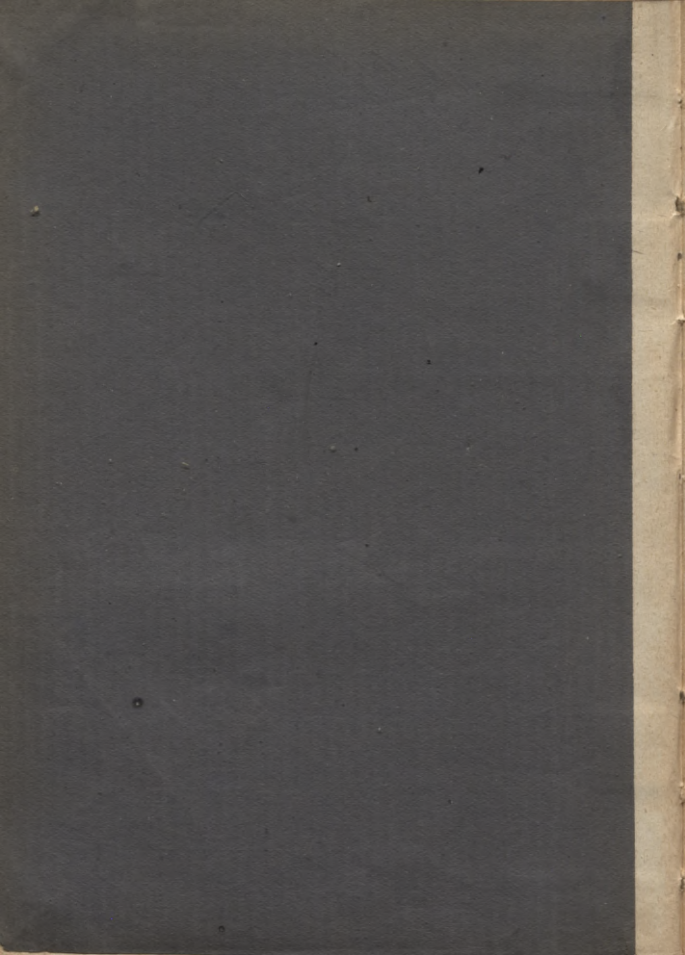
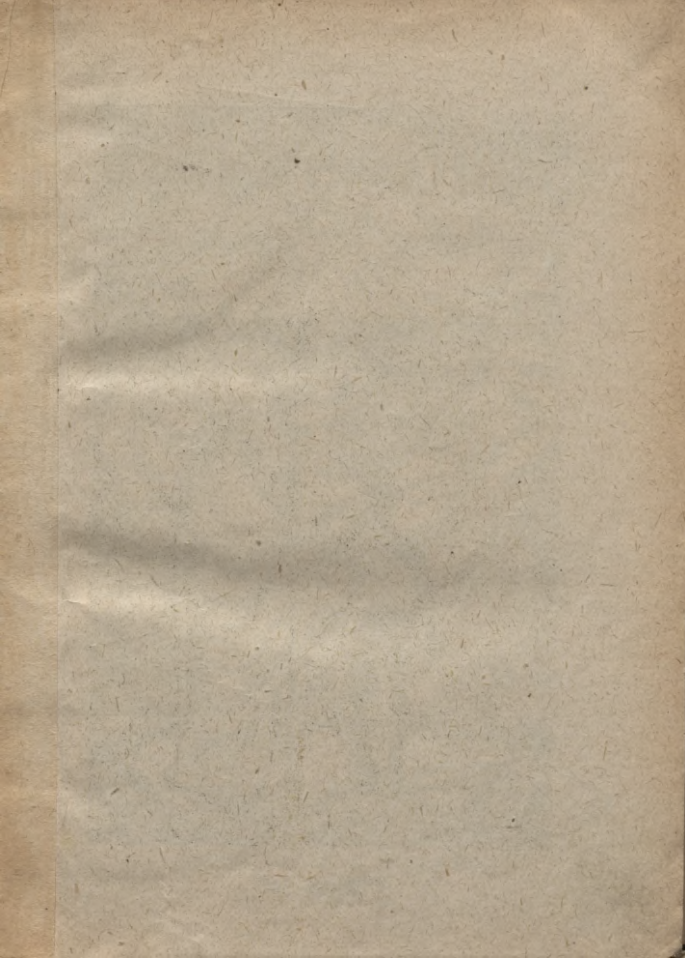

**Dsihwes
ainas**

Dsihweš zeli.

90-3
L 819

L
22

Dsihwes ainas

jauneem un wezeem.

Daili un tikumigi pamata likumi
gimenes dsihwê.

1. fehjums.

Ur glesnam.

Catwijas Rakstu Apgahdiba
Rigâ.

0306119526

L. V. B.
In. 87457

~~874543K~~

(28)

П

Λ

Gespeests Waltera un Rapas akziju sabiedrības spešituvē, Rīgā.

Preekſchwahrds.

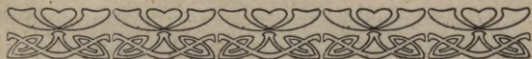
Viſſarga muhris pret launu newar nekad buht par daudj augſts waj par daudj ſtiprs. Kas buhs eepafinees ar newehrfigas literaturas ſamaitajoſcho eepaidu, ar preeku apſweiks katru labu grahmatu. Preekſchâ ſtahwoſchee ſtahſtini ſakopoti ar dſihwo un firſnigo wehleſchanos, liſt laſitaju rokâs kaut ko teeſcham labu. Tee naw ſtahſti, kuri la; buhtu palihdſigi pawadit garlaizibas brihſchus; ſchi grahmatina grib ſajneegt kaut ko wairak. Ta wehlaſ palihdſet wezakeem un audſinatajeem, eedwehſmot wineem uſtizeto behrnu firbis uſ wiſu kaſ freetns un daiſch un eedehtit winâs reebumu pret launu. Jaunekli un jaunawas atradis ſchini grahmatinâ parauga tehlojumus, kaſ toſ aizinâs uſ augſtakeem idealeem. Ari wezakos gados wini labprahſt kalweſees pee ſchis grahmatinas. Ta nepeeder pee grahmatam, par furâm weena alga, waj tâs iſnahkuſchas waj naw iſnahkuſchas. Ar pilnu teeſibu to war noſaukt par „dſihwes ainam“ jauneem un wezeem.

Œa ſchi grahmatina atrod miſlu uſnemſchanu, pee-rahda winas leelee panahkumi Wafar=Ciropâ. Tur ta atraduſe laipnu uſnemſchanu pilis un buhdinâs.

Apgahdiba, pašneegdama „Dšihves ainas“ muhfu dahrgàs dšimtenes audšinatajeem un jaunibai, wehlaš muhfu jaunibas dšihves želīnu eewadit kreetnā un wešeligā wiršeenā, wineem par šwehtibu šhini un nahfošhā dšihwē.

Apgahdiba.

Seedoni, 1923.

Karalmeita.

„Es wehletos buht prinzeſe!“

Ar puteklu ſlotinu rokâ Emma apſtahjâs azumirkli uſ trepem, lai pehž tam dotos uſ paſčas maſo, ſkaiſto un patihkamo iſtabinu, kura winai paſchai ikdeenâs bija jauſpoſch.

„Kadehſ, manš behrnš?“ mahte waizaja.

„Ai, tad man nevajadſetu ne ſlauzit, ne puteklus notihrit, ne gultâs uſflaht, het man buhtu daudz apkalpotaju, kuri preekſch manis wiſus ſchoš darbus padaritu.“

„Loti weeglprahtiga wehleſchanâs,“ mahte winai atbildeja; „kaut ari tu buhtu prinzeſe, tad tomehr, pehž manâm domam, tew ſchee darbi jamahžâs, lai wajadſibas brihdî tu winus ſpehtu pati weikt.“

„Bet prinzeſem tatſchu nekad naw jaſtrahdâ!“

„Redſi nu, manš behrnš, zif maſ tu no wiſa ta ſini. Kad buhſi ſawus darbus padarijuſi, tad atnahž pee manis un tew parahdiſchu kahtu glefnu.“

Majâ gulamiſtaba bija drihſi ween uſpoſta, un Emma gahja pee mahtes atgahdinat winâs ſolijumu.

„Ko tu redſi, manš behrnš?“ mahte jautaja, rahdidama meitai glefnu.

„Es redsu jaunu meiteni uispraustos swahrkos, preekschautâ un slotu rokâ.“

„Waj wari pajazit, fur wina atrodas?“

„To es nesinu. Sche redjami muhri, afmena welwes un pleenu grihda. Redomaju, ka ta ir patihkama weeta.“

„Leu taijniba, jchi weeta naw patihkama. Ta ir zeetums, un jaunais behrens — karalmeita.“

„Karalmeita?“

„Ja, un winas dsihwes stahsts loti behdigs.“

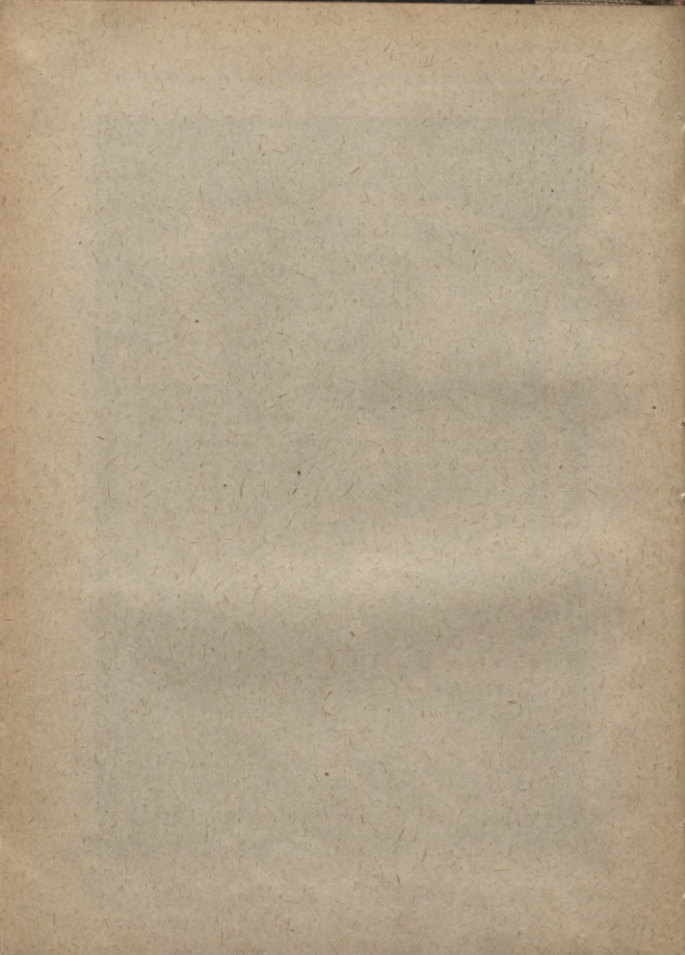
„Luhdsu, maht, pastahsti man to.“

„Kopich wairaf kâ fimts gadeem Franzijâ waldija karalis Ludwigs XVI. un Marija Antoanete bija wina laulata draudsjene. Newar fazit, ka karalis un karaleene buhtu besdeewigi bijujchi, bet wini dsihwoja bes rajsem deenu no deenas un nodewas ispreezam. Wini aismirja sawu peenahkumu — ruhpetees par tautas labklahjibu; isdewa beeschi leelas sumas pajchu ispreezam, famehr wisa tauta zeeta truhkumu. Tautâ ruhga ne-meers, un kad beidsot Ludwigs ar Antoaneti sawu kluhdut atsjina, apkehras ka pahrskatijuschees un mehginaja sawu dsihwes weidu grosit — bija jau par wehlu. Sawu wadonu pamudinata, tauta bija eemahzijusees karalpahri nihdet. Karali un karaleeni ar abeem behrneem apzeetijnaja un eeslodsjija zeetumâ.“

Franzija toreis pahrdsihwoja breeemigus laikus, un fatru furu tureja aisdomas, ka tas juht lihdsi karaliskajai giemenei, waj nu eeslodsjija zeetumâ waj giljotijoneja. Eeslodsitee pawadija zeetumâ laifu kâ waredami. Karalis ikdeenas mahzija dehlu un meitu waj ari lasija

Rara!meita zcetumâ.

wiseem ko preekschâ, kamehr Marija Antoanete, karala mahsa Elisabete un jaunâ Teresija schuwa.

Pehz neilga laika janifnotâ tauta karali aijweda un nogalinaja. Drihji pehz tam ari karala maso dehlu atrahwa no mahtes, mahsas un tantes, eeflodsidami winu gluschi weenu, neschehliga zeetumsina usfraudsibâ. Tad peenahza reise kahpt us eschafota Marijai Antoanetei; tas notika 1793. gada 16. oktobri. Winas meitu, Mariju Teresiju, ar mahtes mahsu Elisabeti pameta weenas.

Bet ari winas drihji isschkihra. Elisabeti aijweda un nogalinaja, un masâ feschpadjmit gadus wezâ meitene palika weena druhmajâ zeetumâ, rupju kareiwju apfargata un apkalpota. Tâ wina nodsihwoja pusotra gada, behdu nomahkta, nesinadama pat to, waj mahte ar tanti atrodas dsihwo starpâ waj miruschas.

Kad winu pehz daudj gadeem atswabinaja, wina farakstija grahmatu par sawu dsihwi zeetumâ. Tur lafam: „Es luhdju tikai wisnepeezeeschamakoš usturas lihdsjeklus, bet ari tos man wisrupjakâ kahrtâ leedsa. Biju tomehr spehjiga, fewi usturet tihribâ. Man wismaf bija uhdens, seepes un ikdeenas es flauziju sawu zeetumistabu!

Tahdu tu schai glejnâ redji karalkmeitu, Austrijas keisareenes Marijas Teresijas meitas meitu, eewehrojamu feweeti wehsture, kura, pehz tam kad pabeigusi toaleti, pati isslauka sawu zeetuma grihdu.

Kâ tu domâ. kas winai toreis wiswairak sagahdaja gandarijumu: Atminas, ka wina reis karalkmeita bijusi, waj winas peedsihwojumi mahjas peenahkumu ispildi-

ŝčanâ, kuruŝ ta, beŝ ŝčaubam, bija eeguwuŝi wehl tai laikâ, kad bija laimiga, apŝkausta prinzeŝe, greŝnâ pili dŝihwoja un kad to aprinkoja leelŝ apkalpotaju bars?"

„Waj taŝ ir pateeŝigŝ ŝtaŝtŝ?"

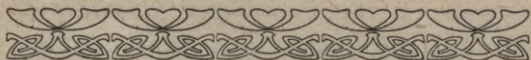
„Ja gan, Emma, neween katrŝ wahrtdŝ ir pateeŝiba, bet wehl daudŝ, daudŝ wairaf, ko tew tagad newaru iŝpaufŝ."

„Kaŝ ar winaŝ beidsot notika?"

„Winu iŝlaida no zeeuma un aiŝfuhtija pee mahtŝ radeem uŝ Auŝtriju; bet kopŝch winaŝ atbraukŝčanaŝ Winê pagahja weŝelŝ gadŝ, lihdtŝ ta pirmo reiŝ wareja atkal ŝmaidit. Kaut gan wina ŝaŝneedŝa ŝeptindeŝmit gadu leelu wezumu, tomehr ŝčauŝmigâŝ zeeŝčanaŝ zee-tumâ ta nekad neaiŝmirŝa.

Bet taŝ, par ko tewi gribeju pamahzit, manŝ behrnŝ, ir ŝekofčaiŝ: Kaut gan daŝchreiŝ loti patihkami buht prinzeŝei, tomehr ŝaŝtopam gadijumus, kad ŝčahdtŝ ŝtahwokliŝ war buht loti nelaimigŝ. Naw dŝihwê tahta ŝtahwokla, kura, waj nu taŝ augŝtŝ waj ŝemŝ, peedŝihwojumi un mahjaŝ peenahkumu iŝpildiŝčanâ jaunawai buhtu jauŝkata kâ leeki, bet laimigŝ un derigŝ ir taŝ, kuruŝch ŝawuŝ peenahkumuŝ ŝpehj weikt."

Ne weenmehr behrni ŝpehjigi wiŝu tuhlin ŝapraŝt, un naw teiktŝ, ka Emma no ŝči brihŝčha ŝahkot puteklu ŝlauziŝčanâ un uŝpoŝčanâ preeku atraduŝi. Bet neaiŝmirŝiŝim to, mihleee laŝitaji un laŝitajaŝ, ka karaliŝkaka no wiŝam ŝeewetem ir ta, kura ŝawas ŝinaŝčonaŝ un ŝpehku iŝleeto ŝawai tuwakai apŝahrtnei par labu, kuru neatbaida neweenŝ iŝpildamaŝ peenahkumuŝ, bet kura fatru darbu padara apŝinigi un ar preeku.

Jekabs un wina skolotaja.

Sahda leelaka zeema švehtdeenās skolā, Drijā, bija starp ziteem skolneekēm kahds puisens, kuruš šewiški šaištija skolotajas usmanibu ar šawu preezigo, šaprah-tigo šaju, dšihwo gara darbibu un ar to, ka preegreesa nopeetnu wehribu lekzijam. Daščas švehtdeenās skolā pabijis, puisens ispalifa un wiau, neluhkojotees us ap-taujašchanos, nefur newareja šastapt. Daščreij wiau redšeja tifai no tableenes, un wareja nowehrot, ka ar intereši štatā tas pawadija pa zelu ejošcho švehtdeenās skolās preeščhneeku waj skolotaju; bet tiklihdš wiau meh-ginaja usrunat, tas ahtri aišbehga, ka nebija ne ma-jakās eešpehjas to panahkt.

Mažzibu švehtdeenās skolā winam pašneedsa kahda jauna tiziga šeeeweete, kura peedereja pee turigakām gi-menem zēmā. Muštā dezembra pehžpusdeenā, kad Je-kabs — tā puisenu šauza — bija jau wairak kā mehnesi no skolās ispalizis, tas nostahjās pee skolotajas wezaku nama pakalejām durwim un peešlahjigā, bet tomehr špeedigā kahrtā luhdša, ka wehlotees ar skolotajas jaun-kundši runat.

„Das neet“, šehšča šazija, „needomajees, ka jaunkundše ar tewim malkas šchkuhni šarunasees; ja tew kahda wajadsiba, tad ej ween eekšchā.“

„Bet es neefmu tif labi apgehrbees, fa waretu pee winas eet,“ masais fazija, behdigi apluhkodams fawas noplifufchàs biffites un netihros, falahpitos fahbazinus.

Skolotajas jaunkundsei par laimi gadijàs buht tumumâ, wina dsirdeja farunu un pasina behrna balfi; inahza pee durwim, lai dsirdetu Zekaba wehleſchanos. Puiſens ſtahweja apjuzis, galwu noduhris. Jaunâ ſee-weete laipni panehma wina rofu ſawejâ, apjautajàs fà winam flahjees un kapeh3 winſch tif ilgu laiku neapmeklejis ſwehtdeenàs ſkolu.

„Tehws mani nelaida,“ winſch beidsot ſchnukſtedams iſdwehſa, „winſch pehra mani par to, fa biju reif apmeklejis juhſu ſapulzi, aiſweda pee preeſtera un kuhla mani tur wehl waitaf.“

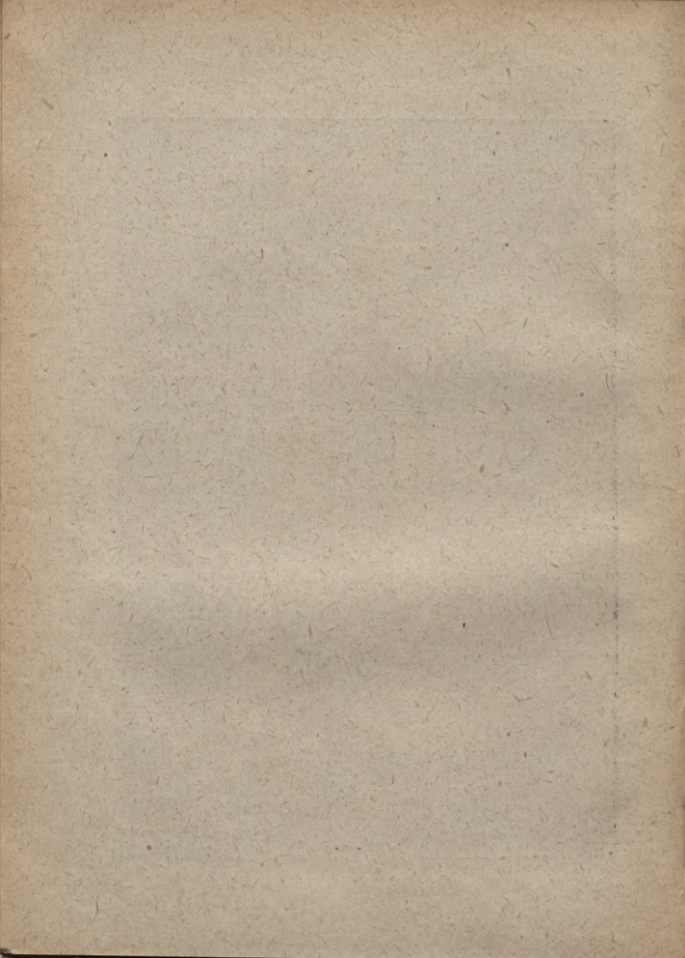
„Nabaga behrns!“ ſkolotaja lihdsjuhtigi iſſauzàs; „bet waj taws tehws ſin, fa tu ſchodeen ſcheit atnahzi?“

„Ne, jaunkundj; winſch man atlahwa katru puſbrihwdeenu ſlidam ſfreet, ja apſolos nekad wairs ſwehtdeenàs ſkolu neapmeklet! Bet es atnahzu pee jums, panehmu lihdsi Jauno Deribu un gribeju paluhgt, lai juhs mani ſche maſleet pamahzitu.“

Waj tas nebija par daudj praſits? Waj Zekabs neſinaja, fa wiſs wina ſkolotajas brihwais laiks pagahja mahjas peenahkumu iſpildifchanâ, un fà ari ſabcedriſkâ dſihwe praſija ſawu daku? Waj wina newareja eedomatees, fa paſneedſot mahzibu ſwehtâ deenâ ta darija wiſu, fo winſch no winas tif weegli ſagaiðija? Bet waj laika patehrinſch, mahjas darbu noſawefchana un atraufcha-

Jekabs bibliotekā.

nās no ņabeedriņkeem preekeem neatņwehra dahrgās zilweka dwehjeles eeguņņchanu? Skolotaja tiņai wareja pateiņtees Deewam, par ņahdu jauku preeņņchrozibu un ar preeku kertees pee puiņena mahziņchanas. Tahdā ņahrtā ņefabs katru puņbrihwdeenu eeradās pee ņkolotajas, un ņkaiņtajā bibliotekas iņtabā pee winas ņahneem ņehdeja un nopeetni mahziņjās iņpraņt debeņņņņigā Mahziņtaja wahrduņ, kuruņ ņaka: „Laujeet behrneem pee manis nahņt.“

Slidu ņfreeņchanas laiņs bija pagahjis, pehdejais ledus diņņi iņkuņis; bet neweenu reiņi ņefabs nebija ņawu brihwo laiņu iņleetojis ņawai, agraf tiņ loti eemihlotai iņpreezai. Winņch bija atradis awotu, kuruņ ņneedņa daudņ dņilafu un ņkaidrafu preeku, nekā paraņtās puiņenu iņpreezās.

Bet ilgi jaunā zeemoņchanās weeta newareja palift apņlehpta. Nahdā deenā, wezafu ņlahtbuhtnē, ņefabam iņkrita no kabatas wina daudņsleetotā Deriba.

„Kas tad tas?“ tehws winam uņbrehza.

„Tā ir mana Jaunā Deriba, tehws,“ ņefabs laiņni atbildeja.

„Kur tu wina nehmi? Tu laiņam atfal eņi gahjis aiņleegtajā ņkolā, kautgan tew labi peeteizu turp neet?“

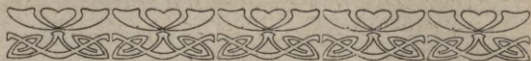
„Ne, tehws; ņcho grahmatu jau kofņch ilgafa laiņa dabuju no ņawas ņkolotajas.“

„Kas tad ir tawa ņkolotaja?“

„Dermona jaunfundņe.“

wineem weenmehx peeejamo, ihstās pateejibas wahrdu,
 lai ar wina palihdžibu fluhstu uš pareiſā dšihweš zela?
 Zif dandži no křiſtugeem ſkolotajeem un ſkolotajam puh-
 laš žitus pamahžit, zeredami ar ſchahdu ſawu darbu
 daſchu labu dwehželi iſglaht no nahweš un pajuiſšanas?

Pazeetigà firds.

(Stahstiniſch no ſkolas dſihwes.)

„Ai, meitenes, man jaſmejas lihds nahwei,“ Rita Raiſkum iſſauzās, ſmeedamās aiſgahdamees un, mehginadama ſmeekluš apſlehpt, aiſjedja ſeju ar ſmalſu mutautinu.

„Kaš tad notizis, tu draiſchke? Paſtahſti tatſchu ari mums, kà waram tew palihdſet ſmeetees!“

„Ja — redſeet — kaš,“ wina beidſot atdabuja walodu, „mums ir kaſhda jauna ſkolneeze — tiſ joziga meitſcha, kaſhdu lihds ſchim neſjmu redſejuſi. Man gadijās buht preeſchneezeš iſtabâ — taiſni tad, kad wina eeradās. Wina atbrauza paſta ratoš, ar tiſ leelu ſaru zelojamo ſominiu, kà mehrena zepuru fahrba. Ar ſmeeklihi maſinu furwiti rofâ, wina eegahja preeſchneezeš iſtabâ un apſehdās, itkâ gribedama tur weenmehr palitt. Wina ſazija: „Waj man ir taš gods ar Wiſwalda kundſi runat?“ „Ejmu gatawa jumš pakalpot,“ ſejoja atbilde. „Labi, ejmu atnahfuſe, lai uš weenu gadu eeſtahtoš juhju ſkolâ.“ To ſazidama, wina iſnehma no furwja mutautinu, atwiſtija tur eeſthto wezo ahdaš maziinu, iſnehma no ta 800 frantuš, eeliſa preeſchneezei rofâ un ſazija: „Domaju, ka ſche ir pareija juma; buhſeet tiſ

labi, iſrakſtit man par to kwihti?" Tif pahriſteigtu es wezo nekad neefmu redſejufi. Wina ſchai brihdi neſinaja ko teift, bet iſrakſtija kwihti, uſdewa daſchus jautajumus un tad eerahdija winai iſtabu Nr. 10, fur wina patlaban atrodas."

„Nu, un kas tad tur bija tif ſmeekligs?"

„Stà ne: winai ir ſarkani mati, furus ſatura melns matu tihklinſch un ta iſſkatàs pehz iſhta putnu beedekla. Bruhnas wilnas drahnas bej kautkahdeem uſſchuwumeem un tif nodiluſi zepure, kahda lihdi ſchim naw redjeta. Ari juhs newareſeet ſmeeklus waldit, winu eeraugot."

Rita Raiſfum bija ſawu wezaku weenigais behrns, un tehws winu bija loti iſlutinajis. Wina bij daudi ſmalkaki apgehrtta, nekà tas ſkolneezei peederejàs, wina ſanehma no tehwa daudi kabatas naudas, un tà kà wina neſkopojàs, bija jautra un mihloja jofus, tad wina bija pahrejo ſkolneetſchu wadone.

Kad ſwans aizinaja wafarinàs, jaunà atnahzeja tifa weſta ehdamàs telpàs un ſtahdita preeſſchà ſawàm nahkoſchàm ſkolas beedrenem kà Welta Leepa. Bruhnas ſleitàs weetà tà tagad bija apgehrtuſi weenkahriſchas kofwilnas drahnas ar baltu ſarotijumu ap kaflu. Wina iſſkatijàs deeſgan joziga: maſa, kaſſena, wajaras raibumeem noſehta ſejina, ſarkanee, no peeres gludi atſukatee mati, furus ta pehz eeſpehjas bija mehginajuſi paſleht jeni melnà matu tihklina, un ja nebuhtu bijis klaht ſkolotajas, tad pirmà ſanemſchana winai nebuhtu bijuſi patihkama. Bailiga un kautra tif daudu ſweſchu ſtarpà ta jutàs ne wiſai omuligi. Pee pirmàs eeſpehjas wina

uſmeſleja atkal ſawu fluſo, wentulo iſtabu. Lai ſinatu, turâ klaſè eefſaitit, winai nahkoſchâ deenâ bija jatur pahrebaudijums, pee kam iſrahdijs, pahrejeem par leelu brihnumu, ka winas ſinaſchanas bija daudj plaſchakas, nekâ zitâm ta paſcha wezuma ſkolneezem. Bet ſawu lihdsbeedrenu eewehribu wina zaur ſcho apſtakli neeeguwa, gluſchi otradi, Rita Raiſtum un winas pahrejâs draudſenes bija par to loti uſtrauktas un ta dabuja dſirdet daſchadas nelahgas peeſihmes, par ko nabaga Welta loti noſkuma. Tâ pagahja daſchas nedelas. Sawus uſdewumus tâ weenmehr iſmahzijâs kahrtigi. Par ſkolneetſchu iſſobojuumeem un rupjibam wina neſchelojâs, bet iſwairijâs no winâm, zif ween bija eefpehjamâs. Turpretim ſchaurâ ſejina tapa arween bahlaka un bahlaka, ſem azim parahdijs sili rinki un lihdsjuhtigs ſkats tuhlin wareja nowehrot, ka wiſas ſchis leetas neatſtahja labu eefpaidu uſ winas jauno dſihwibu.

Rahdâ deenâ teeſcham likâs, itkâ nelabais gars buhtu meitenes apſehdis. Preeſchneeze atradâs ſawâ iſtabâ un ſkolotajas nodarbojâs klaſès. Welta bija igahjuſi eelpot ſwaigu gaiſu un, atpakal nahkot, patlaban kâ noſtahjâs pee ſawâm durwim, kad to peepeſchi apſenza no wiſâm puſem wairak kâ duzis meitenu. Wina gauſchi luhdſâs to palaiſt wakâ, bet meitenes ſnehhjâs wehl wairak un, rokâs ſakehruschâs, ſahka ap winu greeſtees rinki, dſeedadamas pee tam kahdu Ritas Raiſtum ſadſejotu apwainojochu, neſaudſigu dſecſmu. Azumirkli Welta ſlahweja bahla un fluſedama, tad zaururbjochi eefleegdamâs, iſlauſâs zaur rinki, eefteidsâs iſtabâ, noſlehgdamâ un aiſſchaudama durwis. Zauri meitenu

meschonigeem smeekleem, Weltaş istabâ nofkaneja dšilfch waidš un smaga friteena trofšnis.

„Wina buhš ſaudejuſi ſamanu,“ teiža Rita Raiſtum.

„Ro lai daram?“ kaħda zita jautaja.

Winaš tapa nopeetnaš, weena aiſſkrehja paſinot preeſchneezei, ka Welta Leepa ſawâ iſtabâ pagihbuſi un ka durwiš aiſſlehgtas.

Preeſchneeze lika apfalpotajam peelift pee loga garas trepeš, lai redšetu, kaš iſtabâ noteef. Logš par laimi bija walâ, un peħz daſcheem azumirkleem durwiš no eekſchpuſeš atkal atdarija. Meiteneš ſtahweja bailigi ſarahwuſchâš, kamehr preeſchneeze peezeħla nabaga Weltu un eeliķa guktâ. Wina rauſtijâš frampjoš. Utaizinaja aħrſtu; frampji iſbeidjâš, tomehr paſihmeš nebija labas un aħrſts koſtateja aſu ſmadſenu eekaiſumu.

Šauns un noſcheħlojchana, kaš tagad moziķa meitenu ſirdšapjiau, naw aprakſtamš. Winâm truhķa ſpeħķa, ſawu wainu atſiht, bet tâš turejâš ſlimneezeš iſtabaš tuwumâ, peedahwaja ſawuš pakalpojumuš un wolti weħlejâš atguħt to, pee ka bija wainigaš. Nabaga zeeteju turpretim meitenu kħaħtbuħtne tiķai weħl wairaf uſtrauza, un tâš wiſaš aiſſuħtija prom. Paģahja deena peħz deenaš, bet Welta weħl weenmehħ guleķa ſtiprâ druđi. Šmeķleķa winaš ſomiau, lai atraſtu kautķaħdu peeturâš punktu, kaš ſneegt u ſinaš par winaš peederigeem; bet neatrada neko zitu, ķa weenigi weenkahrſchakoš un nepeezeekhamakoš apgeħrba gabaluš. Aħrſts nahķa iſdeenaš, bet wina ſeķâ bija weenmehħ laſamaš ruhpeš un nopeetniba; beidſot eekſtahjâš kriſe. Wairakaš

štundas wina guleja kà mirusi un šwinigo klusumu nedrihšteja pahrtrauft ne masatais troksnitis. Wiši gaidija, waj wina dšihwos waj mirs. Beidsot wina atwehra azis un gaidošcho nesinašchanu isflaideja ahrsta pahrleezinošchais wahrds, ka zaur ruhpigü kopšchanu tã drihši ween atšpirgšhot. Šwešelošchanãs tomehr gahja lehnãm un gruhti uš preešchu.

Winaš agrafee špihdšinataji neušdrošchinajãs runat par šaweem darbeem, bet šuhtija winai iddeenã pušes un garšchigãš ehdamleetas, lai ušturu šlinneežes ehšt-gribu. Winaš azis laištijãs preešs un pahrsteigums. Drudšcha murgos wina nebija išpauduši ne wahrda par to, žif nešchegli školneežes ar winu bija apgahjušchãš.

Kad Welta lišãs ešãm labi atšchirguši, preešchneeze mehginaja šahdã deenã apjautatees par winaš peede-riģem.

„Man naw tuwineeku, kundse, išnemot brahlenu Žahni, šãm pašchãm leela gimene un kurušch par mani nekãd naw ruhpejees. Mahte nomira, man peedšimstot. Šad dabuju pamãhti, bet peezi gadi wehšak nomira tehws un no ta laika šahšot man bija pašchã šewi jaapgahdã.“

„Un tagãd tew šikai peežpadšmit gadu?“

„Ja, kundse.“

„Bet kã tu šadabuji nauđu, lai šãmãšatu šcheit par wešelu gadu školu un ušturu?“

„Šo wišu ešmu pati nopelnijuši, kundse. Šilšihđ paaugu drušku leelaka, eštahjos šabrikã un pelniju tur šahšumã 5 frankus nedelã; wehšak dabuju 8 frankus, pahrtikai un dšihwošlim man bija japeepelna rihtos un wakaros.“

„Nabaga behrns!“

„Ne, kundse, es biju loti preeziga, ka to špehju.“

„Bet kà tu wareji tif labi šagatawotees uš eestah-
šchanos školà?“

„Es peestiprinaju grahmatu pee stellem, tà ka šhad
un tad wareju pa teifumam nolašit; ari usraugs neka
neehilda, jo šawu darbu padariju kahrtigi. Es gribeju
šluht par školotaju un pahrlifu, ka nefur zitur tif labi
newarešchu isglihtotees, ka šche, kadehl nahzu šchurp.“

„Šo tu domà darit pa wafaras brijwlaifu?“

„Man jaet atpakal šabrikà un japelnas, lai waretu
cegahdatees šeemai šiltakas drehbes. Šuhs redšcet, fun-
dse, kadehl newaru labafi gehrbtees.“

Tas šawilnoja školotajas širdi. Wina noleezàs pah-
maso, bahlo, šchauru šejiau un šlimneezi širšnigi noškuhp-
štija.

Tai pašchà wafarà, kad školneezeš šalašijàs bašnižinà
uš luhgšchanu, wina paštaštija Weltas dšihwes gahjumu.
Wišu azis mirdšeja ašaras. Rita peetruhkàs un ašaram
azis, šahka štaštīt: „Mihlà kundse! Mehš ešam pret
nabaga Weltu tif loti nešchehligas un zeetširdigas biju-
šchas. Šopšch pašcha šahkuma mehš turežam winas par
gefi, un wina nebuhtu šašlimuši, ja mehš to tif breeš-
migi nebuhtu mozijušchas. Es ešmu wiswainigakà, ta,
šura žitas meitenes pamudinaja, un muhs wišas tif
dikti pa wišu winas šlimibas laifu mozija širdšapšina
un bailes, ka Welta nenomiršt. Šuhs wareet mani iš-
štumt no školas, waj žitadi kà šodit, jo žitu neko nepelnu;
un, tiklihdj žuhs man atlaušcet winas apmeklet, es me-

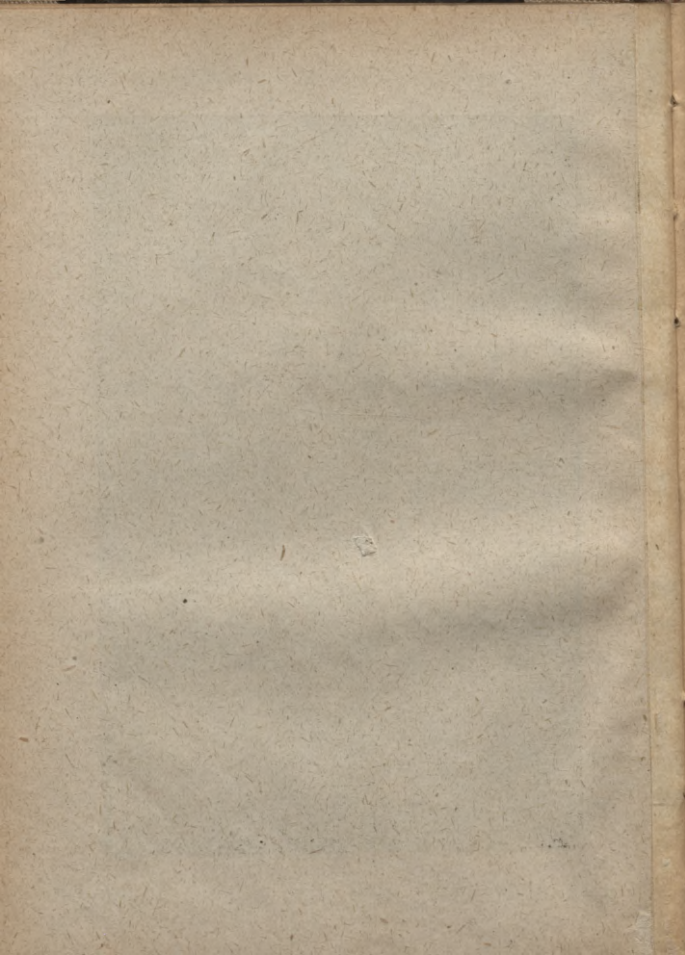
tijchos Weltas preekščā zelos un isluhgjchos peedo-
ščānu."

„Manš behrns, ešmu pahrsteigta to dširdot. Es negribetu tizet, ka kahda no manām školneezem waretu ar šawu beedreni tā apeetees weenigi tapehž, ka ta weenfahršči waj nabadšigi gehrbušeēs. Bet tew ir zehla širds, ka eši atsinušeēs, un es šawufahrt ešmu gatawa tew to peedot tāpat, kà to, pehž manas pahrleezibas, daris Welta, sinadama, ka tu šawu zeetširdibu pateesi no-šāehlo.“ Laiku pa laikam, škatotees pehž tam, zik Welta wareja panest, školneezes nahža pee winas weena pehž otras un luhdša peedoščānu. Welta winām peedewa no wišas širds. Wina šazija: „Es nebrihnos, ka juhs pret mani tā isturejatees. Sinu, ka biju truhžigi gehrbušeēs un ka neešmu škaista. „Katru matinu buhtu šen jau ispluhfusi, ja nebuhtu pahrleezinajušeēs, ka tee pehž tam ataugš tikpat šarkani, kà agraf. Kad man juhju starpā buhtu weena weeniga draudšene bijusi, es buhtu to wišu panejusi; bet juhs bijāt pret mani wišas un to mana širds nepaneša.“

Pehž šči notikuma wina ahtri ušlabojās un kahdā jaukā deenā ahrtš pawehštija, ka winai atkautš štundu pirms wakarinām peebeedrotees zitām meitenem peenemamās telpās. Školneetšchu starpā pehdejās deenās par kaut ko tā noslehpumaini runaja un šatšchufstejās un winas ššaudijās šchurp un turp. Welta šawā istabā no wiša ta neko nemanija.

Morunatā laikā eeradās preekšchneeze, lai winai peepalihdsetu; tīfai uš winas elkona atbalštīdamās, Welta,

No skolotajas un skolneezem." Soma bija jaunu, fkaistu drahtu pilna; ar winas faturu wifos fihkumos Welta eepafinās tikai pehz brokafim, kad to atftahja weenu.* Tur bija drehbes, jakas, rihta wefa un wifš zits, kas jaunai meitenei wajadfigs. Wifas instituta fkolneezes bija dewufčas fawu mihlako un labako, lai fagahdatu fawai beedrenei wifu wajadfigo jo pilnigâ mehrâ. Paſchâ apafſchâ atradās pilna rakftamâ mape, albums, furâ katra fkolneeze bija eeweetojuſi fawu fotografiju, glihts naudas maks ar 50 frankeem un fekoſcha fatura fihmiti no preefſchneezes:

„M i h l a i s b e h r n s ! Schi fihmite ir kwihite par wifu to, ko tu pa wifu laiku, famehr ſcheit institutâ buhſi, iſdoſi un patehrefi. Scho kwihiti tew dahwinu kâ fawas pateefas mihleſtibas un eewehribas fihni.

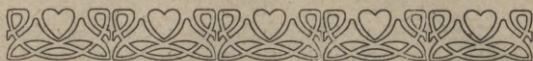
Lilija Wiſwald.“

Ap puſdeenas laiku to atrada uſ grihdas ftarp jaunajâm mantam; wina raudaja kâ behrns, bet winai bija labi. Drihſi ween ta jutās tik ſpehziga, ka wareja uſ-fahkt ftudijas, un kopſch ta laika wifš winu fandſeja un glabaja.

Ba leelo wafaras brihwlaiku Rita to aiſweda lihdi uſ fawâm jauſajâm mahjam, kas atradās pee juhras, fur wina pirmo reiſi muhſchâ jutās ſpihdoſchos apftat-los un eepafinās ar greſnu dſihwi. Winu tureja kâ mihlu un zeenijamu weefi. Zaur ſlimibu Welta bija jau-dejuſi wifus matus un tai wajadſeja walfat paruhku, bet pehz neilga laika winai ari to wairs newajadſeja lee-tot, jo galwu pahrklahja ſkaiſti, bruhni mati, kuri winas weenfahrfcho fejinu padarija wehl peewilzigaku.

Pažeetigu firdi, laipna un mihla pret wizeem, wina palifa institutâ, lihds ſpichdoſchi iſtureja gatawibas pārbaudijumu. Tad preekſchneeze winai peedahwaja pirmâs ſkolotajas weetu ar labu algu, ko wina ar pateizibas pilnu firdi peenehma.

Caipns aifrahdiijums.

Wilis un Indrikis kalpoja kahdā leelas tirdsneezi-
bas šabedribas weikalā. Kahdu rihtu, darbā ejot, wini
fastapās un, kopigi šcho un to pahrrunadami, beidsot at-
schketinaja šekošču šarunu:

„Baflaušees, Wili“, teiza Indrikis, „man šahstija
ka tu ejot wakar bijis pee Ņ.“ un mineja kahdu daudš
apmekletu ispreezas weetū.

„Tas naw taišniba, Indriki, nešmu bijis wehl ne-
weenā ispreezas weetā“.

„Ja, ari man tā šawadi islifās, to dsirdot“.

„Kapehž?“

„Kapehž?“ Indrikis atfahrtoja. „Kapehž? Ta-
dehl, ka eši religiojš un basnižā gabjejš“.

„Bet waj tu tamlihdšigas weetās neapmeklē, In-
driki?“

„Ja gan; bet tas ir pawišam zitadaki. Tu šini, ka
es ne pee weenas tizibas šaweenibas nepeederu“.

„Waj tu usšfatitu to par nepareišu, ja es tahdas
weetās apmekletu?“

„Protams“.

„Bet waj tu dari pareiši, tur ejot?“

„Nu ja, man tas nešo nekaitē?“

„Kapeh3 ne?“

„Kapeh3? tapeh3 — tapeh3, ka es neesmu neko tahdu apleezinajis, kas man uskrautu tahdus pat peenahfumus fa tew“.

„Ja, bet kas tad tevi no schein peenahfumeem atswabinajis, un man wiaus uskrahwis?“

„Kas? nu — Wili, naw wehrts par to runat; tu pats it labi fini, ka fristigee neelaischas ar to, ko dehwe par pasauligam ispreezam, un wineem newajadsetu ar to elaistees“.

„Sinu loti labi, ka newajadsetu; bet labprahht wehletos dsirdet, kapeh3 wineem to usskata par neatklautu, bet ziteem par atklautu“.

„Bet tu tatschu fini pats, ka tas ta ir“.

„Das naw teikts, un es gribetu tew aiskrahdit us to pateefibu, ka peenahfums, atturetees no launa, gulstas weenlihdsgigi us wisam saprahtigam buhtnem. Deews pawehlejis, lai wisi zilweki wiau mihle un winam paflausfa. Tapat ari tew gribetu aiskrahdit us to, ka starpiba starp fristigu un grehzigu zilweku pastahw eefsch tam, ka pirmais no wineem peenahfumu atjihst, otrs turpretim noleeds. Bet noleegschana neatswabina no atbildibas. Deews neusajina, lai tu wiau mihli sawas patifschanas labad, bet noteikti pawehl, ka lai wiau mihlejam. Ari man teefiba, tapat fa tew, apmeklet ispreezas un padotees wisam sawam teefmem, bet fa tew, ta ari man jauuskata par peenahfumu godat Deewa ta Kunga hauslibu, nowehrschotees no wisa launa. Mihlais Indriki, es tevi loti luhdsu, peedomà pee tam un

atšihsti to atbildibu, kura uš tewim gulstas, peenemi to, un tu nelabpraht wehleseeš no winas šķirteeš”.

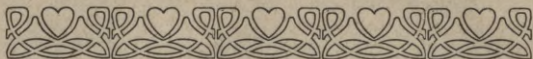
Tā runadami tee bija šafneegušči weikalu, un gahja fatrs šawā nodalā pee darba. Ubi jaunee zilweči bija eestahjušchees Ramanu tirdšneezibas šameenibā weenā un tai pašā laikā un kopš eepreefšhejās šarunas bija pagahjušči jau divi gadi. Wilis bija eeguvis weikala ihpašchneeka ustizibu un šawā darbā tizis uš preefšchu. Wezakais lihdsihpašchneeks bija nodomajis atkahptees un raudsijās pehz kahda špehžiga, energiska, jauna un kristiga zilweka, kuru gribeja eeteikt dehleem par lihdsihpašchneeku šawā weetā. Behdejā laikā winšch bija tai finā daudš domajis par Wili. Jau ilgaku laiku winšch to bija nowehrojis un atradis winā wišas tās ihpašchibas un špehjas, kas rošigam weikalneekam nepeezeeschamas.

Reižē ar to winšch bija nowehrojis ari Indriķa istureschanos un ušweschanos. Bija dširdejis, ka winšch apmeklejojot weetas, kurās jauns, pateefs un godigs zilweks, nekad nerahditos un bija nolehmis list preefšchā pahrejeem firmas lihdsihpašchneekem — Indriķi atlaišt. Winšch it labi šaprata, ka jauns zilweks, kuršch dšihwo tā, kā wina alga to neatlauj, loti weegli palvedinams ķerteš pee negodigeem panehmeeneem, lai šagahdatu šawai plašchajai dšihwei truhkstošchos lihdsjekus. Tamlihdsigus gadijumus šastopam leelpilšehtās beeschi ween, un redšam waj ikdeenas uš eelam un celu dšelšžekos gresni geħbušchos jaunus zilwekus, kuri tāpat kā wina darba deweji lepojas ar šelta pulkštenšaitem, pulksteneem un briljanta gredšeneem. Bet paeet neilgs laiks, kad dširdam par wina launo šlawu un ustizibas ismantoschamu.

Pehdeja faruna ar Wili atstahja uf Indriki dšilu eespaidu. Farunas preekšhmetš winam nefad nebija ti-ziš rahdits tahdâ apgajšmojumâ. Nâ wišš jauno zilweku wairakums, tâpat ari winšh bija tizejis, ka eekams nebuhš eestahjees fahdâ křištigâ draudšê, tiš ilgi buhš brihwš no jebkuras tikumiškas atbildibas. Indrikiš negribeja mirt kâ grehžineekš. It nepawišam, winšh bija zeešhi nodomajis, ka pehž tam, kad buhš pawadijis jaunibu tâ šauktajos preekoš un lihğšmibâ, — wehlakoš gaduš un muhšha wakaru nodšihwot křištigâ garâ. Bet pehž farunas ar Wili, winšh newareja atratitees no domam par atbildibu Deewa preekšhâ. Besdeewigâš ispreezas un isflaidigâ dšihwe winam islikâš tiš šhaušmiga, kâ jebkad un winšh šahka šaprašt winas neišbehgamâš šekâš. Gala isnahkumâ winšh uštahdija jaunus mehkus un uštahka pawišam zitadu dšihwi. Tas bija tiš ušfrihtošhi, kâ to drihši ween eewehroja wina beedri un, protams, taš nepalika apšlehpts ari wina darba dewejeem.

Wiau neatlaida; ar laifu winšh eeguwa pirmâ palihga weetu un tika beidšot par jaunako firmas lihdsihpašhneeku, furâ Wilis jau kopsch ilga laika bija par beedri. Weenmehr winšh atminejâš šawa lihdsštrahdneeka laipno aištrahdijumu ihštâ laikâ, kas winam palihdseja tišt pee laimes un labklahjibas. Weenmehr un wišuš winšh no firdš mehginaja eespaidot tikai uš labu, bet it ihpašchi tos jaunos zilwekus, furi wina namâ kalpoja.

Masà mišionare.

Ratina bija apmeklejuši mišiones štundu un dširdejuši runajam kahdu ņeeveeti, fura peežpadšmit gadus bija pamadijuši Afrikā kà mišionare. Sawà runà wina tehloja tikai gaišhàs, bet ne ehnas pušes, kas Ratinu loti eepreezinaja un eeinterešēja.

„Ja, ešmu nolehmusi palikt par mišionari, kad buhšchu tšhetrdesmit gadus weza.“

„Kapehž tew jagaida, kamehr tu buhši tšhetrdesmit gadu?“ Ratinas mahte, atraudamàs no šchuwekla, waižaja.

„Nu, man tatschu wispirms jamahžàs, warbuht jašarafsta grahmatas un jašapelnà daudš, daudš naudas un, pehž tam kad buhšchu noširmojusi, kad buhs iskrituschi jobi — nu, tad es domaju, ka buhšchu wehl deesgan laba lai kluhtu par mišionari; tas tatschu paganeem weenalga.“

„Beš šchaubam,“ mahte šazija, „loti labs dšihwes plans, ja tikai tu wiau wari iswešt. Bet kà pati šini, Stefanija kundše, kas pagahjušcho nedelu nomira, bija taišni tšhetrdesmit gadu weza. Es domaju, ka buhtu labak, ja tu šahktu drušku agrak?“

„Nu, tad warbuht ar trihsdesmit peehto gadu.“

„Ja gan; tad tu buhtu paturejuši ļaivas dšihvēs septiņas astotdaļas ņew, bet weenu tam Kungam welti-juši. Tas gandrihš eetu; bet tu ņini, ka krustmahte Katina nomira trihsdesmitpeezus gadus weza. Waj tas nebuhstu ņhaubigi.“

„Nu tad, trihsdesmit!“ Katina ņazija, peeedama pee loga un raudņidamās laukā.

„Trihsdesmit, ir jau labaki; tai wezumā bija tante Marija, kad wina, brauzot uš kaħdu ņaweeņigu wakaru, tika iņņweeņta no rateem. Kā pati ņini, wina peħz tam newareja ne ņola paeet.“

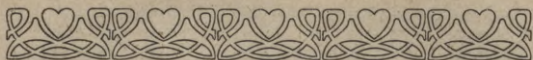
Katina nemeerigi bungoja pa loga ruhtim. Winai likās, ka nekad tiņ maņ wezu zilweku uš eelas nebij redņets.

„Warbuht, ka es waretu ņahkt ar diwdesmit peezem...“ wina beidsot iņdweħja.

„Tas ir peeteekoņņhi agri, lai dotos uš Afrifu,“ mahte atbildeja. Tu ņini, ka Rolanda jaunkundņe, kuru pagahjuņho nedeku apbedija, bija taiņni tiņpat weza; wina gribeja dotees uš Indiju.“

„Mahmin, es redņu ka man zits nekās neatleek, ka postees tuhliu, jo tad buħņhu droņha,“ Katina ņazija, pagreeņās pret mahti un ņmehjās; pahr waigeem, turpretim, riteja aņaras.

„Mihlulit, ja gribi ņtrahdat ta Kunga wiħna kalnā, tad wari ņho darbu darit ņhepat, deen' no deenas. Bet ja buħņi diwdesmit peezi gadus pati ņew nodņihwojuņi, tad buħņ gruhti ņahkt uš reiņi darbotees preeņņh ziteem. Neņapno mihlulit, leelas leetas par nahkotni, bet palihdņi deen' no deenas maņos darbos, lihds buħņi tiņ ņpeħziga

Mahtes bals.

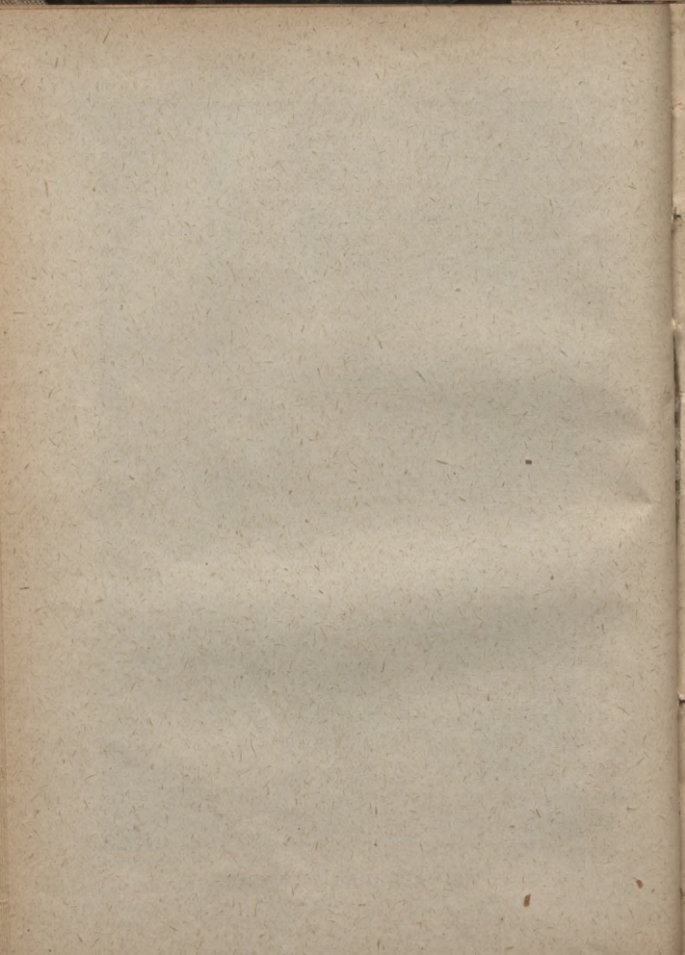
Kahds draugs pastahstija man reiš pateesju notikumumu par to, zif brihniščku eespaidu daschreis atstahj laipni wahrdi:

Kahda kundse gahja reiš garam weesnizai taišni tai brihdi, kad weesnizneeks ar waru ištuhma pa durwin kahdu jaunu zilweku. Jaunā zilweka bahlais, kalšnejais fejs un stihwās azis leezinaja, ka winšč jau ilgi štaigajis pa šamaitaščanas zeku. Lahdedamees winšč pazehla duhrē šawilfto rofu un draudeja atreebtees tam, furšč ar winu tā bija apgahjees. Uštraufumā un dušmu apstulbumā jauneklīs nemas nebija pamanijis tuwumā šahwoišcho kundsi, lihdi wina peegahja tam klah, ušlika rofu uš pleza, maigā, laipnā balši to ušrunaja un apwaižajās, kas winam faitot.

Laipno balši dišdot winšč šarahwās, itkā šmagu šiteenu dabujis, ahtri apgreešās un wehl wairaf nobahledams, drebeja pee wišās meefas. Ahtru škatu kundsei ušmetis, winšč, atweegloti nopuhšdamees, teiza: „Es domaju, tā tā buhtu manas mahtes bals, tik loti lihdišiga wina bija juhšejai; bet winas balši nahwe šlahpejuš; jau wairaf gadu pagahjis.“

Jaunais zilvēks uz eelas.

„Là tad jums bija mihla, laba mahte?“ kundse wai-
zaja.

Behtšhâ juhtu mainâ, kas beeschi fastopams pee
dsihwa temperamenta zilweķeem, jauneklis ņahka elņat un
ņmagi dwehņa: „Ak ja, man bija mahte, engelim lihdsīga,
kas mani ņirņnigi mihleja! Bet kopņch winas nahwes
wiņa paņaule pret mani ņazehluņees, esmu ņaudejis godu,
paņchzeenu — ar wahrdu ņakot wiņu uņ muhņchigeem
laiķeem!“

„Ak ne tatschu, ne uņ muhņchigeem laiķeem; Deews ir
ņchehligs un wiņa lihdsģeetigâ mihlestiba glahbj leelako
grehģineeku,“ kundse ņazija maigâ, leegâ balņi. ņhee no-
peetnee, ihstâ azumirkli iņrunatee wahrdi aiskustinaja ņen
apluņuņchus dwehņeles afordus, furi jaunekla ņirdi jau
kopņch ilga laika bija norimuņchi; tagad itķâ uņ burwja
mahjeenu, ņhee afordi leegi eetrihģejâs un modinaja uņ
jaunu dsihwi to labo juhtu pahrpalikumu, kas bija gule-
jis dsili grehķu un noņeegumu dublos.

Wehl daschus wahrduņs peebilduņi, kundse ņawu zelu
turpinaja, bet jauneklis winai ņekoja lihds namam, ņurâ
wiņa dsihwoja un atsihmeja ņawâ peesihmju grahmatinâ
wahrdu, kas atradâs uņ ņudraba durwju iņfahrtnes. Tad,
ar dsilu isteikņmi bahlajâ ņejâ un wehl dsilaku un nopeet-
naku ņajuhtu ņirdi, wiņņch lehneem ņoleem aiskahja.

Gadi mainijâs, un laipnâ kundse bija patlaban at-
ņtahstito notikumuu gandrihņ jau aismirņuņi, kad kahdâ
deenâ apkalpotajņs winai peeteiza ņweschu weeņi, ņurņch
wehlotees ar wiņu runat.

Newardama atzeretees, kas taņ waretu buht, wiņa
nogahja leĶâ peenemamâ iņtabâ, ņur atrada kahdu labi

gehrbuschos, zeeniga issfata fungu, fursch godbijigi peezehlas un nahza winai pretim. Kofu sneegdams, winsch trihzoſchâ balſi ſazija:

„Iſluhdjos tuhſtoſchkahrt peedoſchanu, zeenijamâ kundſe, fa uſdroſchinajos juhs apmeklet, bet nahku taflu zefu, lai pateiktos jums par to leelo pakalpojumu, furu juhs man preekſch daſcheem gadeem ſneedſat.“

Kundſe bija apjukufi un luhdſa paſkaidrojumu, jo neatzerotees, fur winu buhtu redſejuſi.

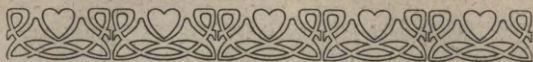
„Eſmu loti pahrgroſijees,“ wihreetis ſazija, „un juhs, warbuht, buhſeet mani pawisam aiſmirſuſchi, bet es, juhſu ſeju tikai reiſi redſejis, eſmu pahrlceezinats, fâ paſihschu to atkal wiſur un katrâ laikâ. Tâpat juhſu balſi, fura pilnigi lihdsinas manas mahtes balſij.“

Bee pehdejeem wahrdeem kundſes atminâ atdſihwojâs jauneklis, furu wina tif ſen atpakal pee weefnizas laipni-bija uſrunajuſi. Wina newareja walditees — abi raudaja. Tad winsch kundſei iſſtaſtija, fahdu eeſpaidu uſ winu atſtaſhjuſchi tâs wahrdi, fâ tee winu pamudinajuſchi atgreestees un tapt par to, fâs winsch tagad eſmot.

„Nopeetnee wahrdi: Ak ne tatſchu, ne uſ muhſchi-geem laikeem!“ man ſeſoja furp ween gabju,“ winsch ſazija, „un atkal un weenmehr man iſlikâs, itkâ ta buhtu manas mahtes balſs, fura no ſapa uſ mani runatu. Es noſchelloju ſawus pahrkahpumus un apnehmôs Jeſum ſefot, fâ to mana mihlâ mahte bija wehlejuſees. Bateizotees Deewa ſchelaſtibai, biju ſpehjis kahrдинаſchanu pahrwaret un ſawu labo apnemſchanos iſweſt.“

„Āt jāpnot to newareju, ka dašchos laipnos wahr-
 dos atrodas tahds īpehks,“ kundse ijsauzās, es publešchos
 turpmā, zif ween waredama, neleegt laipnus wahrduš
 un eepreezinašchu ikveenu zeeteju un noškumušcho, kuru
 dšihwes zelā jāstapšchu.“

Isleeto sawus walas brihschus!

Pee kahda eewehrojama şkolas direktora durwin kahdu deenu klaudsinaja kalsnejs, neweikls puişens un wehlejšs winu runat.

Apkaldpotajs, pawirşchi şehnâ paluškodamees un to par ubagu noturedams, aişraidija winu pee keşka durwin. Puişens paklauşija un gahja turp.

„Eş labpraht wehletos ar direktora fungu runat,“ winşch şazija.

„Tu warbuht gribi brokafşis dabut,“ keşkşcha eebilda, „tâş es tew waru dot, beş ka tu winu apgruhtinatu.“

„Doti pateizos,“ puişens atbildeja, „pret maişî man nefas nebuhtu ko eebilşî; bet es gribetu tomehr ar direktora fungu runat.“

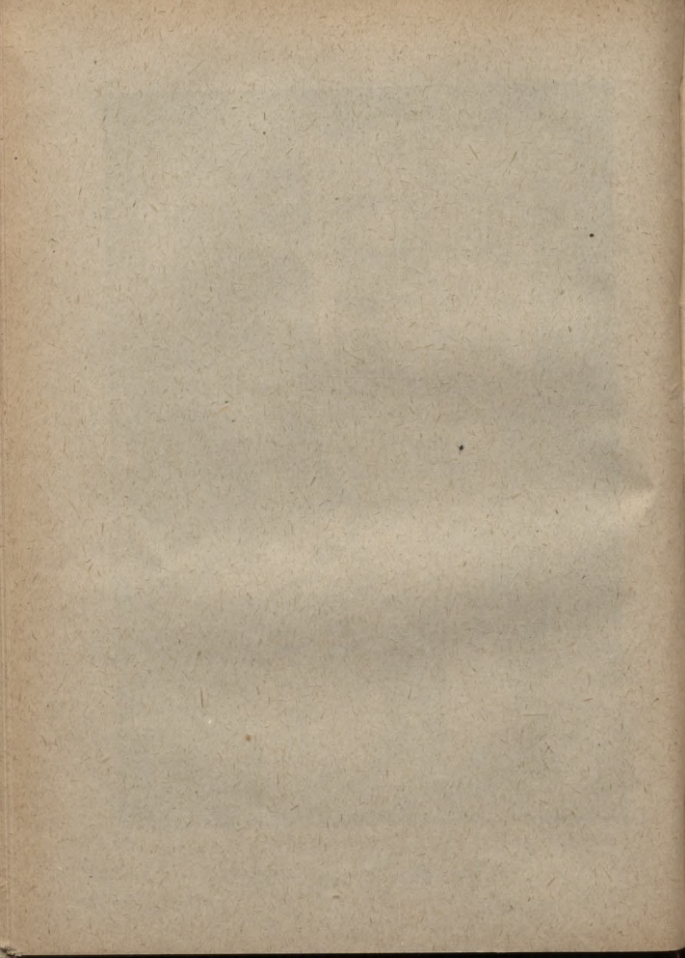
„Warbuht tu gribi kahdas apwalkatas drehbesh,“ kalpone peeşihmeja, noşkatidamâş uş puişena şalahpitajâm bişkem. „Domaju, ka winam no tahdâm leetam nefas nebuhs atlişiz; winşch daudş atdahwinaja,“ wina wehl peemetinaja un, par puişena luhgumu wairş nedomadama, kehrâş pee şawa darba.

„Waj direktora kungs runajams?“ puişens wehlreiş waişzaja, uşbeigdamş şweeşţmaişî.

Sehnš direktora preekščâ.

Dsihweš ainas.

„Winaš ir bibliotekas istabā, un kad nu tu teesham gribi winau trauzet, lai noteek, kautgan ari winaš wehlas daschreis weenatnē buht,” kaspone nonurdeja. Winai šchēta loti mulīgi esam tīf neweikla išskata puifu west pee kunga; tomehr wina noslauzija rofas un lika winam nahst lihdsi. Bibliotekas istabas durwis atwehrdama, wina šazija:

„Direktora kungs, šche ir kahds atnahzis, kas gribetu ar jums runat.”

Newaru pateikt, kā puifens stahdijās preekščā un kā tas šawu wajadību isteiza; bet sinu tīkai to, ka pehz tam, kad winaš bija kahdu brihdi runajis, direktors atlika pee malas kahdu sehjumu, kurā patlaban studeja un panehma daschas greeku grahmatas, lai peenahzeju pahrbauditu. Pahrbaudijums ceilga. Puifens leetprahrtigi atbildeja uš katru jautajumu.

„Brihnischīgi!” direktors išfauzās, apluhkodams pahr brilleem sehnu no galwas lihdsi kahjam, „kā tu wifu tīf labi proti!” Saki mans behrns, kā tu pee tam tīki?”

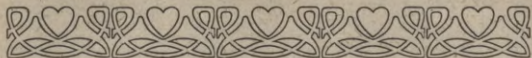
„To wifu esmu šakrahjis šawos walas brihščos,” puifens atbildeja.

Winaš bija nabags, strahdaja šmagu darbu un nebija daudz školā ghjis; bet bija tā šagatawojees, kā wareja eestahtees augstškolā; un to wifu bija eeguwis pateizotees tam, ka išleetoja šawus walas brihščus. Pateefi, waj walas brihšči natw laiks, kurā waram šakraht šelta graudus? Zif dahrgi tee preekšč mums! Waj wari dot atbildi par šawu walas brihšču išleetoschanu? Što wari usrahdit šew par labu? Pandomā. Lai puifens tew pastahsta, zif daudz par walas brihšcheem war ša-

fraht. Bet, es bihstos, ka atradisim wehl daudj jauneklu
zeetumos, pahrmahzibas namos, spehlu ellēs waj pee
frogus galda, furi, ja aprasisees, kad wini ussahkuichi
staigat noseedsibas zelus, tew atbildēs: „Sawos walas
brihschos eemahzijos kartis spehlet.“ „Sawā brihwajā
laidā jahku pihpot un dsert.“ „Sawos walas brihschos
sagu tirgus seewai ahholus.“ „Sawus walas brihschus
pawadiju besdeewju sabeedribā.“

Hi, mihlais draugs, isleeto usmanigi sawus walas
brihschus! Rahrdinashanai padodas pa leelafai dalai
weenmehr tad, kad nenodarbojas. Tad wina it weegli
eespeeschas tawā firdi un, tur apmetusees, kuhda tewi us
wifu launu. Beeluhko un esi usmanigs, ka tu sawus wa-
las brihschus isleeto!

Rugffirdiga atreebšanas.

Pavījam weenfahršs jahrs — nabadšigs, melns egles šķirsts. Nebija vainagu un vahka, nebija puku un weenfahrša lihka tehrpa. Neapšegtu galvu, glihti atšukateem bruhneem mateem tur dušeja nabaga zeeteja, un kautgan dšihwē ruhgtako nabadšibu baudijuši, tagad aplaimota šmaidija.

„Tikai reiji wehl gribetu šawu mahti redset,“ luhdšās nabaga bahrenits, kad kašds pilšehtas apbeditajs šahka aišškruhwet wahku.

„To tu wairs newari sehn'; taišeš, kā teež — waj tad naw neweena, kas šho knauki norwahktu pee malas?“

„Kaut a žumirkli lauheet man winas redset,“ ijšaužās nelaimigais, atštahtais pušens, pee šahrka peešehees. Dšifu šahpu pahrnemts un apbeditaja nešeheiligajā šejā noraudšidamees, winšah lahwa ašaram waku, kas riteja pahr wina behrnibas šwaigumā neplaufušeem waigeem. Mi, šhis firdi aišraujošahais šauzeens: „Wehl reiji tik! Ak, wehl reiji tik lauheet man mahti štatit!“

Ahtri un nešeheligi nezilweks sehnām eesita un aišgruhda winu no šahrka ar tahdu šparu, ka tas tikko nepakrita. Bet mašais atkal šanehmās un aiš šahpem un nifnuma šhnuštedams, trihžošchām luhpam, šilajām

azim sibšnidams, wiņš pazešla dušmās peetwihkušo, ašaram pahrpludinato šeju un, šatvu nešpehzigu rozinu duhrē šašchnaudšis, fleepja pahrevehrstā balši: „Kad es buhšchu leels, tad tevi par to n o g a l i n a š c h u !“

Drihji ween kapu kopina šchihra mahti no nabaga, atštahtā behrna; bet šchi zeetširdigā darba atminas ušzehlā puifena širdi peeminefli, kas bija zeetafs par granitu.

* * *

Teefas šahle bija galigi pahrpildita.

„Waj kahds ušnemas aišštahwet šcho wihru?“ teefnešis waižaja.

Uš brihdi eestahjās dšilšch flufums, tad pehdigi panahzās uš preekšchu kahds jauns zilweks. Wina luhpas bija šawilktaš, zehlajos sejas waibstos atšpogulojās rets šaprahts. Drošcheem šoleem wiņšch tuwojās, lai ušnemtōš apšuhdjetā aišštahwešchanu. Kautgan wiņšch bija šwešchineeks, bet jau pee pirmā wahrda eestahjās šwinigs flufums.

Wina leelištās runas dahwanas šajuhšminaja un pahrleezinaja. Apšuhdseto attaišnoja.

„Lai Deews jums to atmakšā, fungš, es to nešpehju.“

„Eš neprašu atmakšas,“ šalti atbildeja šwešchineeks.

„Eš — es domaju, juhs ešcet man pilnigi šwešchš.“

„Zilweks! Gribu juhšu atminai peepalihdset. Pirms diwdefmit gadeem juhs aišdšinat no šahrka kahdu puifenu, kuršch ar šalaustu širdi gribeja mest pehdejo škatu mahtes seją. Ar šiteeneem un lameem juhs wianu

pawadijāt. Es esmu šchis nabaga, nošchelojamaš pui-
šens."

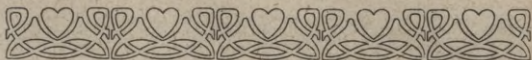
Wiirectis nošarka.

„Waj juhs iſglahbat mani tapeh3, lai nogalinatu?"

„Ne, mana atreebšchanās ir zitadaka; newiš noga-
linaju, bet iſglahbu ta zilweka dšihwibu, kura nešcheli-
gais darbs jau kopš diwdešmit gadeem manu ſirdi grau-
šis. Ejeet! un atminatees nabaga, atštahtà behrna
ašaras."

Miſ leela kauna wihrs noleeza galwu un aiſgahja,
panemdams lihdsi tahdas augstširdibas peedšihwojumu,
kuršch preekšch wina bija tikpat zehls, zif neišprotams;
bet augstširdigais, jaunais jurists šajuta Deewa labpa-
tišchanu.

Waj wari sawai mahtei teikt?

Bulziņšch jaunu meiteņu stahweja kahdā pehzpusdeenā skolās preekščistabā un šlepeni šawā starpā šarunajās. Ari kahda masa meitenite winām peeweenojās un jautaja, ko winas tur darot.

„Es stahstu meitenem kahdu noslehpumu, Katia, un pastahstišču to ari tew, ja apšolees to neweenam neišpauš,“ škaneja atbilde.

„Neteišču to neweenam, bet tīfai mahtei,“ masa eebilda; „winai es šaku wišu, jo wina ir mana labakā draudšene.“

„Ne, ari mahtei tu nedrihsti teikt; neweens to nedrihsti šinat.“

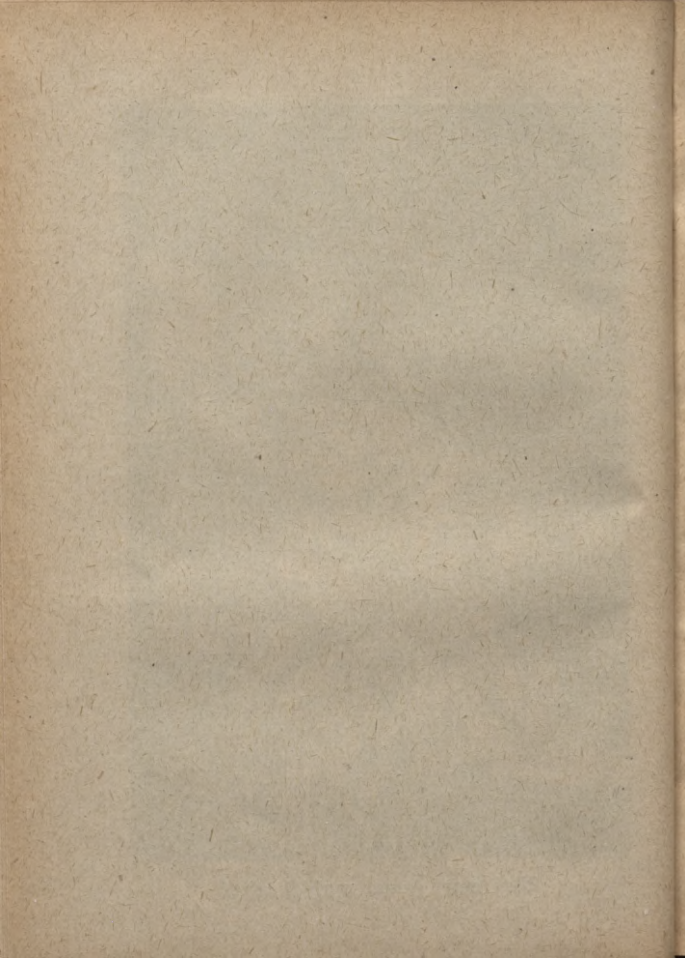
„Ja, tad ari es to newehlos šinat, jo tas, ko newaru šawai mahtei teikt, ari man naw peederigs.“

Tā isszajijusi, wina apgreesās un gahja prom, warbuht drušku noskumusi, bet tomehr meerigu širdsapšinu, kamehr draudšenes šawu šlepeno šarunu turpinaja.

Šīmu pahšleezinats, ka Katina, ari turpmak un weenmehr tā daridama, kluhs deenās par freetnu, tīfumišku šeeweeti. Škweens labu wezaku behrns, kas negrib frīst grehzigā dšihwē, lai peenem šawai darbībai par mehraulku Katinas atbildi.

Waj wari şawai mahteı teift?

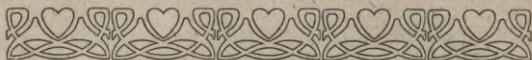

Tāpat arī ja kādam šēnam, vaj nu školā, vaj ro-
 talu laukumā, gadītos dīrdet šarunas, kuras viņš ne-
 usdrošīnātos, vaj kaunētos mahtes preekšā atfahrtot,
 tad lai tas šina, ka atrodas us šamāitāšchanas zela, jo
 neweens nespēhs pateikt, kā viņš šawu gaitu beigs.
 Dašhs labs, kas šawu dšihwi beidšis postā, zētumā, waj
 pee karatawām, ruhgti noschēlodams atzeras to bīhdi,
 kad pirmo reisi šastapa kāhdu besdeewigu draugu un wi-
 nam paklausija, jo šhis draugs nostahjās štarp wimu un
 labo mahti.

Jaunekli un jaunawas, ja gribeet lai juhs dšihwē go-
 dā un zēni, ja gribeet attihstīt debēsim patihkamu raksturu,
 tad peenemeet šew par pamatlikumu Ratinās atbildi:
 „No newaru šawai mahtei teikt, tas arī man naw ja-
 šina“; jo neweens zits tā neruhpejās par juhsu lab-
 klahjību un usplaušchanu, kā pateesi křištiga mahte.

Škweens behrns, un wišpahr jaunatne, lai nekad
 neaišmiršt, ka deewbijiga mahte ir wina labakais draugs
 jemes wiršū. No winaš neko newajaga apšlehpt.

Bahrini.

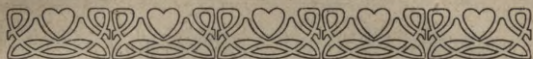
Kahdâ pehzpusdeenâ, kad es lehnam foloju pa Salo eelu, iidsirdu few aif muguras daudsu masu kahju folus. Atgreeschotees, eeraudsiju ap fimtu puisenu un meitenu, furi mita kahdâ labdaribas eestahdê. Biju patihkami pahrssteigts, redsot ņhos behrnus tik laimigus. Seedoņcheem waidņineem, weenkahrņchi un tihri gehrbuņchees; winu ņejinâs neatņpogulojâs ņkumjas waj zita kahda paņihme, kura atgahdinatu, ka tee ir bahra behrni.

Es eelaidos ņarunâ ar kahdu ņkolotaju, kas winus patwadija, un tas man paņkaidroja, ka wini patlaban dodotees uņ ņoologisko dahrsu un tapeh3 wiņi tik preeziqi. Maso bars eegreeņâs nahņoņchâ ņchņehrņeelâ un, tâ ka ari man bija pa ņcho eelu jaacet, tad pagahjos lihds un ņarunajos ar kahdu puisenu; meitenes nahza wiņas mums no muguras. Schņehrņeelâ eegreeschotees, manu usmanibu ņaistija diwi leelati, gadus pee3padņmit wezi ņehni. ņkweens no wineem bija masa poniju pajuhga waschonis. Tiklihds pirmais ņehns behrnus eeraudsija, wiņņch paņauza ņawu beedri, kurfņch brauza winam nopakalus. Tas, gahjeenu pamanijis, knaņchi isleza no ratineem un ņauza" „ņekab! es ņatikņchu ņawu mahņu!" Wiņņch pa-weda ņirgu ņahnus un atņtahja to weenu. Tad wehriqi

raudsiņas meitenēs, kuras viņam tuvojās, lai eeraudšitu šāvu mašo mahšu. Tā ka viņas bija weenadi apgehrbtas, tad nebija weegli ihsto usmeklet.

Meitenes pagahja garam, bet šāvu mahšu viņš neredēja. Nabaga sehns! es pee fewis nodomaju, wina mihlestibas pilnajai firdij buhs japeedšihwo wilschanās, jo islikās, itkā wina mašās mahšas nebūhs starp meitenem; likās, ari viņš tā domaja, šumigi luhkodamees. Viņas bija jau garam pagahjušas, atlika wehl diwas pehdejās — weena no tām bija wina mahja; sehns winai preezigi peešfehja klah, panehma winas rofu šaweja, apkehrās ap kaflu un šehja isteikt weenigi: „Marija!”

Gadus septini wezā, mašā meitenite pawehrās us augšū, un ari, tawu laimi, atradās blakus brahlim. Wina apwija mašās rozinas brahlim ap kaflu un mihliģā sejinā wišmoja laimigs šmaidis. Viņš peeleeza galwu, lai dširdetu tos nedaudšos wahrduš, ko mahšina tam pauda par fewi un šāwu dšihwi. Uš azumirkli tas nowehrās no winas, lai paraudšitos, waj ponijs stahw meerigi; bet lopinš, itkā šaprasdams šawa waschona šwinigo brihdi, stahweja it meerigi. Wehlreis sehns peeleezās, lai mašajai eetšukštetu aušis daschus šchiršchānās wahrduš, jo mahšu tahlak pawadit viņam nebija eespehjamš, tad viņi šneedsja weens otram rofas, maigi un mihli šakfatiņas un — mašā meitenite turpinaja lihds ar draudšenem šāwu žlu. Brahla azis šekoja mihlajai mahšnai. Birms nosust no redšes aploka, mašā wehlreis apgreesās un, mihli šmaididama, mahja ar rofu pehdejās ardeewas. Sehns tāpat atbildeja, viņu štati fastā-

Kapehz winſch nepihpoja.

Karla Maurina dehls zeemojās kahdā pehzpus-deenā pee ſawa jaunibas drauga. Wakaram metotees, atnahza weefos wehl daſchi gimenes draugi, un jaunekli, teem weetas atbrihwodami, pahrgahja ſehdet pee balkona loga, iſtabas galā. Kungi paſaweja laiku, ſarunadamees par ſwarigakeem deenas notifumeem, politiku un tamlihdſigi. Ari jaunekli ſawā ſtarpā par ſautko ſarunajās, bet, kà jau tas paraſts, wini, noklauſidamees peeauguſcho ſarunās, iſmainija domās par wezako weefu uſſkateem, peekriſdami drihſ weenam, drihſ otram.

„Waj fungi newehletos pihpot?“ Noraws beidsot waižaja. Tam weenbalsigi peekrita, un wiſu ſejās, iſnemot weenu, parahdijās apmeerinoſchs ſmaids. Newareja teikt, ka ſchi weena perſona kurneja, waj itkà buhtu gribejuſi zitūs no pihpoſchanas atturet, bet wina newareja peebedrotees. Drihſi ween parahdijās, kà to mehds ſazit, „dahrgi un ſmarschigi“ zigari.

„Smalks zigars,“ kahds ſazija, turedams to pee deguna, eekams zigars bija aiſdedſinats. „No, waj tu nepihpo, Albert?“

„Preezajos pateikt, ka nepihpoju,“ uſrunatais peeklahjiigi, bet tomehr zeeſchi un noteikti atbildeja.

„Waru tifaĭ paſtrihpot to, ko ſaziju. Kad apprezejos, biju kaiſligs piĥpotajs; bet redſeju, ka manai ſeewai ſchee duhmi bija nepaneſami, kautgan wina toſ pazeeta beſ furneſĥanas; eſ ſahku pamaſam patſ no ſewis zigaru ſkaitu ſamaſinat, un piĥpoju tifaĭ uſ weikala eedams un mahjâs nahkdams. Tad eedomajos zif pretiga mana ſlahtbuhtne wahjai, maigai un juhtigai ſeeweetei, kad drehbeſ un dwaſĥa oſĥ peĥz tabaſaſ. Eĥo pretiguma ſajuhtu pahrneſu uſ ſewi, un beidsot atmetu pawiſam piĥpoſĥanu; man jaſaka, ka to nebuht nenofĥehloju.“

„Droſĥi ween ari eſ to nenofĥehlotu,“ ſazija kaĥdſ zits, Wairiju apbriĥnodams. „Eſ to atſiĥſtu un domaju, ka ſeewa tew par to loti pateiziga.“

„Glufĥi otradi, man winai par to japateizas,“ Wairijs ſazija, kameĥr nama tehws fluſedams turpinaja piĥpot. Bet zaur Wairija neteeſĥo aiſrahdiĥumu winſĥ bija ſtipri peeſarzis.

„Waj ſini, Wairijs it freetnſ zilwekſ,“ tſĥuſſteja maſaiſ Norawſ.

„Ja, preeſĥſiĥmigs zilwekſ,“ Zahniſ papildinaja. Ari winſĥ netwareja wairſ ilgaſ duhmus pazeeſt un iſgahja.

Nahfoſĥâ deenâ Zahniſ bija uſkriĥtoſĥi domigs un fluſſ, un wakarâ, kad tehws aiſkuĥpinaja ſawu piĥpi, Zahniſ ſehdeja kâ uſ adatam.

„Eſ negribu tizet, ka tu mahĥi nezeenitu,“ winſĥ nenozeetâſ un patſ noſarka.

„Kâ tu to domâ?“ tehws winam nopraſija. „Eſ praſu, kâ tu to domâ, ſehn?“

„Tadehl, ka mahtei duhmi tif nezeesjami; tadehl, ka wini eespeeschas aiskaros — tepikos — un — tadehl, ka dsirdeju wafar Wairija fungu minam eemesflu, kuru dehl ari winšch nepihpojot. Tif loti winšch zeenot šawu feewu, winšch šazija.“

„Mulkibas! Tawai mahtei tas gluschi weenalga, waj es pihpoju, waj ne — waj ne ta, maht?“ winšch jofodamees waizaja šawai laulatai draudsenei, kura pašch-laiſ eenahza istabâ.

„Nu, man — agraf man tas bija nepanesamafi! Pee wiša ka japeeron, ta es domaju, un turos pee tas pateefibas: No newar groſit, tas japanes.“

„Edomas! ſini, ka es rihtu pat waretu atmest pihpoſchanu, ja ween gribetu,“ winšch ſmeedamees teiza.

„Bet pats par ſewi ſaprotams, ka tu negribesi,“ wina laipni eebilda.

Meſinu, waj Zahna tehws atmetis pihpoſchanu, laiſam gan ne; bet ja tu gribetu redset ſchi gadijuma ſeſas, tad uſmet azis ſeſoſcham originelam rakſtam, kaſ kopſch daſcheem gadeem ſaſtahdits un norakſta kluwis par manu ihpaſchumu:

„Es, Zahnis Maurinſch, apnemos, ſahſot ar 1860. gada pirmo janwari, iſpildit un turetees ar Deewa palihdſibu pee ſeſoſcheem noteifumeem:

1. Ahtraki neprezeſchos, eekams nebuſchu eeguwis namu; jo gaidu, ka tehwozis kaſhâ jaukâ deenâ to man dahwinâs, ta ari mahte teiza.

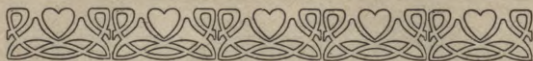
2. Apnemos nenemt ſawâ mutê laſhtus waj ſwehret, jo tas ir geſigi un beſdeewigi.

3. Upnemos nefad nepihpot, jo zaur to jagahdaju
 ſaweem tumineekeem weenigi nepatiffchanas, un peenem-
 ſchu, kad buhſchu apprezejees, ſefoſchus wahrduſ par mehr-
 auflu:

„Es nepihpoju tadehl, ka tik loti zeenu ſawu ſeevu!
 Wairija fungs ta teiza un to es nefad neaiſmirſiſchu.
 Parakfts.“

Un Zahnis tureja wahrdu, ka ihjts waronis.

Melu fēkas.

Seemas wafars. Rrehfla. Pa istabu ſchurpu, turpu ſchaidijās leegas ehnas un eefarkanais uguns at- ſpīhdums tihkami laiſtijās gar wezmodīgā kamina bal- ſteem. Kamina preeſchā ſehdeja ehrtā atſweltnes krehflā, domās kawedamās, weza, zeenijama kundse. Winas mati bija wiſzaur ar ſudrabu klahti, bet firdi tomehr uſglabajees jaunibas ſpirgtums un ſwaigums. Te dur- wiſ pehſchni atwehrās, iſtabā eedrahſās maſa meitenite un winai zeeſchi peeglaudās.

„Nu, Minin,“ wezā kundse ſazija, maigi uſlikdama rofu uſ behrna ſeltainajām zirtam, „waj bija jauki uſ ledus?“

„Doti jauki, kruſtmaht, bet waj tu tagad nepaſtah- ſtīſi kahdu ſkaiſtu ſtahſtu?“

Minina bija weenigs behrns. Winas mahte neſen bija miruſi; behrns bija atbrauzis pee kruſtmahtes Ju- lijas zeemos, un zaur laipno iſtureſchanos drihſi ween eeguwiſ winas firdi. Kruſtmahtei Julijai tomehr uſkrite weena winas ihpaſchiba, un proti, Minina ne wiſai mih- loja pateeſibu un pat tad, kad to pee meleem peekehra, daudſ neuſtrauzās. Turpretim kruſtmahte Julija, kurai nebija zitu, ſewiſchki rakſturigu paſihmju, ka weenigi

winas pastahwigà runatniba, par nepateefigumu loti wareja firditees. Winas pamatlikums bija: „Es nezee-tiſchu melfuli.“ Tapeh3 wina apnehmàs israwet ar Deewa palihdſibu no ſawa mihlula rakſtura wiſas ne-ſahles, kaut ari tas daudz puhlu praſitu. Wina to bija pahrdomajuſi un lehmumu peenehmuſi.

„Panem, behrns, ſolinu, un apſehdees zeeſchi pee manis.“ Tiklih3 tas bija notizis, meitenes aztinas tuhlin wehràs kruſtmahtê:

* „Es eſmu weza, Ninia,“ wina ſazija, weegli glahſti-dama maſàs galwiau, „un atminia tapuſi wahjaka. Bet tomehr ſkaidri atminos to laiku, kad biju tahda pat maſa, lidojoſcha meitene, ſeltaineem mateem, kà tu. Tu brihnees par to; bet, mihlais behrns, ja Deews tewi uſtu-rès dhihwu, tad nepaguhſi ne apſtatitees, kad ari pati buhſi kluwuſi tikpat weza, kà kruſtmahte Julija.

Winàs jaunibas deenàs atrados ſkolas pirmklaſê kopà ar kahdu maſu meiteni, wahrdà ſkaidrite. Wina bija laipns, juhtigs behrns un loti iſchakla ſkolneeze. Likàs, ka wina labpraht man peekehràs, bet man gruhti nahzàs wiau atſtumt. Bet tomehr es winas newareju pazeest, jo eedomajos, ka tad, ja winas ſchai klaſê ne-buhtu, — es buhtu pirmà. Schahdas wehſas atteezibas ſkaidrite neſpehja iſſkaidrot, bet es biju preeſch tam par lepnu, lai eemeſlu pateiktu. Es mihleju pateefibu, Ni-nia, bet ſkaidiba mani kahrdinaja, un es padewos. Daſchreiſ mehginaju eepotet zitàm meitenem aiſſpreedu-mus pret ſkaidriti, un tas bija wiſchanàs ſahkums. Wina baidijàs ſewi aiſſtahwet, un tà mans nodomis gandrih3 weenmehr iſdewàs.

Reij mums bija jaburto wahrds: ſkolotajs. Savâ paraſtâ, maigâ balſi ſkaidrite burtoja: ſ-k-o-l-o-t-a-j-s — ſkolotajs. Skolotaja wimu pahprata un tuhlin ſazija: „Nepareiji — nahkoſchâ,” tomehr, pret ſkaidriti pagreesdamâs, wehlreij waizaja: „Waj tu neburtoji ſ-k-o-l-o-t-a-j-s?” „Ne, jaunkundſ, es teizu ſ-k-o-l-o-t-a-j-s.” Skolotaja wehl weenmehr ſchaubijâs un beidſot greesâs pee manis: „Tu dſirdeji, Julij, kâ bija?” Man eeſitâs galwâ launas domas — wimu apfaunot, bet ſewi iſzelt. Es apſinigi meloju: „ſkaidrite taiza ſ-k-o-l-o-t-a-j-s.” Skolotaja pagreesâs pret ſkaidriti, bet wina, no apwainojuma apjukuſi, kluſeja; peeſarkuſe ſejina un aſaru pilnâs azis itkâ apleezinaja winas wimu. „ſkaidrit, nebuhtu domajuſi, ka tu melo,” wina ſtingrâ balſi ſazija, „tagad ej uſ pehdejâ ſola un pehſtundam paleez ſkolâ.”

Es gawileju, Ninin; ſkaidrite bija paſemota un es lepni eenehmu pirmo weetu; bet laimiga nebiju.

Pehſ ſkolas beigam atrunajos no draudſenem un teizu, ka eſmu ko paſaudejuſi. Balikoſ preekſchnamâ, un dſirdeju ſkolotaju ſauzam:

„ſkaidrit, nahſ ſchurp.” Tad dſirdeju mihlâ behrna laboſ ſoluſ.

„Nâ tu wareji tâ melot?”

„Es neeſmu melojuſi!” Es ſſatijos zaur atſlehgas zaurumu un redſeju, ka to iſſakot wina, par apwainojumu nobehdajuſees un no ſagaidamâ ſoda bihdamâs, wiſzaur drebeja.

„Turi roku!”

Es stahweju kà peenaglotà. Siteens pehz fiteena frita uš newainigà behrna mašo, balto rozinu. Waj tu špehj mani wehl ušluhfot, Minia. Mi, kadehl es zeetu flufu? Kats fiteens fehra manu firdi, bet šavâ nošee-gumâ es neatšinos un flufam aiffagos no durwin. Uš mahjam gahju nesteigdamàs, un Škaidrite mani zelâ panahza. Weenâ rofâ wina tureja grahmataš, bet ar otro flauzija wehl weenmehr ritofhàs ašaras. Lit šahpigi wina waideja, itkâ firdi kaš buhtu pahtruhjis. Šhee waidi atbalšojàs ari manâ, šmagàs winaš apgruhtinatâ firdi. Raudadama wina zelu turpinaja, winai pašliħdeja kahja un, krihtot, išbira wišas grahmataš. Es tàš šalafiju un padewu winai. Sawas silàs, ašarainàs azis uš mani pažehluši, wina maigi fajija:

„Loti pateizos tew, Julij.“

Mana firdš šahka ahtrati puštet, bet es zeetu flufu; tà mehš abas gahjam flufedamas.

Mahjàs pahrnahkuši, waizaju pati šew: „Waj tas ko lihdfès, neweens par to nešin, un kapehz lai noštahdu šewi nošchlojamâ stahwokli?“ Es apnehmos eenihsto naštu no šewis nokratit zaur išliškhanos un, istabâ eeejot, mehginaju wišu aišmiršt, šmehjos un tehršēju, itkâ nekàs nebuhtu notizis. Bet mana nabaga firdš tapa zaur to wehl šmagaka. Es šapratu, kaš ir grehka šods. Es nešpehju išwairitees no Deewa škateena. Lomehr, jo nelabaki jutos, toteef' jautrafa išliškos un tifu pat wairakreif norahta par troššnaino išlaidibu, kautgan pateefibâ tiffko špehju ašaras waldit.

Beidšot dewos uš šawu istabu. Deewu nepeeluhgufi, metos gultâ un aišwehru azis. Bet meegš nenahza.

Bezà feenas pulkštena tikšchkejchana tapa artween skafaka, likàs, itkà winšch pahrmestu manu noseegumu, un kad beidsot pulkstens fita diwpadšmit, tad šchee šiteeni skaneja man aušis kà behru šwans. Gulta bija itkà ehřšchku pilna un es walštijos no weeneem šahneem uš otreem. Man rahdijàs, maigàs, šilàs, ašaram pahřpluhduščàs azis un aušis nerimstošchi skaneja šiteeni ar koku. Rewaredama wišu to wairs ilgaš panešt, es ušzehloš un apfehdoš pee loga. Tur mehnešs špihdumà šwinigi klušas štahweja leelàs gobas; isplehštee šari meta uš šemi, škaidras, noteiktas ehnas. Baltà šeha, granti nokaišitee želini, dšilais, ahřà waldoščais klušums itkà sobojàs par manu nemeeru, kamehr šwinigais pušnafts mirdšums pildija manu širdi ar wehl nekad neišjustàm šchaufmam. Ak, Minia! širdšapsinas pahrmetumeem un Deewa dušmam behrns nešpehji pretimštahwet.

Es atgahju no loga un raudšijos šawas gultinas baltajà šegà: ta bija mahtes dšimumdeenas dahwana. Atgahdajos winas pazeetibu un laipnibu, jutu mirejas šwehtijoscho rofu uš šawas galwas. Wehkreij šchkitu dširdam winas trihzošcho balši, kad ta isluhdšàs debešs šwehtibu šawai pirdšimtajai. „Ak, Kungs, šwehti šcho behrnu un dod, kà winšch mišletu patešibu!“ Mehginaju ištumt no šawàm domam šcho mahtes pehdejo luhgšchannu, bet jo noteiktati to mehginaju išwest, toteeš' ar jo leelaku šparu šchee wahrđi atbalšojàs manà širdi, lihđi pehđigi, pee loga peespeedušešs, šahku gaušchi raudat. Bet ari ašaras, Minia, man nedewa meerinajumu.

Dwehšeles mokas auga augumà un ismišumà dewoš, beidsot, pee tehwa.

„Tehws! Tehws!“ bija weenigais, ko spēhju izdveht. Winšch mihi mani apķehra un peespeeda manu zeetejas galvu šew pee kruhts; tā winšch mani apmeerinaja tiktahl, ka spēhju šawalditees un istahstīt winam šawu zeeschanu zehloni. Tad winšch no firds luhdša Deewa peedoschanu preefšch šawa grehzigā behrna.

„Mihlais teht,“ es teizu, „waj tu gribetu nahkt man šchonakt lihdsj pee nabaga Škaidrites?“

„Riht no rihta, mans behrns,“ winšch atbildeja.

Wilzinašchanās man šagahdaja leelakās mokās! Biju zeribās wihlusees, tehws mani noskubstija un es gahju atpakal uš šawu istabu. Bet meegs tomehr nenahza. Mani pahrnehma itkà ahrprahtiga wehlešchanās, eet pee Škaidrites un isluhgtees peedoschanu. Rihtu gaidot, laiks islikās kà muhšchiba, manas mokas tapa nepanesamas, es usmekleju wehlreis tehwu, nometos pee wina zelos un, ašaram pahr waigeem ritot, winu luhdsu, nahkt man tuhlin lihdsji pee Škaidrites; „jo wina war nomirt, man nepeedewusi,“ es tšchukstojchi peemetinaju. Winšch uslika roku uš maneem karstajeem waigeem un, brihdi pahrdomadams, šazija:

„Es eeschu tew lihdsj, mans behrns.“

Šau pehz dascheem azumirkleem mehš bijām zelâ. Baišuma kundses dšihwoflim tuwojotees, redšejâm ka gaisma parahdijās drihs weenâ, drihs otrâ logâ. Neapraštami baigas papreefšchajuhšas pahrnehta, es peespeedos tuwafi pee tehwa. Lehni winšch atwehra wahrtus, un klušuzeesdami mehš eegahjam namâ.

Chrihts, kuršch išanha patlaban pa durwim, bija loti pahrsteihts, redšot muhs šche tik wehlâ laikâ. Naw

ceļpehjamš wahrdeem aprakstīt tās juhtas, kas mani pārņemta dsirdot ahrsta pašinojumu, ka Skaidrite gūlot uš gultas ar sunadsenu eekaisumu.

„Winas mahte man šazija,“ ahrsts turpinaja, „ka wina pehdejās deenās naw jutusees ihsti wefela, bet naw bijuši peerunajama no školās ispalikt. Wakar pehz pusdeenas wina pārnahkuši mahjās pawisam šabeigusees. Naw ehduši wakarinas un klufedama sehdejuši pee galda, itkā ar širdskaiti šasirguši. Winas mahte daschadi ismehginajusees, issinat zeešhanu zehloni, bet wolti. Ar ismijumu šejā wina ašgahjuši gulet, un apmehram pehz štundas tifu es ataizinats. Drudšha murgos wina šauza talwu wahrdu, mihlā Zulij, un tif gaušchi luhdsjās, lai tu apšehlojotees par winu un to isglahbjot.“

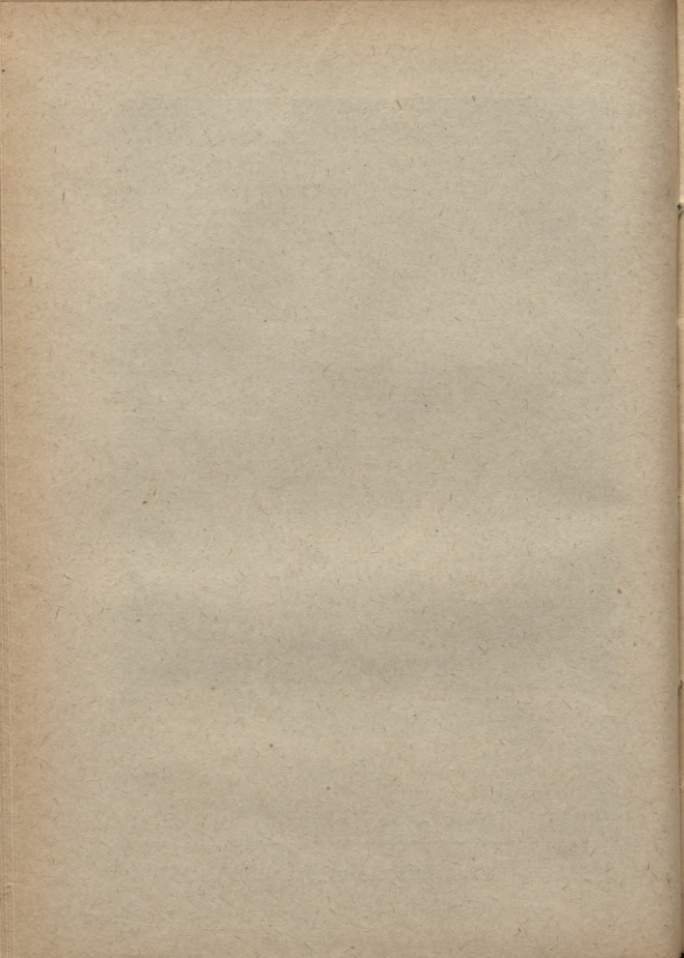
Minin, kaut tew nebuh tu japeedšihwo, zif breešmigi šchee wahrdi graiija širdi.

Manš nopeetnais luhgums, Skaidriti kaut azumirkli škatit, aškustinaja winas mahti. Šaipni manu rofu šanehmusi, ta eeweda mani šlimneezes istabā. Relainigo zeeteju usškatot, šaudeju jebfuru zeribu. Nahwes engelis bija apehnojis winas peeri un leelās, šilās azis. Pee winas gultas želos nometušees es tif nopeetni un gaušchi isluhdsos peedošhanu. Bet drudši wina manis nepasina. Ne, mihlā Minin, man nebija lemts dsirdet no winas luhpan peedošhanu un baudit apmeerinajumu.

Šad es atkal Skaidriti usškatiju, wina guleja itkā ašmiguši. Drudšha šahrtums no winas waigeem bija nosudis un šaju pārklahjis marmora bahlums. Drudšis bija mitejees un winas šmeldsošchā širds wairs nepuf-

Glaidrite miršt.

steja. Masà, baltà rozina, kura trihžot bija šanehmusi špeeka šiteenus, tagad meerigi atbaltijās maneja. Neds ašaras wairs ritēs no šchim maigajām azim, neds šahpes šahdreiš šhis kruhtis plofis. Šhis meegs bija nahwes meegs.

Es ižzeetu daudš gruhtakas šahpes, nekà winas mahte, kurai nahwe bija laupijusi winas mihluli un dahrgumu. Wina bija man peedewusi; bet es newareju pati šew peedot. Pehž šchi atgadijuma bija japawada gara, gara seema. Manas zeeschanas issauza drudsi, un drudšcha murgos es nemitoschi šauzu Škaidrites wahrdu. Deews tomehr paklausija mana tehwa luhgšchanas un es pahrzeetu šlimibu. Kad pawafara leegàs wehšmas šahka šawilnot gaisu, seme pahrklašjās ar mihkstu, šalu šamtu un kad uš Škaidrites šapa bija usseedejušchas pirmàs pušes, man atšahwa to pirmo reiši apmeklet.

Es gaušchi raudaju, lašidama baltajà marmora plahtnē ruhpiģi eekaltos wahrduš:

Škaidrite Pašum,

miruši 3. septembrī u. t. t.

Bešos uš šakās šahles nometušeš es širšnigi luhdšu pehž atpestišchanas un štipriņaschanas tizibà.

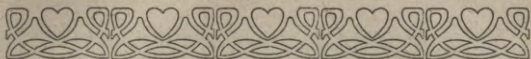
Tur atšwabinajos no šawas nastas un tifu špehžinata, Ninia, teiza krusťmahťe Žulija, weegli glahštidama jauno, klehpi pašlehpťo galwinu. Masà Ninina jau labu laiķu bija raudajuši, bet patlaban wina zeeta nepanešami. Krušťmahťe winu nemehģinaja ari meerinat, jo zereja, ka šhis zeeschanas buhs dšeedinošchas.

„Luhdš par mani!“ Ninina tšchukšteja, ašarainām azim krusťmahťi ušluhkodama un rozinas krusťmahťei ap

kaflu apwihdama. Bet krustmahte Julija no wiſas
ſirds aiſluhdsja Deewu par nabaga, raudoſcho behrnu.

Scho luhgſchanu Minina nekad neaiſmirſja; ta wa-
kara kreſflâ, pateizotees noſchehloſchanas aſaram, pahr
winu atſpilhdeja gaiſma, lihdsiga rihta ſaules ſtareem.
Un lai gan krustmahtei Julijai nebija weegli zelt deenas
gaiſmâ ſawas pagahtnes tumſchâs ehnaſ, tomehr upuris
bija tuhſtoſchfahrtingi atalgots. Mininaſ jaunâ, maija
rihtam lihdsigâ ſejinâ, kuraſ pateſſigunnu tik beechi ho-
jaja meli un maldinaſchana, arween wairaf un wairaf
atſpilhdeja ſpoſchâ taiſnibas mihleſtibas gaiſma, kura
winâ neaiſmirſtamâ ſtundâ tika eedeſtita behrna ſirdi
uſ wiſeem laikeem.

Selta laiks.

Tomasš Dšhons bija mašš sehns un newareja tif ahtri eemahzitees, fà ziti puiseni; tomehr eefšch tam, fo winsch mahzeja, neweens winu newareja pahrspeht. Geografijas stundâ winsch loti reti palika atbildi paradâ, pareisrakstibâ winam nebija kshdu, rehkinu usdevumi bija weenmehr pareisi atrisinati un kas atteezas uš lasišchannu, tad neweens puisens skolâ nebija tai šinâ par winu spehjiqaks. Par to wina školas beedri ne weenu reiši ween bija noskaitušchees. „Bet Tomas, kur tad tu mahzees? Skolâ tu mahzees tikpat daudz, zif wiši ziti.“ „Es zelos rihtos un mahzos pirms brofastim,“ Tomasš atbildeja. Tâ tad, šche bija wina panahkumu awots. „Rihta laiks — selta laiks.“

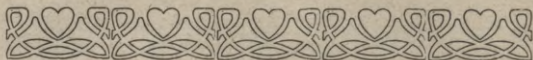
Netahlu no mums atrodas mašš dahrsinšch — škaištakais un augligakais semes gabalinšch wišos faiminos. Šche ušaug pirntee rediši, sirni, semenes un tomati. Beetee pašchu gimenei, un atleef šchis un tas ari tirgum. Ja kahds ir leels puku zeenitajs, lai paeetas gar mineto dahrsinu: šmaršchojošchas roses, nelkes un daudzšas zitas pukes winam šagahdâš patihkamako baudijumu. Seme pati par šewi naiv no labajâm, ta ir akmenaina, seemelis

ir dahršina paštahwigs weefis un dahršina ihpaſchneeks ir firgotajs, furam zaura deena paeet weikalâ; bet dahršina apſtrahdaſchanai winam palihgu newajaga. „Râ juhš wareet tif daudš no ſawa maſâ dahršina ijdabut?“ „Seedoju winam agro rihta laiku,“ ihpaſchneeks atbildeja, „un neſinu, ſam mans darbs iſdewigaks — man paſcham, waj dahrſinam.“ Tâ tad: „Rihta laiks — ſelta laiks.“

Rahds muhſu paſihſtamais, kuru neſen kâ bijâm atgreesuſchi ihſtâ tizibâ, bija pateefs kriſtigais un labi uſwedâs; bet eš noſchelloju, ka winam drihſi ween bija jaſahſ ſtrahdat fugu buhwetawâ, kur pa leelakai dalai atradâs rupji zilweki. Waj winſch ſpehš to ſtarpâ uſglabat firdeš ſſaidribu? eš nodomaju. Zif weegli ir tizibâ atkriſt — ſpert diwi ſoluš atpakal ir weegliki, neſâ weenu uſ preeſchu. Bet lai, mehš teizâm, atſtaſhim Wili firdešapſinas un Peſtitaja ſinâ. Diwi gadi ehtri pagahja, bet ſawu paſtahwibu taš nebija ſaudejis, tizibâ winſch bija palizis ſpehzigaks un dſilaks. Ziti atkriſta, bet winſch ne, kautgan atradâs launakoš apſtahkloš, neſâ pahrejee. Rahdu wafaru, ar Wili ſarunajotees, atkſlahju wina paſtahwibaš noſlehpumu. „Nepaeet neweens rihtš, aiſ ſchahda waj tahda eemeſla, kad eš nepeeluhgtu Deewu, waj nelafitu wina wahrduš. Za loti daudš darba, tad peezełoš ſtundu agrak. Pahrlaeku ſawâš wahjâš puſeš un, lai guhtu ſpehktuš, iſluhdoš Deewa ſcheklaſtibu.“ Nem to wehrâ. Luhgſchana ſtiſprina dſihweš zihnâ. Za rihtoš nepeeluhgſi Deewu, patš dehl tam zeetiſi; tu neſpehſi kahrđinaſchanai pretim ſtahwet; tawu firđi pahrnem wainâš ſajuhſta un tu atſweſchinees no Ariſtuš. Eſi

drošs, ka to luhģģchanai nolemto brihdi, kuru buhģi no-
 guleģģ, nekad neatguleģģ. Ķaunais křistigajs, peenem
 ņew pař pamatliķumu, buht nomodā un eefahķt ar luhģ-
 ņhanu iķķatru deenu. „Rihķa laiķģ — ņelta laiķģ!“ ja,
 un wehl ķautķas labas par ņeltu — debeģķģģ eegu-
 wumģģ.

Sekmes — isturibas alga.

Reedalotees kahdâ leelâ usnehmumâ, katrs wehls, lai winam tur buhtu panahkumi. Ja pajahkums leels un labs, tad, pats par sevi saprotams, javehls, kaut isdoschanas neispalaktu. Mehginadami safneegt dihwê kahdu mehrki, sinam ari to, ka japeeleef puhles, nemitigs darbs un nepeezeeschama neatlaidiba. Daudj eeguht newar uf reisi, bet pamajam, pajahpeniski; ja nu ar nedalitu spehku keramees pee leetas un nobihdam pee malas daschadus neezigus fihkumus, tad ar laiku guhsim panahkumus. Leela mehrka safneegschanu schahdi neezigi fihkumi weenmehr kawê un, ja neisdodas tos nowehrst pee pirmas reises, jagroja plans, japeemehrojas apstakleem, un japamehgina wehl reis — gan isdosees.

Waj ejeet dsirdejuschî par kahdu masu meitschu, kuras nabadsigai mahtei labširdigais kaiminisch bija dahwinajis maisu ar oglem. Lai nodabutu ogles pagraba, wina bij panehmusi masu leeschkeriti un staigaja ar to augschup un lejup. Rahds pasihstamais, garamejot behrnam fazija: „Waj tu gribi wijas ogles nonest pagraba ar maso leeschkeriti?“ „Ja gan, funks,“ majâ atbildeja, par jaunu jawu leeschkeriti pildidama, „l a b u

„Ia iku strahdajot, es tikſchu galâ.“ Ta bija ihſta uſzihtiba.

Ihſta, panahfumeem wainagota uſzihtiba darbâ, neluhkojas uſ kawekſeem, bet mehgina atrast pareiſos lihdselkus, fâ ſhos kaweklus pahriwaret. Šho pateefibu jo gaiſchi rakſturo noſtahſts. par kahdu ſtrahdnēezi, furai fabrikâ maſchina bija ſabojajuſi pirſtu tā, ka to waja-dſeja noemt. Waitato roku apluhkodama, wina ſazija: „Laiſni uſpirkſtena pirkſts. Tagad buhs jamahzas ſchuht ar freiſo.“ Wina nedomaja par ſaudejumu, bet gan par to, kas winai palizis un fâ to labaf. peeletot darbam.

Kaut wiſos taiſ uſnehmumos, fur ikweens kriſtigâ zilweks war nodarbotees, buhtu ſekmes un tiftu guhti panahfumi, bet ja zihnâ dehl muhſchigâs dſihwibas mums neſekmejas, tad eſam welti dſihwojuſchi. Lai wiſ-pahrigi dſihwe buhtu ſekmiga, tad Deewa godinaſchanai jaſtahw pirmâ weetâ un jabuht pa wadoſcho weidolu wi-ſos muhſu darbos. Ja wiſu ſawu dſihwes laiku Deewu pateefi godaſim, tad panahfumi neiſpaliks — muhſchigâ dſihwoſchana buhs muhſu alga.

Iſturibu, ſchkeetami nepahrwaramâs gruhtibâs, rakſturo wehl kahds notikumâs, furſch, warbuht, buhs paſihſtamâs ari daudſeem ahrpus Kreewijas dſihwojo-ſcheem. Šhis notikumâs ſaiſtas ap Petera-Bawila kate-drales torni, Peterpili, furſch ir 128 metri augſts. Torna ſmaile, fura, no apaſchâs luhkojotees, iſſkatas itkâ maſs, teewâs noaſinajums, pateefibâ iſbeidsas ar kreetna ap-mehra bumbu, uſ furas ſtahw engelîs ar leelu kruſtu rokâ. Šho engeli jau ſen waja-dſeja iſlabot, un baidijâs, ka tas kahdâ jaukâ deenâ negaidot apzemoſ ſemi. Wiſi

par ūho leetu bija loti ustraufuūchees, un waldiba beidsot eestiga ar wiūu to deesgan nepatihkamā stahwofli. Taisit tif augstas stalaschas, buhtu ijmaksajis wehl wairaf, nekā wiūi tamlihdūigi engeli kopā. Spredeleja gan ūhā, gan tā, bet ne pee ka galiga netifa un pagahja atkal labs laiks.

Sinakhrigo starpā, furu azis un domas ikdeenās ūaistiija engelis, atradās ari kahds strahdneeks, Teluūchkins, pehz amata jumikis. Teluūchkins bija freetns ūawa amata pratejs, ūahka leetu nopeetni pahrdomat, un apūkatit no praktiūka weedofka. Tornis bija noūegts ar ūeltitu wara ūahrdū un iūūkatijās tif gludens, itkā buhtu no weengabala ūelta. Bet Teluūchkins ūinaja, ka wara plahtnes tif weenadi nepeegulās weena otrai un kā winaūs bija ūaweenotas ar leelām naglam, furas rehgojās gar torna ūhūautnem.

ūhos ūihkumus pahrdomajis un wiūu apūwehriū, wiūiū gabja pee waldibas un peeteiza, kā uūnemotees engela iūlaboūhanu beū ūtalascham un beū jebkahdas palihdūibas, weenigi ūem ta noteikuma, ka wina darbs un patehretais laiks atteezigi jaatalgojot. Peedahwajumu, ūautgan apūchaubija un netizeja, tomehr peenehma, lepodamees ar to, kā darbs weiūams turpat Kreewijā, no paūchu tautibas zilweka.

Noteiktajā deenā, apgahdajees ar iūturigām wirtwem, Teluūchkins kahpa torni no eekūhpuses lihdū pehdejam logam. No ūhejeenes wiūiū noraudūijās uū apakūchā ūapulzejuūhos ūauūchu puhli un tad uū tā dehwetu „adatu“, kaū augsti pahr wina galwu ūlihdeja un ar furu tornis

isbeidsjās. Winaš nēfatrūhās, un noteikti isturedamees, iskahpa pa logu uš jumta.

Sche winšch kēhrās pee darba. Daku wirwes winšch sagreesa un šafehja diwu leelu kahpichlu weidā, ar zilpu galos. Mugschejās zilpās winšch peestiprinaja pee diwām minetajām naglam, kas atradās wirs wina galwas, bet otrās eelika kahjas. Tad, ar weenu rofu eefehrees wara plahtnu šalaidumos, winšch ar otru rofu pazehla apafšchejo kahpsli un peestiprinaja to uš augstaf šahwoščhās naglas. Tā winšch kahpa naglu pa naglai, šoli pa šolim, kahpsli pa kahpslim, lihds beidsot tornis bija tapis tik teews, ka winšch wareja to rofam apnemt.

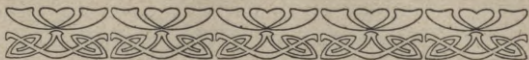
Bet Telušchins nepagura. Winašch bija uš gruhtibam šagatawojees, un lihdsekli, ar kahdeem winšch kaweklus pahrawareja bija tikpat brihniščkiği weentahrschi, kā wišs wina pašahkums. Uš kahpšhleem turedamees, winšch peestiprinaja ap adatu wirwi un wirwes galus apšehja šew ap gurneem. Tā nodroščhinajees, winšch atgahjās atpafal un atwehsejees, špehji apmeta ap humbu. Sweedeens bija labi aprehkinats un isdewās: wirwes otrs gals palika pretejā pušē karajotees.

Turpmakais darbs nebija wairs tik gruhts. Winašch šawilka wirwi zeešchi ap humbu un ar pahrejo darba rišku peepalihdsibu ušrahpās lihds galam; pehš dascheem azumirkleem Telušchins atradās blakus engelim un noraudšijās uš lejā gawilejoščho kauščhu puhli, šura gawiles winam isflaušijās itkā wahja, dobjā dudinaščhana.

Labi un droščhi peestiprinatā wirwe palihdsēja winam ari weegli nokluht lejā. Mahkoščhā deenā tam bija

lihdsi strika trepes, ar furu palihdsibu winšč isdarija ne-
peezeščamos islabojumus it weegli un bej puhlem.

Šim wihram wjadseja isleetot wišus wina šinâ
ejoščos lihdselšus un netaupit špehšus, lai šašneegtu to,
fo usnehmees. Kad mehs ari tãpat zentifimees fluhš
labo engelu šabedribã, kã winšč puhlejãš mahššligã en-
gela šašneegšanã, tad ari bej šchaubam pee wineem fluh-
šim un eeguhšim dšimteni jaunajã semê.

Cabs nodoms.

„Marta, vaj nēvari man aišdot šawu uspirkstēni? Taišni, kaš wajadšigs, nēwaru šawejo atrašt.“

„Un kašehl tu nēvari atrašt, Marij?“

„Kaš tu nēgribi aišdot, taš aišnēmšchos no kašha žita.“

„Kašehž nē, Marij, tē winšch ir.“

„Eš šinaju, ka tu man doši.“

„Marij, šaki, kašehž tu nahž weenmēhr pee maniš, tišlihšj eši ko pašaušdejuši?“

„Kašehž, ka tu šawas leetas nēkaš nēpašaušdē un weenmēhr šini, kur tāš atrodas.“

„Kašehž tu domā, ka weenmēhr šinu kur tāš atrodas?“

„To eš tēw nēwaru paškaidrot. Ja to šinatu, taš warbuht dašchu labu reiži waretu ari pati šawas leetas atrašt.“

„Šcho nošlehpumu tēw waru pateikt. Šatrai leetai ir šawa noteikta weeta, un ja eš kašhu darbu ešmu pašbeiguši, taš nolēku wišu atkal atpašal tur, kur tāš pēderas.“

„Ja gan, taišni tā itka tas buhtu ar tawu dšihwibu šaištits.“

„Ar manu dšihwibu gan ne, Marij, bet ar loti leelâ mehrâ ar manu parozibu.“

„Nu, man preeſſch tam neatleef laifa.“

„Das aistaupa wairaf laifa, — tas kad ikweenu leetu noleef ſawâ weetâ, waj tas, kas atteezigo leetu mefle, kad ta wiham paſudufi?“

„Nu, nu, apmeerinees, neaiſnemſchos no tewis wairš neweenas leetas.“

„Kapehž? Marij, nedomaju, ka tu par to jutifees apwainota, ko?“

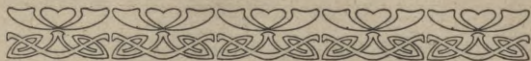
„Mi ne, Marta, bet man jafaunas par to, ka eſmu tiſ nekahrtiga un pawirſcha. Sahkot no ſchi brihſcha ap-nemos darit tâpat kâ tu, un nolikt katru leetu noteiktâ weetâ.“

„Bateeſi, Marij, tas ir labs nodoms un ſewiſchki weegli iſdarams wehl tad, ja neaiſmirſt, ka: kahrtiba ir pirmais debefš hauſliſ.“

Wiſur laba kahrtiba: —

Laiku, puhleš aistaupa.“

Neschehliga parascha.

Melahgà parascha, preezatees zitus issobojot un isjojot, ir tà eeweesufees, ka nebuhtu leeki schai sinà kahdu wahrdu eebilst. Zafaka, ka schi parascha ir netikween kà grehziga, bet ari loti peedaufiga, jo neweens peeelahjigs, kreetni audsinats zilweks tà kautko nepeekops. Tadehl esam pahrelezinati, ka tad, kad jaunatni peenahzigi audsinatu un tai scho newehlamibu eeskaidrotu, wina scho nosodamo paraschu atmestu.

Es atzeros, kà jaunibà mani par schahdu gekibu kahds draugs uj wisstingrafo norahja un istulkoja schahdu istureschanos kà wispaher kautko nepeedodamu, kas jawufahrt uj mani atstahja paleekamu eespaidu.

Man atgahdinaja: „Nekad, kaut ari dibinati, nepreezajees uj zita rehkinu; tas ir neschehligi un zeetfirdigi augstakà mehrà. Birms gribi tà kautko darit, eedomajees fewi issobojamà stahwofli, un kahrদিনাশচানা atslahbs.“

Lee bija dsila fatura wahrdi, un tos runaja wihrs, kusch teizas neatfihstot Kristus gara eespaidu. Za schahds zilweks tik apsinigi sandseja lihdszilweku juhtas, fo lai sagaidam no teem, kuri fewi dehwejas par ihsti

kristigeem? Sefo Vestitajam ik uf jola wina pasauligàs misijas gaità un tu redsefi, ka nefur nefastappi neschehlibu, bet gan maigako lihdsjuhtibu zeetejeem un apschehlojchanu apgruhtinateem.

Ja scho garu nepeekoppim, tad ari nefagaidisim, ka Kristus muhs atsihs jawà atspihdeschanas deenà un usnems jawà walstibà.

Pasneedsam sche stahstinu, kuresch mums jo spilgti raksturo augschminetàs nelahgàs paraschas sekas; daschs labs scho paraschu peekopis, warbuht, neapfinigi, bet, guhstot pehz tam schai finà skaidribu, buhtu ikweena pirmais peenahkums no schis launàs paraschas atraisitees!

Reis, zelojot ar pasta rateem, jastapos ar kahdu jaunu damu, kura raudsit raudsijas, waj tik nebuhs kautkur kas smeekligs pamanams. Birmfahrt pasobojàs par kahdu wezu schkuhni zelmalà, tad par gowim un aitam, kuras meerigi ganidamàs muhs nesapraschanà usskatija. Wisu, ko ween eeraudsija, mehginaja padarit smeekligu.

Là kautko, warbuht, warèja dehwet par newainigeem jokeem, jo lopi tai finà naw juhtigi; wiaus ar ismeeschchanu neapwainosim. Bet ja mums darišana ar zilwekeem, tad apstakli grosas.

Behz kahda laizina eeraudsijam pa lauku skrejam ikdeenišku seeweeti, wina meta waschonim ar roku un kehrzofchà balji luhdja apturet sirgus. Labširdigais waschonis paklausija un firmà seewa, lihds schogam atkluwufi, mehginaja isprausteess zaur diweem, zeeschi kopà stawoscheem schoga stabeem.

Jaunā dama taisīja par wīnu smeeļīgas peefihmes, un ziti zelineeki šahka škali smeetees. Waj tas bija kas fewiškšs, ja wezajai ņeevai, zaur ņehtu ņprauzotees, melnā aube ņaņchkeebās un waj jaunā ņeeweete, furai blafus tagad wezā ņeewa elsdama apņehdās, domaja, ka ņpehjjch wehja gruhdeens wīnas galwas ņegu ņaņchkobijis?

Zai nu kà, bet jaunā damā iņmantoja ņcho ņtahwofli jo pilnigā mehrā. Miņbildinotees ar to, ka gribot no- nemt aubes paraugu, wīna ņnaņchi uņmeta uņ kaħdas kartes wezās ņeewas iņņehmotu nogihmejumu un mehginaja ar to, uņ ņeewas reħkinu, wīfus ņmiħdinat.

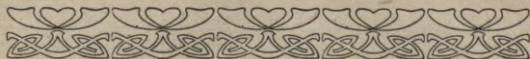
Beidsot nabaga ņeewa pagreeņās bahlu ņeju pret jaunfundi un ņazija:

„Miħlais behrns, tu eņi tagad weņela, jauna un lai- mīga. Ari eņ tahda reiņ biju, bet tas laifs jau pagahjis. Ćņmu tagad weza un weentule. Brauzu tagad apņehreņt ņawu weenigo, mirņtoņcho behrnu. Behz wīna nahweņ, mana miħlā, buħņchu pilnigi no wiņeem atņtahta, nabaga, weza ņeewa, un jautras meitņchas par manī smeeņees un ņoboņees. Smeeņees par manām nowezojuņchām dreh- bem, behdigo iņņkatu un aiņmirņis, kà wezā ņeewa ari kaħdreif miħlejuņi, zeetuņi, bet tagad weena weeniga pa- liuņi.“

Pastneekš peectureja ņirgus kaħdas nabadņīgas mah- jinas preeņchā, un wezuma neņpeħkā nedroņcheem ņoleem ņirmgalwe iņkaħpa no rateem.

„Kaħda wīna ir?“ bija mahtes pirmais, triħzoņchā baņņi iņteiktais jautajums.

„Weħl tiņko dņihwa,“ wiħreets wīnu namā weņdams, atbildeja.

Indianeescha atreebiba.

„Wifū to, ko wehlatees lai zilweki jums dara, to dareet ari wineem!“ Schis jaukais dsihwes likums nemts no Kristus kalna ūpredika un tas buhtu japilda wiŕeem Wina peeŕritejeem. Bet lai to pilditu, mums jabuht ihŕteem Deewa behrneem, jo tikai tad wareŕim ŕcho augŕto hauŕli turet k̄a peenahkas.

Wehŕture ŕtahta, ka keiŕars Sewerus bijis tik loti ŕajuhŕminats par ŕchis domas tikumigo ŕkaistumu un zil-
denumu, ka pawehlejis ŕcho „ŕelta likumu“ peeŕŕprinat pee wiŕam wina zeltajam ehkam. Waretu peewest daudŕ
peemehru, kuroŕ neattihtiti pagani un meŕchonigas ziltis ar ŕawu uŕweŕchanos apkaunojuŕchi toŕ, kuri ŕewi tura
par kriŕtigajeem, bet pateŕŕib̄a tikai par tahtaem iŕleekas,
un nedŕ ar darbeem, nedŕ wahrdeem naw ŕwehtigi eekŕch
Deewa. ŕchahdu pateŕŕu notikumumu mehs atŕtahtaŕŕim.

Kahd̄a jaunnodibinat̄a kolonij̄a, Seemelamerik̄a, at-
rad̄as ŕtarp zit̄am eebuhwem kahda maŕa, bet patihkama
iŕŕkata mahjina, kura peedereja kahdam jaunam, tŕchaklam
eebuhweetim. Wehl ŕehna gados tas bija atŕtahtaŕjis ŕawu
dŕimteni, Angliju, un dewees uŕ Ameriku meklet jaunu
laimi un tehwiju. Ta bija mihta, kluŕa weetina; mah-
jina bija zelta uŕ maŕa kalnu paugura, burbulojofcha

štrauta tuvumā. Štrauta uhdens diina lejā atrodošās jahgu šudmalas. Dahrsā bija daudzi augļu koku un šaknaugu, starp kureem jo redzamu weetu eenehna grejnee kirbji, kautgan beš tās seltainās nokrašās, kašda teem peemiht rudenī. Deenvidus peegahšē atradās augļu dahrs, pilns firšiku un kesberu kokeem. Žermas leelakā dala, tai pašā wirseenā, iiplehtās pašchās ganibās un maisa tihrumos. Labiba bija kreetni šanehmusees. Bret šeemela un rihta wehjeem mahjīnu aiššargaja leels škuju koku mešchš, aiš kura atradās medibu eezirkniš. Pehž lauku nokopšchanaš wiši eebuhweešchi tur dewās uš medibam, un eegulwa daudzi mešcha putnu, kuruš šchahweja šeemai.

Atteezibas starp baltajeem un indianeešcheem bija tolaiš ne wišai teizamas, pehdejo bija toreiš ari daudzi wairak, nekā muhšu deenās. Wini ušflihda pa retam ari minetās mahjīnas tuvumā, kā ari šchad un tad išnahza mešchmalā; bet starpgadījumi un waras darbi nenotika, jo apfahrtne dšihwojošchā žilts šahweja ar baltajeem draudšigās atteezibās.

Bija škaišts junija wakars. Saule bija jau nogahjuši, bet debesš laistijās taiš krašchmajos staros, par kureem dašchreiš agrā behrnibā eedomajos, ka Deews šchos starus dewiš mirštigeem škatit tadehl, lai atgahdinatu wineem jemes dšihwē kaut dasu no Šaunās Žerušalemes krašchnuma un gaišmas pilnibas. Mehneš štari pluhda pa wišu patlaban aprakštito ainawu un apgaišmoja lepno, špehziģo Wiljama Suliwana šahwu, kurešch šchdeja uš durwju šleegšchna un ašinaja iškaptis šagaidamai šeena plaujai. Winišch bija jauns, škaišts wišreetiš, wak-

firdigu, faulê nodeguſchu ſeju; kautgan wiſpahr labfir- digſ, tomehr no Anglijas lihdiſpanemto — aiſſpreedumu pilnſ — pret amerikaneem wiſpahrigi un pret Seemel- amerikaf indianeefcheem atſewiſchi. Nâ ſehnu to mahte bija ruhpiigi mahzijuſi un taſ bija audſinatſ labaf, nekâ ziti ta laika jauneefchi; bet no dſihwibu dahwinofchâſ preezâſ mahzibaſ taſ ſinaja tif daudſ, ka par kahdu wehl nekâd nedſirdetu preeſchmetu. Winſch bija angliſ ſchi wahrda teeſchâ noſihmê un ar nizinaſchanu noraudſijaſ uſ wiſeem teem, kam nebija godſ buht angleem. In- dianeefchuſ winſch nepawiſam newareja eeredjet un, tu- redamſ wianuſ par galigeem paganeem, needomajaſ, ka taſ, kuruſch ſaprahtigſ un no Deewa ar labafâm ihpa- ſchibam apbalwotſ, taſ tomehr iſleeto neleetigi, eenem Deewa preeſchâ wehl launaku ſtahwokli, nekâ ſchee neap- ſinigeſ meſcha behrni, kureem truhtſt ſcho labo ihpaſchibu, ſaprahta un furuſ gudrafaiſ tif leelâ mehrâ neewâ un nizina.

Towakar winſch bija tâ nodſilinajeſ darbâ, ka ne- maſ nepamanija tuwojameeſ kahdu leela auguma in- dianeeti, kuruſch bija apbrunojeſ kâ medneekſ. Wahrdi: „Waj tu nedoſi nelaimigam medneekam maſleet waka- rinaſ un neatklaufi naſti pahrgulet?“ wianu iſtrauzēja un taſ pazehla galwu.

Tad nizinoſchi uſ wianu noraudſidameeſ, duſmâſ dſirſtoſchâm azim un nepeeklahjigi rupjâ baſſi winſch, ahrſahrtigi uſtrauktſ, laipnajam luhdſejam uſkleedſa:

„Wahkeſ prom, tu paganifkaiſ indianeefchu funſ; ſcheit tu nekſ neguhſi.“

Indianeeetis nowehrjäs; tomehr wehlreis pret jauno Sulivanu pagreesdamees, tas wehl schehlakâ balsi luhdja:

„Bet esmu loti issalziis, jo ſen neesmu ehdis; dod man faut garosinu ſauſas maises un kahdu kaulu, lai waretu noeet atlikufcho zela gabalu.“

„Pofees prom, tu paganu funs,“ ſemneeks ſazija, „preeſch tewis man neka naw.“

Indianeeſcha fruhtris, kâ ſchita, noriſinajäs zihna, furâ ſazentäs lepnums ar truhkumu; beidsot uſwareja truhkums un wahjâ balsi winſch iſdwehſa:

„Dod man faut malku aukſta uhdens, jo esmu loti iſflahpis.“

Ari ſcho luhgumu neewehroja. Aſeem wahrdeem to noraidija, lai ejot pee tuwejâ ſtrauta. Tas bija wiſs, ko winſch panahza pee kriſtiga zilweka, kura ſirdi bija noruhdijufi eedomiba un aiſſpreedumi. Ja ar ſchahdu luhgumu pee wina buhtu greeſees ſawejeetis, winſch to buhtu paklauſijis, bet ſarkanas rahſas brahla zeeſchanam tas nejuta lihdi.

Lepnâ, bet noſkumis, indianeeetis aiſgahja uſ ſtrauta puſi. Newarigee ſoli lika nogiſt, ka winſch ſawâ indianeeſcha lepnumâ nekad tik daudſ reises nebuhtu greeſees ar luhgſchanam, turklaht wehl pee baltâ.

Ba laimi Sulivana ſetwa bija gauſcho luhgſchanu dſirdejufi, jo reti gadaſ, ka ſeewetes ſirds truhkumzee-tejam aiſdaritos. Marija Sulivan, pee loga ſehdedama un maſo behrnu eeaijadama, bija ſarunâ noflauſijuſees, un indianeeetim ar azim ſekodama redſeja, ka netahlu no wina mahjinâs nabaga medneeks, lihdi nahwei noguriſ,

šafina. Nojausdama, ka winas wihrs patlaban šawu darbu pabeidsis un lehni, galwu noduhris, šoloja uš stalca puši — japešihnè, ka winšch pehz augšchējās šarunas newišai labi jutās — wina atstahja ištabu, nešdama indianeetim kruhši peena un drehbè eetihitu pahrtifu: maiši, šchahwetu galu un kaltetuš maiša grauduš.

„Waj mans šarfanašs brahlis negribetu drušku peena?“ Marija ruhpiģi waižaja un nolēžās pahr šalinušcho indianeeti. Kad winšch, tās aizinajumam pašlaušidams, peežchlās, wina attina drehbi, iškita tās šaturu un ušaižinaja wimu ehst un štiprinatees.

Maltiti beidsis, indianeetis nometās winas preeškā zelos, un pateizibā špulgojošcham azim, lehnigā balši šaržija: „Baltais balodis išglahba šarkušchu no ehrgla nageem; winas dehl lai ir droščs šawā ligšdā newarigais šihdainis, un winas šarfanašs brahlis par to nekad pehz atreebibas nešlahps.“

Šwiltis no ajotes kuschki gahrna špalwu, winšch išraudšijās wišgarako un to Marijai pašneegdams, teiza: „Kad baltā balošcha tehwinšch lidos pa indianeeschu medibu nowadu, tad lai winšch peešprausch uš galwas šcho špalwu.“

To išteizis winšch apgreesās, eegahja beesofni un nebija wairak šaškatams.

Pagahja wafara, atnahža un pagahja ari rudenis; kweeschī un maišs bija nowahkti. Lapu mešchi gresnojās daušdās rudens šelta krašū wariacijās. Šahka riktoees uš medibam, un ari Wiljams Suliwans bija to šarpā, kas gribeja išemginat laimi medibas nowados

„Af ne,“ Sulivans teiza, indianeeschi apwainojuma nefad neaismirst.“

„Tàpat kà wini neaismirst labdaribu,“ Marija uftizigi peemetinaja. „Scho ipalwu peeschuhſchu pee tawas medibu zepures un tad atstahſchu tewi, mans mihlais, weenigais draugs, ta Wisuwarena apſardsibâ. Raut gan ſinu, ka winſch ari tewi beſ tam paſargatu, tomehr atzeros ſawa mihlà tehwa wahrduſ, kurſch ſazija, ka weenmehſ wajagot iſleetot wiſuſ muhſu rihzibâ eſoſchoſ lihdselluſ, lai ſewi paſargatu un nodroſchinatu. Wina pamatlifumuſ bija: Palaujeſ kà behrnuſ, bet rihkojeſ kà wihrſ; ja gribam ko panahkt, tad lai paſchi ſew palihdsameeſ, un lai negaidam, ka pa to laifu, kamehr ſehdeſim khepti ſaliktâm rokam, ka hds brihnumſ muhſ iſglahbſ. — Mihlais Wiljam,“ wina pehž brihtina peemetinaja, „tagad, kad man tehwa wairſ natw, eſ domaju daudi wairaf par to, ko winſch mehdiſa ſazit, nekâ tad, kad winſch wehl dſihwuſ bija, un bihſtoſ, ka ar muhſu tagadejo dſihweſ weidu neeſam uſ pareiſâ zela. Sinu, ka ja mumſ buhtu jaſanem alga pehž nopelneem, tad Deewſ muhſ aiſmirſtu un atſtahtu liktena warâ, tadehl ka eſam Wiku atſtuhmuſchi un aiſmirſuſchi.“

Tâ runajot, Marijai parahdijâſ aziſ aſaras; wina bija ka hda anglu juhrneeka weenigâ meita, un jau agrâ behrnibâ loloja zeribas uſaugt tâ, kâ winas deewbijigee wezaſi wehlejâſ. Bet toreif ta winai bij wairaf prahta, nekâ ſirdſ deewbijiba; wina neiſtureja pahſbaudijumu mihleſtibâ, tàpat ari ne wiſai nopeetnâ rakſtura Sulivans; kâ „migla un rihſta raſa“ iſgaiſa tizibas apleeziba, un kâ Suliwana ſewwa ta ſaudeja patifu uſ to, eeſch kâ

mahjokli un usjahka atkal medit. Wiljams eefaisis fe-
 toja kahdai stirnai, un nemaĵ nemaniĵa, ka arweenu wai-
 raf attahlinas no pahrejeem beedreem, atguwees, tas
 jahka winus meklet, bet apmaldijās wehl wairaf. Par
 welti tas raudsijās pehz kahdas pasihmes, kura tam pa-
 lihdsjetu isfluht no mešcha beesokna. Nebija ari tā pee-
 radis pee mešcha dsihwes, kà tee pastahwigee staiguli, kuri
 eewehroĵa kura koku puĵe apauguĵi ŷuhnam jeb fehryp-
 jeem. Kofi bija tik beei ĵaanguĵchi, ka pat ŷaules ĵtars
 winos neeĵpilhdeĵa. Pee iŷweena trofĵhna tas ŷarah-
 wās, eedomadamees, ka teef no kahda indianeefĵcha us-
 gluhnets un, ŷchauteni pee waiga liŷdamas, apnehmās
 ŷawu dsihwibu pahrdot pehz eeĵpehĵas dahrgi.

Bret ŷaules reetu mešĵs palika retafĵs un drihĵi ween
 winĵĵ atradās uĵ kahdas leelas, augstu ŷahli noanguĵĵhas
 prerijās, uĵ kuras weetweetam bija redĵami krumaji un
 iĵzirtumi. Pa plaĵcho klajumu lihtĵchu lotĵcheem aishwi-
 jās upe un noguruĵcheem ŷoleem Suliwans dewās turp.
 Winĵĵ bija noguris un neĵpehzigis, jo kopĵĵ wakarrihtha
 neĵa nebija haudijis. Upes kraĵti bija apauguĵchi bee-
 jeem krumameem un Suliwans gahĵa uĵmanigi uĵ preeĵĵchu
 — ŷchauteni uĵwilzis un uĵ jebkuram breeĵmam ŷagata-
 wojees. Atlika wehl tikai daĵĵi ŷoli lihdsĵ kraĵtam, kad
 winĵĵ iĵdsirda ŷarus nobriĵĵĵĵam un negribot apĵtah-
 jās. Nahkoĵĵhā azumirkli no beesokna iŷlehĵa leels
 ŷumbes. Schee ŷwehri, kuri Seemelamerikā tagad waj
 gandrihĵ pilnigi isnihzinati; agraf kleĵoja leelos baros
 pa prerijam. Daĵĵkreiĵ toĵ wareĵa ŷastapt ari pa wee-
 nam, ŷewiĵĵki tad, kad tee no medneefeeem iŷbeedeti, bija
 no bara atdalijuĵchees waj atĵĵkirti.

Sumbrs uf brihdi apstahjäs, bet tad, uf usbrukumä gatawodamees, noleeza galwu un gahjäs medneefam wirfũ. Suliwans mehrjeja; bet swehrs bija pa tutwu, zaur ko winam truhka wajadsigä meera un drofchibas. Schahweens nekehra. Sumbrs bija tikai weegli eewai-nots un metäs wirfũ ar wehl jo leelaku niknumu. Suliwans, zitadi loti stiprs wihrs, bija zaur maldifchanos noguris; bet ismifums peedewa spehku. Ar apbrihnojamu isweizibu un aukstafinibu wiafch nokehra fumbriu aif raga taifni tajä brihdi, kad fumbri gribeja wina fahnus zaururbt, un ar freijo roku afchi fakehra medibu dunzi, zeredams to eegrufst bihstamajam pretineefam faklä. Bet zihua bija tik neweenada, fa Suliwanam nebija zeribu ufwaret. Sumbrs drihfi ween no wina atratijäs un nogahja gar femi, gatawodamees to fahjam famihdit. Peepefchi Suliwans isdirda aif fewis afu fchahweenu. Nahfofchä azumirfli swehrs pazehläs gaisä un tad fmagi nokrita blakus femë guloifcham medneefam. Tuhlin pehz tam peesteidsjäs fahds tumfchs tehls indianeeschu ufwalkä un dsiki eegrufhda dunzi swehra faklä. Lai gan fchahweens bija labi fehriš, bet nahwe azumirfli neeestahjäs. Lahdinfch bija eefkehjis smadsenës; bet ar duhreenu tifa pahrgreestas faklä dñhflas un swehrs tahdä fahrtä nobeigts.

Tagad Suliwans, kurfch par to starpu bija peezeheles, baifodamees tuwojäs indianeeetim, jo nefeinaja, waj pehdejais peeder pee täs zilts, kura ar baltajeem stahweja draudsigäs atteezibäs waj ne, un luhdja waj indianee-tis to newaretu aifwest uf baltajo tumako nometni.

„Rad nogurufchais medneeks lihds rihtam grib at-

puhstees, tad ehrglis winam parahdis zeku uf baltà ba-
loscha ligfdu“, atbildeja indianeetis tai glefnainâ is-
teifjmê, kahda ſchai tautai ihpatniga. Tad winu aif ro-
kas panehmis, tas aifweda to zaur ahtri ufbruhkoſcho
tumfu lihdi kahdai mafai nometnei upes tuwumâ. Scheit
indianeetis zehla Sulivanam preefſchâ no ſpeesteem
maifa graudeem pagatavotu beejputru un putna galu.
Behz ehſchanaſ tas iſflahja uf ſemes daſchas ahdas, ar
ſihmem norahdija tàs eenemt un tad atſtahja ſawâ ſinâ.

Austrumos bija tikko manama gaiſmina ſiwihduſi,
kad indianeets Sulivanu modinaja. Behz weeglâm bro-
faſtim abi poſâs zelâ uf baltajo koloniju. Indianeets
gahja ſawam pawadonim pa preefſchu un rahdija zeku
zaur nakts tumſâ tihito meſchu tik droſchi un ahtri, ka
bija redſams, ziſ labi winam ſchis teſas un meſcha bee-
ſofni paſihſtami. Tâ ka winſch bija iſraudſijees taiſnato
zeku, par pareiſo wirſeenu neſchauhijâs un liſâs waditees
no ſihmem, kuras paſihſt titai wezi un peedſihwojuſchi
medneeſi, tad meſchs drihſi ween bija galâ un, eefams
noejofchee ſaules ſtari apſeltija tahlo kalnu wirſotnes,
Sulivans no tahleenes eeraudſija ſawu mihlo mahjoſli.
Dahrgo weetinu eeraudſidams, winſch neſpehja apſpeeſt
preeka ſauzeenu. Pagreeſdamees pret indianeeti, winſch
ſirſnigi tam ſpeeda roku un pateizâs par pakalpojumu.

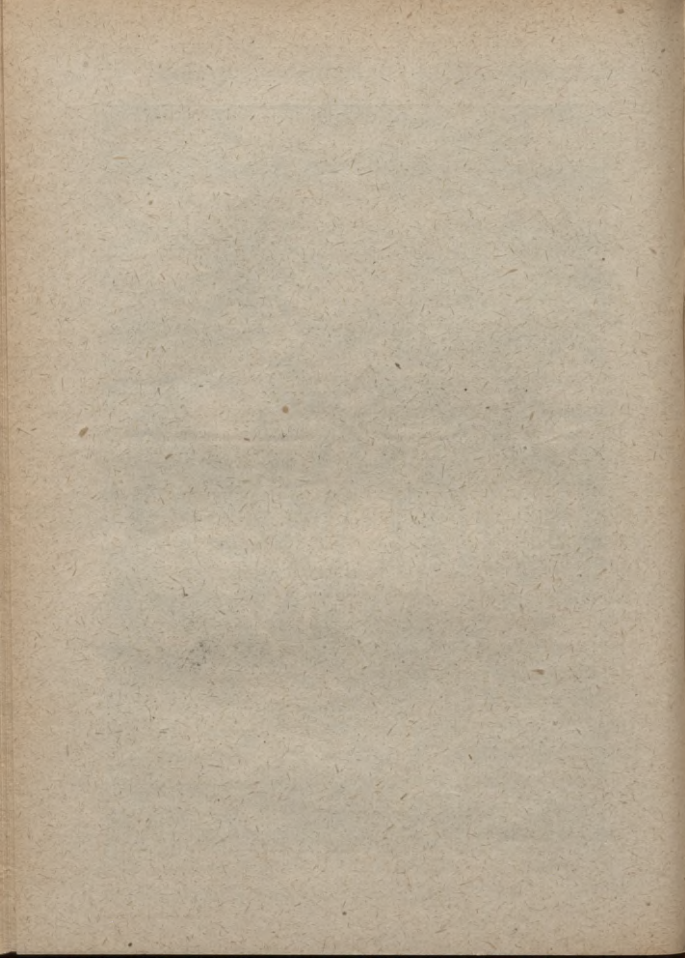
Meſchonis, kas lihdi ſchim bija iſwairijees rahdit
Sulivanam ſawu ſēju, pagreeſâs tagad pret winu, un
noejofchâs ſaules ſtaroſ Sulivans tagad paſina ta pa-
ſcha indianeefcha waibſtus, ar kuru winſch preefſch pee-
zeem mehneſcheem tik neſchehligi bija apgahjees. Weegâs

un zeenigs pahrmētums atspogulojās zehlā meščhona fejā, Sulivanu ušluhfojot, winščh runaja leegi un klufi: „Kad es preeščh peezeem mehneščheem biju noguris un iščhalzis, tu nošauzi mani par indianeeščhu ņuni un neščehligi aiščdšini no ņawām namdurwim. Pağahjuščho nafti es wareju atreebtees; bet baltais balodis man dewa toreij ehdeenu un winas dehl es ņaudseju tās tehwinu. Karuščhe tew wehl ari turpmaļ wiņu labu, un kad tew atkal reiņ gadās ņastapt kaħdu ņarkano wiħru, kuŗščh zeeščh truħkumu un kuŗam weeřmihliba nepeezeeščhama, tad dari winam to, kaš tew darits. Dřihwo ņweiķš“.

Winščh mahja atwadidamees ar rofu, un apgreesās, lai aiřeetu; bet Sulivans ņahjās winam zeļā un loti luħdja, palift pee wina par peerahdijumu tam, ka tas neščehligo apeeščhanos winam pilnigi peedod. Beidřot winščh paķlauřija un Sulivans pařemigi weda winu ņawā mahjinā. Seewa bija loti pahřsteigta, winu tiķ ahtri atkal redřot, un pateizibai nebija robeščhu par wina břiņniščķigo iřglahbščhanu no breesmam, kā ari par to, ka zehlais meščhonis, neluhfojotees uř winas wiħra neščehligo un zeetřirdigo apeeščhanos, bija atmaķķajis ļaunu ar labu. Karuščhe uřnehma neween kā godajamu weeři, bet kā braħli, — par kaħdu winščh wehlaķ tapa abeem.

No ta laika Karuščhe apzeemoja jo beeřhi kaħdreis tiķ rupjo un aiřřpreedumu pilno Sulivanu, kuŗščh tagad bija pilnigi pahřwehřtees; praktiķā mahziba tuwaka miħlestibā, ko tas no indianeeščha bija ņaneħmis, palifa uř wiřeem laikeem. Ta bija tapuři par liħdřekli, kuŗščh rahdija wina greħzigumu Deewa preeščhā un peenahřtuma neapřinaščhanos pret ņaweem liħdřzilweķeem. Ar Smeħtā

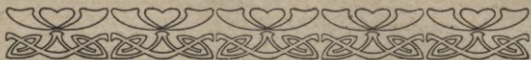

Gara palihdšibu winšch tifa tiftahi, ka atšina Kristus ja-
 lihdsinoschäs asins nepeezeeschamibu, un pehz neilga laika
 Marija un winas laulatais draugs peerahdija, ka pateefi
 „zaur nahwi muhschigu dšihwibu eemantojušchi“. Winšch
 atšina, ka: „Tas, kuršch šawu brahli nemihlê, paleef nah-
 wes ehnâ.“

Karkuſche labſirdiba tifa pateefi ſimtkahrtigi atmaf-
 ſata. Paġahja ilgš laiks, eefams tapa manama pahrgro-
 ſiba wina ſirdi; bet beidsot tam ſkungam labpatifa uf-
 klaufit un peenemt wina balto draugu neapnizigos puh-
 linus — neleegt winam ſawu ſwehtibu un dahwat ſtipru
 peeferſchanos tizibâ. Schis indianeeſis bija pirmais,
 furu diwus gadus wehlaſ atbraukušchais miſionars kri-
 ſtija. Agrakais meſchonigais karotajs, pehz tam, kad tas
 labu laiku bija peenahzigi mahzibâs ſagatawots, atgree-
 ſâs pee ſawejeem ar gluſchi zitadeem eerotſcheem apbru-
 nots. Tas, kuršch agrak iſnihzinoschâ zihnâ wizinjaja
 ſawu ſaujas ahwu pret baltajeem un ſarkanajeem, tagad
 iſgahja „ar ſobenu, kaš ir ta ſkunga wahrds,“ un ſludi-
 naja to leelo preeka wehſti, ka „Jeſus Kristus nahzis pa-
 ſaulê grehzineefus atpeſtit.“ Winšch ſludinaja, ka wiſi,
 kaš winam tiz, neeš paſuſchanâ, bet eemantos muhschigo
 dšihwoſchanu; juds waj pagans, kalps waj walineeſs,
 baltais waj ſarkanais — wiſi ir „weens eefſch Kristus.“
 Tâ winšch darbojâs ilguš gadus, lihds pehdigi, wezs un
 noguris, atgreeſâs ſawu balto draugu mahjokli, kur pehz
 daſcheem mehneſcheem meerigi aiſmiga eefſch Jeſus Kri-
 ſtus, atſtahdams ſaweem draugeem to droſcho zeribu, ka
 preeziġi atkalredſeſees leelajâ wiſu taiſno augſchamzel-
 ſchanâs deenâ.

Kopšch ta laika pagahjis daudj, daudj gadu. Suliwana mahjinās pehdas wairs naw redsamams; wini atdušas tai pašchā mešcha kapšchtâ, kūrâ apbedits Karfuschē mirstīgās atleekas. Bet wīnu pehznahzeji dšihwo wehl tai pašchā pilšehtas nowadâ. Sirmais dišchtehtinšch beeschi stahsta šaweem šahrtiwaidšcheem behrmu behrneem šcho mašo stahstīnu, un stalto magnoliju šari apehno to flušo dušetaju kapu weetas, par kureem winšch runâ. Mahzibu, kuru winšch šaweem jaunajeem klaufitajeem mehgina eepotet, ir wehrts wišeem atminâ usnemt un išwest dšihwê, proti: „Ko gribeet, lai zilweki jums dara, to dareet wineem.“

„Turees pee kuga!“

„Luhdsu, wezmahmin, pastahsti mums par to maso bundsineeku, kurch weenmehyr mehdsja fazit: Turees pee kuga.“

„Wezmahminai patlaban darbs, bet ja juhs man apsoleet buht rahtni, tad japastahsta ween buhs.“ Un wina eesahka:

„Behdejâ Amerikas atbrihwoschanas kara laikâ, norifinotees fihwai zihnai, Mitschiganâ kahda pulkweſchu usmanibu faistija jaunš sehns, kurch pulkâ kalpoja kâ bundsineeks. Kaujâ winſch bija apbrihnojis sehna droſchfirdibu un paſchjawaldischanos; ari wina attureſchanas fatiksmê ar ziteem sehneem wina gados bija uskrihtoscha, tâpat wina peeklahjiba, peenahkuma mihlestiba — winſch koti zeenija ſawas bungas — weenigo pawadoni, kas winam bija, atſkaitot daſchas grahmatas, kurcham winſch ar ſewiſchku patifu nodewas. Wiſas ſchis ihpaſchibas bija faistijuschas kâ pulkweſcha un wirſneeku, tâ ari zitu kareiwju usmanibu. Intereſe par sehnu bija pulkwedî modusees un winu mudinaja iſſinat wehl daudj wairaf. Winſch liſa atſaukt sehnu ſawâ telti. Puiſens eeradâs, apjosees bungas un bungojamos kozinus rokâs turedams. Pulkweſchâ preekſchâ winſch apſtahjâs un atdewa

fareimifko godu. Sehns bija, ar wahrdu ſafot, ſkaista, zehla parahdiba un leegi bruhnâ ſejaſ kraſja labi ſagahjâs ar tumſchajâm, koſchajâm matu zirtam; tomehr ſewiſchfi wiſu ſeju iſzehla droſchais, apdahwinatais ſkats. Schai ſkatâ iſpaudâs pamafam eeguhtâ leela zilweka paſchjawaldiſchanâs. Uſluhkojot winâ preeſchâ ſtahwoſcho ſehnu, pulkvedi pahrnehma ſawada ſajuhta.

„Nahz tuwak, gribu ar tewim parunatees.“ Buiſens peenahza tuwak, bet neiſrahdija neparaſtajâ ſtahwoſkli ne maſako pahrſteigumu. „Ar leelu preeku nowehroju tawu wakarejo iſtureſchanos,“ pulkwedis ſazija, „it ihpaſchi tapeh3, ka tu tiſ jauns un maſs pildi ſawu weetu.“

„Loti pateizos, pulkweſcha kungs, bet eſmu darijis tifai ſawu peenahkumu, un preeſch tam, kaut ari maſs, tomehr eſmu leels deeſgan,“ maſais duhſchigi atbildeja.

„Waj neſabijees, kaujai ſahfotees?“ pulkwedis wai-
zaja.

„Wareju gan ſabihteess, ja buhtu atlahwis ſew par to domat; bet es domaju tifai par ſawâm bungam. Biju tapeh3 lihdsi gahjis, lai lihds ar ziteem pulkam ſpehletu; to biju darijis brihwprahrtigi un ſew peefodinaju: Nerupejees, ſefab, par to, kaſ naw tawa daſa, bet dari ſawu peenahkumu un turees pee kuga.“

„Bet tee jau ir matroſchu iſteizeeni,“ pulkwedis eebilda.

„Kaut ari no matroſcheem zehlees, pulkweſcha kungs, tomehr reti ſkaists wahrds,“ ſefabs atbildeja.

„Redſu, ka tu winâ noſihmi labi ſaproti. Schis teizeens lai wada tewi wiſâ dſihwes gaitâ, un tu guhfi wiſu ſaprahrtigi domajoſcho zilweku eewehribu.“

„Zekaba tehws, no kura mahzijos teizeenu „Durees pee fuga!“ man to fazija.

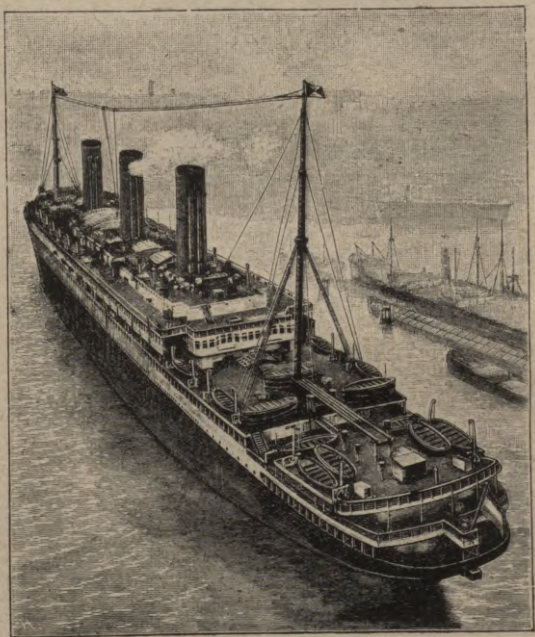
„Winfch bija taws tehws?“

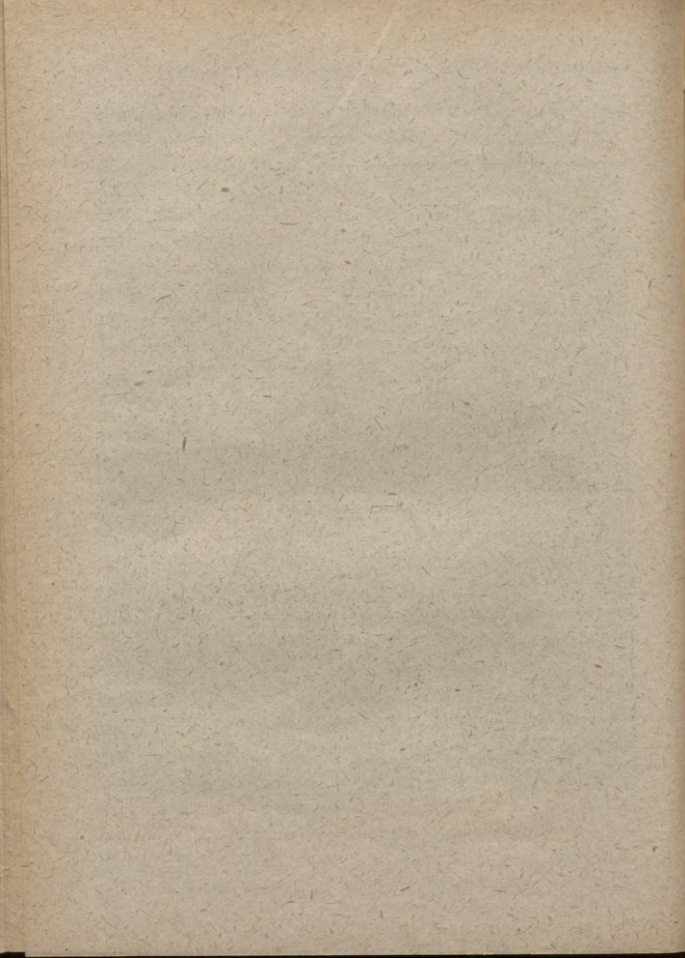
„Ne, pulkwešča fungs — winfch mani ušaudsinaja, šawa tehwa nepafinu.“

„Šawadi,“ pulkwedis fazija, „nešaprotu, kas mani mudina šho maso isprašnat. Šstahsti man šawu dšihwes gahjumu, Zekab!“

„Šstahstišču to pulkwešča fungam zif labi ween protu, un taišni tà, kà man to stahstija Zekaba tehws. Mana mahte reif zeloja ar šahdu tirdšneezi, bas fugi no Franzijas uš Baltimori, kur mans tehws dšihwoja. Šazehlàs leela weštra, uššina fugi uš klintim, kur tas šafškihda, un wišf glahbàs laiwàs. Uš juhras klišdami wini domaja, ka ašees bojà; pehdigi tomehr eeraudšija šahdu fugi, kas brauza uš Limerpuli, un tas winus ušnehma. Wini bija pašaudejušči wišu, išnemat to, kas bija mugurà, bet kaptēinis išturedžàs pret wineem laipni. Winfch apgahadaja toš ar ehdeenu un drušku naudaš. Mana mahte, šautgan loti šlima, tomehr newehlejàs Limerpulē palikt, bet gribeja šatrà šinà nokluht atpašal dšintēnē — Ņujorkà. Wina bija weenigà šeeeweete uš fuga. Bet uš juhras ešot, winas štahwoflis kluwa arween šaunafš; matrošči winas kopa. Zekaba tehws bija uš šči fuga par matroši. Winfch loti juta lihds un dorija wišu, šo wareja. Bet neluškotēes uš to, wina nomira un atšahja mani, masu šihdaini, weenu. Netweens pats nešinaja, šo ar mani eešahkt. Wišf, išnemat Zekaba tehwu, teiza ša eš miršhot; winfch, turpretim, luhdša ahřstu, atšaut winam mani kopt. Ahřsts fazija: „Šai

pamehgina ween, ja patihk, nefa laba tomehr nebuhs un masais drihji ween sekos mahtei pahr fuga malu." Ahrsts bija maldijees. Es laimigi saņneedju Nujorku. Sekaba tehws buhtu mani labpraht atdewis tehvam, bet newareja wianu atrast tadehl, ka neweens nesinaja manas mahtes wahrdu. Winšč atstahja mani Nujorkâ, kahdâ gimenê, un patš atkal aisbrauza juhrâ; kautgan winšč bija Liverpulê un zitur par manu mahti apjautajees, tomehr nebija eespehjis neko issinat. Kad winšč pehdejo reisi aisbrauza, biju dewini gadus wezs un deenu pirms šawas aisbrauščanas winšč pašneedja man dšimumdeenas dahwanu. Ta bija pehdejâ — winšč neatgreesâs wairs, jo zelâ nomira. Daudš laba winšč darijis man: no septitâ gada šahkot, winšč šuhtija mani labâ skolâ un šamafšaja man usturu weenmehr pa gadu us preešču. Tâ, pulkwešča kungs, man tika dota eespehja dšihwê us preešču tikt, un jau dewini gadus wezam man bija jafahk domat par to, ka pašam šew palihdšetees. Es eesahku kâ škrejšpuška, šlauziju šantorus un weikalus. Neweens negribeja mani ismehginat, jo domaja, ka esmu par masu, bet drihji ween pahreelinajâs, ka noderu it labi. Školâ eeschanu turpinaju beš pahtraufuma. Šawu darbu štrahdaju rihtos lihds dewineem un wafaros pehš školâs beigšchanas. Tomehr laika man peetika kâ darbam, tâ mahzibam. Školâ eeschanu negribeju ne par to pahtraukt, jo Sekaba tehws man bija eeteizis, mahzitees ko ween war un šazijis, lai tad, kad es kahdreis atradišot šawu tehwu, es nebuhtu nabaga, mulka šehns, bet lai spehtu winam drošchi azis škatitees un beš leekufšchanas šazit: „Tehws, kautgan esmu nabaga, nosčehlojams pui-

„Tu teizi, aproze?“ pulkvedis uštraukti iſſauzās,
„dod ſchurp, lai to tuhlin apſfatu.“

Maiſinu maſajās rokās zeeſchi ſatwehris, puiſens ſtahweja un luhkojas pulkwedim azis; tad pahrmauza auklinu pahr galwu un fluſjedams eelifa maiſinu ſawa preeſchneeka rokās. Mudekla atahrdiſchana ilga tikai azumirfli.

„Man leefas, ka paſihſtu ſcho aprozi,“ pulkvedis ſtoſtijās. „Ja tā ir, kà domaju un zeru, tad aprozes aiſlogà wajaga atraſtees wahrdeem Aldona un Karlis, kà ari datumam — 26. maijs 1849. gads.“

Un pateſi: tur atradās wahrdi un datums, gluſchi kà winſch bija ſazijis. Pulkvedis ſpeeda puiſenu pee krukts un iſſauzās: „Mans dehl! mans dehl!“

Tagad ateeſchu ſawà ſtahſtâ wehl druſku atpafal. Sawas laulibas pirmajā gadā muhſu pulkvedis ar ſawu jauno ſewu pahrnahza uſ Ciropu, zeredams ſcheit deenwidos uſlabot ſawas laulatās draudſenes wahjo weſelibu. Winſch bija tirgotajs Baltimorâ. Weikala lihdiſchpafchneeka peepeschās nahwes dehl, winam bija beſ kaweſchanās jaatgreeschās uſ Ameriku; ſewu un winas mahti tas atſtahja Ciropâ. Bet drihſ peh3 wina aiſbrauſchanas ſewas mahte nomira un pulkweſcha kundſe poſas braukt atpafal uſ Baltimoru; wina uſkahpa uſ ta twaifona, kura nelaimigo bojâ eſchānu patlaban jums attehloju. Weltigi pulkvedis taujaja peh3 ſawas laulatās draudſenes; panahkumu nebija. Weidsot winſch tureja to par paſudufchu un leelās ſirdſſahpēs un neſinâ ſaudeja waj prahtu.

Œſchetrpadiſmit gadi bija pagahjuſchi. Winſch neſi-

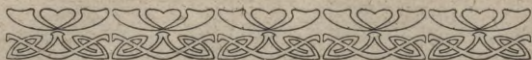
naja, ka zaur Deewa ſchehlaſtibu bija uſglabajeſ dahr-gumſ, furam peefrita wina ſirfnigi mihlotàs laulatàs draudſeneſ atweetoſhana. Beſ domu, nemeera wajats, winſch dewàs uſ Mitſchigamu. Kad iſzehlàs karſch, winſch bija pirmais, kaſ peeteizàs.

Buiſenſ ſtahweja un aſaras riteja pahr waigeem. „Tehwſ,” winſch ſazija, „beidſot tu eſi mani atradiſ, gluſchi kà to Zekaba tehws paredſeja; tu eſi augſtſ kungſ, bet eſ — nabaga bundſineekſ. Bet eſmu weenmehr bijis godigſ ſehnſ un dariju labu, zik ween ſpehju. Tu tatiſchu no maniſ nekauneſeeſ, tehws?”

„Eſmu lepſ uſ to, ka waru tewi par ſawu dehlu ſaukt un pateizoſ Deewam, ka winſch tewi man peewediſ tahdu, kahdſ eſi.” — —

Mans maſaiſ waroniſ jau ſen peeaudſiſ. Kahdſ ſehnſ, tahdſ wihrſ. „Tureeſ pee fuga!” — wina pa-ſtahwigaiſ teizeenſ.

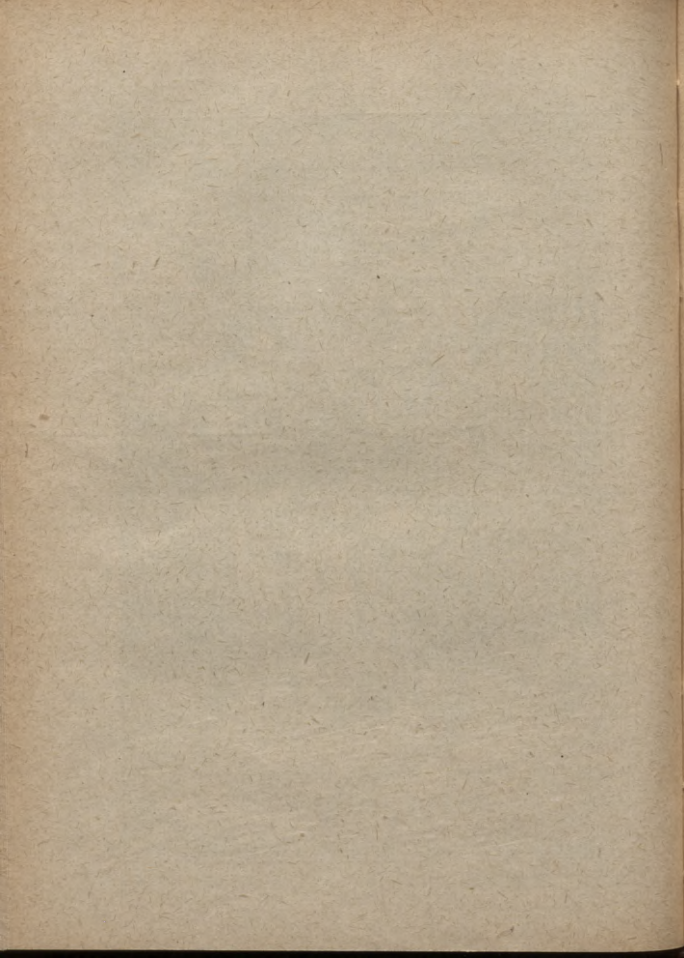
„Teht', ak, neej tafschu!“

Zif leelu eespaaidu war atstaht pat behrens, to sijnmigi raksturo fekoichais stahsts.

Birms dascheem gadeem, stahsta Deewa meerâ aigahjuschais Benjamins Rots, es runaju kahdâ sapulzê par perjonigâ peenahkuma pildischanu, un par eespaidschenu no jinamas perjonas. Breeschejâs rindâs fehdeja kahds noruhditu seju, bet tihrigi gehrbees dselsszela strahdneeks, kas wehrigi mani klauſijâs. Uj zeleem tas tureja gadus peezi wezu meiteniti. Lai atspehktu parasto aishildinaschanos: „Man naw eespaida,“ es peesihmeju, ka pat ſchi masa, uj strahdneeka zeleem sehdoſchâ meitina spehj atstaht eespaidu. Te wihreets peetruhkas un itkâ sem magiskas waras eespaida atraſdamees, ar roku uj kahjas uffisdams, issauzâs: „Das taijniba!“

Œchi ſawadâ pahtraufschana mani maſleet pahſteidja. Strahdneeks, ari pats itkâ apjuzis zaur ſawu rihzibu, panehma maſo meitenite atkal flehpi, un klauſijâs uſmanigi manâs mahzibâs. Kad atstahju ſahli, ſchis wihreetis gaidija mani pee durwim. Es ſaziju: „Nu,

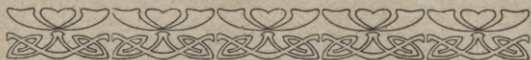

labais zilvēf, ņakeet man, kas juhs pamudinaja tā ee-
ņauftees?“

„Agraf,“ winņch ņahņtija, „biju paradis eet iņwaka-
rus frogā pee draugeem, no kureenes reti atgreesos
ņkaidrā prahtā. Lolait — pee ņheem wahrdeem wina azis
parahdijās aņaras — „man bija gadus dewini weza mei-
tina; kreetns behrns ar mihtu ņirdi. Wina bija paraduņi,
nahkt lai weņtu mani no froga mahjās, bet nekad winau
newareja peedabut, lai ta eenahktu frogā. Leetū un auk-
ņtumā wina ņahweja ahrā pee durwim, un gaidija lihds
iņnahzu, lai tad mani weņtu mahjup; wina baidijās ka
dņehrumā nepakrihtu un ka man nenotiktu kaņda ne-
laine. No weenmehrigās, ilgās gaidiņchanas, neluhkojo-
tees uņ laiku, nabaga behrns beidsot gruhiti ņaņlima. Gli-
miba iņwehrtās delamajā un — meitina nomira.

Lai gan winas nahwe man ņmagi aiņņkakra, tomehr
frogā eefchanu neatmetu; tikai neņinu, kaņehz newareju
wairs ņcho zelu mehrit weens, it ņewiņchki atpakalnahk-
ņchanu nahti. Lai weenam nebuhtu janahk, es eeradina-
jos nemt lihdsi ņawu otro, maņo meitinu, to furu ņcho-
wakar redņejāt man uņ zekeem ņehdam.

„Nahdu wakaru,“ winņch turpinaja, „gahju ņawas
meitinas pawadibā paraņto zelu, un frogus tuwūmā nah-
kot, dņirdejam eefņchā ņkali troņņchnojam. Meitina, man
pee ņwahrkeem peeņehruņees, teiza: „Leht, ak neej
tatņchu!“ Noņkaitees, es panehmu winau uņ roku, un
dewos uņ preeņņchu; bet taiņni tai brihdi, kaņd gribeju
pahrkahpt froga fleeeĝņni, jutu uņ manas rokas nokrihtam
karņtu aņaru. Tas man gahja pee ņirds. Es greesu weefni-

Nepaklaufibas sekas.

Sekošo dšili šatrizinošo peedšihwojumu šahds tehvs šahštija šatvam dehlam, lai winu beedinatu no grehka ruhgtajām šekam un lai atgahdinatu to, ša mah-tes mihleštiba un padoms weenmehr jatur zeenā un godā.

Naw aprakštamas tās dwehšeles mošas, kas atšpo- gukojās manas mahtes šejā, redšot, ša pret wišu, šo wina man teiza un šo zeeta, eš išturejos aukšti un ne- peelhdfami! Mehš šehdejām dahršā. Wina peežehlās, lai eetu namā un eš winai šekoju. Mišgahjuši lihds nam- durwin, wina pagreešās pret mani un šazija:

„Šr laiks, eet uš školu, eš tewi wehkreiš luhdsu, ej, mans dehls, un pahrdomā, šo tew teizu.“

„Eš neeešchu uš školu,“ eš špihtigi atžirtu.

Wiņa pawehrās mani, bet zeešchi noteiza:

„Alfred, tu drošchi ween eefi; eš tew pawehlu!“

„Eš negribu,“ eš eepihtedamees atbildeju.

„Weens no diweem, Alfred — waj tu tuhlin ej uš školu, waj eš eeslodšišchu tewi tiš ilgi ištabā, lihds tu ap- šolifees, turpmāš mani weenmehr paklaufit.“

lot. Brihscheem firds gribeja padotees, bet tad atkal pamodas eespihtiba un mudinaja mani nepadotees. Mani wajaja mahtes bahla feja. Es metos gultâ un aismigu. Krehslai metotees pamodos un dsirdeju šavâm durwim tuvojamees šols. Ta bija mana mahja.

„Ko lai mahtei par tewi eebilstu?“ wina waizaja.

„Neko,“ es atbildeju.

„Ai, Alfred, manis un muhs wišu pehž, šaki ka tu to nojchelo. Wina ilgojas, lai tew peedotu.“

Es negribeju atbildet. Dsirdeju to lehnâm aisejam un eekritu gultâ, lai pawaditu nemeerigu nafti.

Tad durwim tuvojâs ziti šoli, lehnafti un wahjaki, nekâ mahsas šoli. „Alfred, mans dehls, waj lai eeeju?“ waizaja leega balšs.

Newaru pateikt, kas mani šchai brihdi kuhdija, dot noraidošču atbildi. Nautgan mahtes mihlâ balšs atkaufeja ledu manâ firdi, kautgan ilgojos frist winai ap kaflu, tomehr to nedariju. Dsirdeju winu lehnâm aisejam. Dsirdeju to šmagi nopuhšchamees. Nâ es ilgojos, šaukt winu atpakal, bet nedariju to.

Pehž daschâm stundam mani istrauzeja no nemeerigâ meega škalšch šauzeens — pee gultas stahweja mahja.

„Alfred, zeles augšchâ, negaidi ne azumirkli, peezeles un nahž tuhlin, muhju mahte gul us miršchanu.“

Man islifâs ittâ šapnotu, bet es mechaniški peezechlos un šefoju mahjai. Gultâ, wehl nenogehrbufees,

bahla kà krihts, guleja mahte. Wina bija uš brihdi at-
gublušees, lai atpuhstos un pehž tam atkal pee manis
nahktu, kad to bija kēruši širds treeka; wina eeneša
šawâ istabâ. Širdššahpes, kuras mani pahrehma wina
eeraugot, naw aprakstamas; nošchelošchana bija šint-
kahrt ruhgtaka, jo eedomajos, ka wina par to nefad
wairs nedabūs sinat, ja, biju tapis winaš šlepkawa. Es
nokritu winai bliakus; raudat newareju. Širdi itkâ
dedša, domas juka. Mahša aplika winaš rokas ap mani
un kluši raudaja. Peepešči šajutam, ka mahtes roka
pakustejšs; winaš azis atwehrās. Wina bija atgutuši
šamanu, bet ne walodu. Mute kustejšs, itkâ runat gri-
bedama, bet es nefa newareju šaprast.

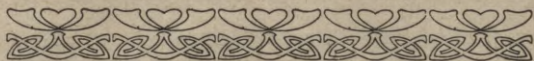
„Maht! Maht!“ es eefauzos, „šaki weenigi to, ka
tu man peedodi.“

Wina nespehja to ar luhpam iſſazit, bet winaš roka
špeeda manejo; wina paluhkojšs uš mani, un šawas
wahjšs, baltās rokas pazehluši, wina šanehma tajās ma-
nejās un pazehla azis uš debesim. Tad, luhgščanu
tšchuktstot, wina aišwehra šawas azis uš muhšču. Zelos
nometees, paliku pee winaš tik ilgi, kamehr mahša mani
aišweda prom — jaunibas preefus kopsč ta laika wairs
nepašinu.

Dehli, kas nizina mahtes padomu, kuri kaunas at-
šihtees ka kluhdijušchees, kuri pretošchanos mahtei uš-
škata itkâ par wihriščēibu un nepadodas winaš eepai-
dam — ušmanatees! Weenas reises nepaklaušiba war
dwehšeli aptraipit tā, ka ta wišu muhšču naw wairs
nomašgajama. Nepateesi wahrdi un darbi šit bruhzes,

turu rehtas neisdschamas. Esat brihdinati; apspee-
 schat dušmas un uštraukumu jau pirmajā dihgli un neiš-
 ņakeet launas domas. Šsbegat nepaklausibas breešmi-
 gām ņekam! Refrahjeet behdigas atminas | wehlafeem
 gadeem!

Ustizams gans.

Matīšs bija ustizams gans, kautīchu nabags, bet drošs un godīgs puika. Reiz, ganot lopīnus kāhdā mešmalas plavā, no mešča isnahza medneeks un, tam kļāht peenahkdams, jautāja: „Waj nahkoschā kāhdīcha tahlu no šchejeenes?“

„Divi stundas, fungš,“ jehns atbildeja, „bet uš tu-reeni war nokluht tikai pa kāhdu mešča zelinu, kuru nepahrīnot, war weegli nomalditees.“

Medneeks noraudsijās lihkmainajā tekā un šazija:

„Sehn, esmu isšalzis un isšlahpis, jo biju noklihdīs no šaweem patwadoneem un apmaldijees. Atstahj šawas aitas un nahz man lihdsi parahdit zeku; es tewi par to bagatīgi atalgošchu.“

„Aitas newaru atstahht, fungš,“ Matīšs atbildeja, „winas war meščā iskliht, winām war uskrišt wilki waj ari laupitaji.“

„Nu, kas tad tur par nelaimi?“ medneeks waizaja. „Tās tatīchu naw tawas aitas, un ja ari kāhda nosuhd, tad taws šaimneeks par to leelu brehtu nezels. Tu dabusi no manis wairak, nekā par wīsu gadu špehji nopelnit.“

„Netwaru eet, kungs,“ Matifs, zeeschi apnehees, atbildeja. „Saimneeks man jamafaja par laifu un uftiz fawas aitas; fà lai pahrdodu laifu, fas man wairs nepeeder un tihfchi pafaudeju aitas; tas ir tikpat dauds, fà fagt.“

„Nu tad,“ medneeks fazija, „uftizi man aitas, bet pats aiiffrej lihds fahdschai un apghada man fo ehst un djert, fà ari atived fahdu wadoni? Es pa to laifu paganiſchu aitas tawâ weetâ.“

Sehns kratija galwu. „Aitas nepafihst juhſu balſi,“ winſch teiza, „un beſ tam —“ winſch pahrttrauza teikummu.

„Nu, un beſ tam? Waj tu man neuftizees? Waj tad es neiſfkatos pehz godiga zilweka?“ medneeks jautaja pazeltâ balſi.

„Kungs,“ sehns fazija, „juhſ mehginajât mani atrunat no peenahkuma ispildiſchanas un gribejat mani peedabut, lai lauſchu fawam maiſes tehvam doto wahrdu; waj nu man tizet, fà juhſ tureſeet fawu wahrdu?“

Medneeks ſmehjâs, jo redſeja, fà sehns bija wiwu ſpihlêſ eedſinis un teiza: „Es redſu, sehnu, fà tu eſi kreetns, uftizams puika. Neaiſmirſiſchu teui. Parahdi man zelu, mehginaiſchu pats nofluht galâ.“

Tad Matifs peedahwaja iſſalkuſchajam wihreetim fawas maiſes kulites ſaturu un, kautgan ehdeens bija weenfahrfchſ, iſſalkumis tomehr tika remdinats. Pa to laifu eeradâs ari ziti pawadoni, un tagad Matifs ſew par leelu iſbrihneſchanos redſeja, fà medneeks bija pats herzogs, furam peedereja wiſa ſchi apfahrtnu. Sehna

godigums bija herzogam tā eepatizees, ka drihši peh3
tam winšch to aizinaja pee šewis un lika to labi ušaudsi-
nat. Wehlať Matišs tapa eewehrojams wihrs un eeneh-
ma redsammu weetu, bet godigs un uštizigs winšch palika
lihdsj pat nahwei.

Kas pašudina?

Rahdam jaunam zilvekam, kurš atradās īsmekle-
šanas zētumā smaga nošeguma dehl, reiš vaizaja, kas
winu pašudinajis. „Kungs“, winš ar ašaram azis ša-
zija, „eelas dšihve bija ta, kas mani pašudinaja. Mah-
jās mani labi audšinaja, bet beeschi išsagos no ištabas,
lai klenderetit ar eelas puikam. Uš eelas eemahzijos lah-
det un šwehret. Tur eemahzijos smehket. Uš eelas stuh-
reem eemahzijos naudas spēhles. Uš eelas eemahzijos
šagt“.

Mihlee jauneeschi, redšēt, zif weegli jauno zilveku
pašudinajuši eela. Winam patifās, glušchi tāpat, ka
weenam otram no jums, weltigi pawadit laifu ar trošch-
notajeem sehneem. Winš eedomajās, ka wezaki to par
stingri tura, eewehro wišus šihkumus un ka ir par daudz
eedomigi, ja nelauj winam pa eelam klenderet. Tā do-
madams, winš ušfatija par labaku to, ka eet pats ša-
wus želus un neklausā wezaku gribai. Bet kurp tas
winu noweda? Samaitašchanā! Šmu tais domās, ka
eeschana pa šawu želu winam dahrgi mašajusi. Waj ari
juhs tāpat domajēt? Ja tā, tad šargatees winam šēot.
Išwairatees no eelas dšihwes un klendereschanas pa eelam.

Meflejeet few ijpreezas un laifa pakawefchanu, fewifchki wakaros, mahjâs pee fawejeem.

Mihlee jauneeſchi un jaunawas, eſeet pahrlleezinati, fa preeſch tam, lai paſargatu juhs dſihwes zela, nepee-zeefchams uſmanit iſweenu juſju ſoli. Naw attaijno-jama tahda juſju wehleſchanâs, uſnemt kahdu zelu weenigi tapeh3, fa uſ ta aug puker, un fa juhs ſchis puker gribeet noplubht. Seedoſchateer zeli nobeidsas daſchreij ſchauſnigakos atwaros. Newis patihkamafais, bet pareiſafais zelſch jums jameklè. Un warat droſchi buht, fa pareiſafais zelſch buhs wehlat ari patihkamafais.

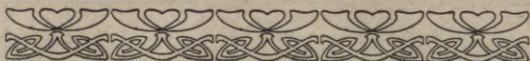
Bet lai pareiſako zelu atrastu, un newehlamam iſ-behgtu, nepeezeefchams wadonis. Eſmu kautfur laſijis, fa kahdâ Anglijas peeſraſtè atrodas augſtas flintis. Uſ ſchim flintim noſtahditi ſargi, deenâ un naſti, fureem ja-uſmana, lai kontrbandneeki neeweſtu ar muitu neapliſtas ahrſemju prezes. Sargeem jaſtaigâ pa minetajâm flinſchu radſem naſti ſchurp un turp. Zeka loti ſchaura un atrodas tuſwu beſdibena malai. Weens fluhmigs ſolis un neapdomigais, nogahſchas lejâ un top ſadragats.

Waj wareet pateikt, fa ſargi war tiſ droſchi ſtaigat pa minetajâm flinſchu radſem, un tumſâ eevehrot pareiſo zelu? Zeku tuſwak apluhkojot, redſam weſelu rindu baltu afmenu, ar fureem zelſch noſlahts. Schee afmeni redſami pat wiſtumſchakajâ naſti. Sargi to nem wehrâ, un ſtaigâ biſhtamo zelu pilnigi droſchi.

Tâ tad, mihlee jauneeſchi, kaut Deews dotu, fa wina ſwehtâ grahmata buhtu preeſch jums tas patſ, kaſ baltee afmeni ſargeem Anglijas peeſraſtes flintis. Wina

jums šazis, kurp eet un kurp neet, fo darit un no fa iſ-
wairitees. Ja gribeet droſchi ſtaigat, paklauſeet bibelei
un laſeet winu tſhaſlaki jo tſhaſlaki. Ja to negribeet
— nu, tad ſawâ dſihweſ zelâ neſa laba neſagaidiſeet, bet
gan, lihdsigi jaunajam zilweſam zectumâ, peedſihwoſeet
ſahpeſ, kaunu un negodu.

Pahrſpehj pats ſewi!

Indrikis bija mantojis no ſawa tehwa lehnu, lokanu raksturu, bet par noſcheſloſchanu ari dſerſchanas kahri. Winſch bija ſkaiſts, ſpehzigs jauns zilweks un ruhpiigi apgahdaja ſawu mahti, kurai pehz wihra nahwes, dehls bija weenigais atſpaids. Ar patiku wina klauſijās weſera ſiteenos, kuri atſkaneja no winas mihlā Indrika kaltuwes. Bet pagahja daſcha laba deena, un kaltuwē bija klufi. Weenigi mihlais Deetws uſklauſijās nabaga atraitnes luhgichanas, kuras ta raidija augſchup, aiſluhgadama par dehlu, kurſch ſchis deenas pawadija weefnizā.

Uſtizigi draugi gahdaja par to, ka Indriki eeſweetoja dſehraju patwerſmē. Pehz ſeſchām nedelam winſch atgreesās no tureenes tā iſdſeedinats, un kahdā jaukā aprila mehneſcha deenā mehſ winu atkal atradām jautri kaltuwē ſtrahdajam. Weſelu mehneſi winſch ſtrahdaja neapnizis un eeguwa daſchu labu jaunu paſuhtijumu. Te kahdā rihdā winā pamodās wezā kahre pehz glahſites degwihna. Gribedams ſcho wehleſchanos apſpeest, winſch ſtrahdaja wehl naigaki, un jo ſtipri atſkaneja uſ laktas weſera ſiteeni. Winſch negribeja kahrdinaſchanai pado-

tees, bet beidsot tomehr nespehja. Weseri-nometis un pee loga peegahjis, winſch wiſzaur drebeja. Winſch luhkojäs ahrâ. Maſo fluſo dahrsinu pawafaris bija gresni iſrotajis, un pee fahdas maijpukifſchu dobes winſch redſeja ſtahwam ſawu wezo mahti. Schkita, ka wina ſarunatos ar pukem. Winſch atwehra logu un wina auſis ſfahra wahrdi:

Redſot juhs, jeedi tihree, baltakee
 Zirde man tik weegla fluhſt!
 Zuhſu ſmarſchu wilai zehlatre
 Na no debefim pluhſt.
 Zuhthu ſewi es Gara tuwumu,
 Grehzigäs domas fluhſt.
 Staigat pa ſchauru debefſ zelinu
 Spehſk man dwehſelê lihſt.

Indrikis mihleja pukes; mihleja ſawu maſo mahjofli un, par wiſam leetam, ſawu wezo mahti. Winſch aiſwehra logu, panehma zepuri un aiſgahja. Pa eelu ejot, ſeja bija druhma un nopeetna. Pee tuwejä nama ſarunajäs diwi kaimini. Kad winſch, nodurtu galwu, teem pagahja garam, weens no wineem itkä noſchehdams peebilda: „Man ſchehl ta jaunâ zilweka. Zif druhma ſeja. Waj tik winſch atkal neſeko wezajam paradumam.“ „Katrâ jinâ,“ otrs ſobgaligi ſmeedamees paſkaidroja, „no dſerſchanas wehl neweens naw iſglahbts.“

„Mahmin, te es tew atneſu weſelu kurwi atraitniſchu preeſch muhſu dahrsina,“ Indrikis, mahjäs pahrnahzis, paſkaidroja.

Mahte bija ļoti pahrsteigta; bet jo vairāk viņa bīhņijās, kad viņš otrā deenā pahrneša sfaištu geraniju krukmu, noveetošānai istabā. Veselu nedēļu Indriķis neša ideenas zitas puķes, lai gresnotu istabīnu un eepreezinātu mahti. Bet kad viņš nahkošā nedelā tāpat rihkojās, viņa šazija: „Bet Indriķi, muhsu istabīna jau tā puķem pahrpildīta, un ja tu tā turpini, tad nesīnu teesām, kur viņas noveetot, bet tam, apdomā zif daudš naudas tu par viņām īsdodi. Tu waretu labāk kraht.“

„Maht,“ Indriķis atbildeja, leegi glahstīdams viņas wezo rofu, „teesām neesmu eewehrojis, ka logi jau tīf pilni ar puķem. — Man jaatšihstas, ka tīflihdš mani pahrnehma kahre pehz degwihna, es dewos uš puķu weikalu un pīrfu puķes. Šahdejadi eepreezināju labāk tewi, nekā kad buhtu īščķeedis naudu šew pašam par launu. Šas man ar lihdsēja šahwet pretim kahrdinašānai. Mahmīn, tu tatšū par to nelaunojees?“

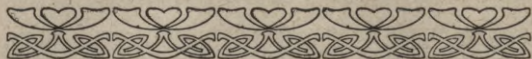
„At Indriķi, mans mīhlais dehls, dari wīju šo, pehrz puķes un pīldi ar viņām galdus un logus, tīfai nepadodees par jaunu breesmīgai dšeršānas kahrei.“

Šajā wafarā mahte un dehls, zelos nometušēes, pateizas Deewam debēšis, kurš viņam bija dewis spēhu un palihdsējis kahrdinašānai pretim turetees. Wīni luhdsja, lai Wīnš to ari turpmāk pašargātu no wīšām launām eegribam.

Šahfot no tā wafara Indriķis šawu naudu neneša wīs uš puķu weikalu, bet atdewa mahtes glabašānā, kura to krahta tīf ilgi, lihds peetīfa, lai īšdarītu dašhus

remonta darbus mašajâ kaltuvê, kurâ pehž tam Indrikis
 ſtrahdaja ar wehl jo leelaku preeku. Žit lihģma bija
 mahte, kad dširdeja atškanam preezigos wešera ſiteenus,
 jo nu vini abi wareja laimigi dšihvot un jau ſcheit ſe-
 mes wiršû Indrikis ſanehma bagatigu algu par to, ka
 bija pats ſewi pahršpehjis!

Kà man behrnibâ eepoteja aštoto un dewito baufli.

Juhdſes atſtahtumâ no manas dſimtenes pilſehtas — ſtahtija kaħds wezs wiħrs — atrodas Baltijas juħras kraſti. Šur un tur redſami ſwejneeku zeemi. Waſarâ ſwejneeki iſbaltinaja ſawas iſtabinas ar ſwaigeem kalkeem un iſtihrija tàs peldu weſeem, kameħr paſchi eekortelejâs kuħtis un gowiſ, kâ deenâ, tâ naħti, atſtaħja aħrâ ganibâs. Šahdâ zeematâ ari muħſu mahte bija noihrejusi iſtabinu. Wina bija ſabojajusi weſelibu un zereja ſpeħzigajâ juħras gaiſâ atſpirgt un ſtiſprinatees.

Preeks bija leels, kaħd mums, abeem wezakajeem ſehneem — es biju toreif diwpaďſmit gadus wezs — lika poſtees laikâ gulet, lai no riħta waretu agrafi peeželtees un dotees tehwa paľwadibâ pee mahminas zeemos. Kaħd bijâm laimigi ſaſneeguſchi zeematu un eegahjâm tàs mahjinas pagalmâ, kur mahte dſihwoja, tehws, daħrſâ gar kaħdu burkanu dobi garamejot, peeſihmeja: „Šee burkani mums nepeeder.“ Liķko ſħos wahrduſ uſkeħruſchi, dewamees knaſchi uſ preekſchu, lai pirmee apſweiktu maħti.

Bija jabrauz us basnizu, bet tā ka lihds tam laifam wehl atlika wefela stunda, tad istabā newarejām ilgaf nozeestees! Apfkatijuschi kraftmalā stahwošcho, ar smiltim un kalmem nokaišito, braukšchanai us basnizu šagatawoto laiwu, mehš isleetojām atlikušcho laifu, dahrsju apfkati-dami. Nešaprotu, kas mani wilka pee burkaneem, kuri mums nemas nepeedereja? Ja, bet kas kahrudinaja Gewu nemt no aisleegtā koka? — „Tšuhška mani peewihla, tadehš nehmu un ehdu.“ Ne, bet es neehdu, tikai weens palizis iswilku no semes šuligu, šarkanu burkanu. Te isdširdu durwis wirinam un šokus tuwojamees. Šhigli paslehpū burkanu us kruhtim un aispogaju drehbes. Ba-teeši, tas bija tehws. — No debešs Tehwa, kurušch wehl labaf redš un šoda, tā nebuhtu istruhzees. — Es rahdiju newainigu feju un islikos, itkā nekās nebuhtu notizis. Bet wai! Lai gan ne pats burkans, bet ta lafsti rehgo-jās no drehbem.

„Sehn, kur tu nehmi burkanu?“

„Lo man eedewa Arnolds.“ Arnolds bija mans škol-as beedrs, un ari bija atnahzis šcheit šawu mahti ap-zeemot. Bet tehws neprasija pehš Arnolda, jo bija zaur logu nofkatižees, ka esmu beš lihdsbeedreem.

„Ej un atdod tuhlin šaimneezei šagto burkanu, bet tad — istabā! Tur mehš wehl parunasimees.“

Es klusēdams paklausiju. Un zaur to pašchu logu, pa kuru tehws bija noluhkožees manā nedarbā, redseju, ka tehws prasija šaimneezei, waj drihštst nogreest rihš-štes. Meerigi wiņšch tās šafehja un tad eenahza istabā. Ne wahrda nebilsdams, wiņšch panehma mani aif ap-fakles, uslika us zeli un pehra. Pee fatra šiteena wiņšch

teiza: „Lew nebuhs sagt.“ Zif reis? Neatzeros wairs, bet bija labs ffaits. Tad winſch mani palaida wakâ un jautaja: „Kâ ſkan aſtotais hauſlis?“ Es domaju, ka jahpigais pahrbaudijums iſzeests. Bet wehl ne! Kautgan tehws nolika rihkſti uſ galdu un apsehðas, tomehr atkal peezehlâs, lehnam panehma rihkſti un teiza: „Tagad ſekos dewitais hauſlis.“ Zo es biju neween ſadſis, bet ari melojis. Tahdâ pat fahrtâ man eepoteja dewito hauſli, tikai ſiteeni bija ſtiprafi un beehchaki. „Sagtu war atkal atdot,“ tehws ſazija, „bet melots paleef muhſchigi melots.“

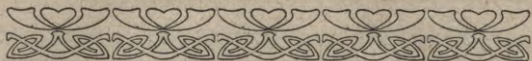
Sods ar to nebija pabeidſees. Kad atgreesamees no baſnizas un ſehdamees pee galda, tad man bija klahſt atſewiſchks galdinſch, uſ kura atradâs ſchkihwiſ ar ſarkaneem burkaneem — toſ man wajadſeja ehſt. Tâ pagahja deena, kuru tik loti biju gaidijis!

Buſsdeenu pachduſchi, wiſi dewâs uſ juhrmalu, bet man bija japaleef mahjâs un jaiſmahzas ſtahſts par diwpadſmit gadus wezo Jeſu. Kad wini atnahza atpafal, — ſekoja ewangelijis. Zo ſkaidri tehws ar mani runaja par Jeſu. Weenu dalu es atzeros ſewiſchki: Winſch ſazija: „Kad Jeſus wezaki pa Leeldeenas ſwehtkeem bija paſaudejuſchi ſawu diwpadſmit gadus wezo dehlu, wini to atrada nodarbojamees ar debefu lectam; kad es mekleju ſawu, tad atradu to pee ſatana, kurfch ir bijis ſaglis un melis no laika gala. Mans dehls, kapeh3 tu mums tâ dariji?“ Schee wahrdi man ſkan auſis wehl tagad. Un zikreis dſirdu waj laſu ſtahſtu par diwpadſmit gadus wezo Jeſu, weenmehr atgahdajos, ka tehws toreif runaja: „Mans dehls, kapeh3 tu mums tâ dariji?“

Wehl ſchodeen eſmu ſawam tehvam no wiſas ſirds pateizigs par to mihleſtibu un laipnibu, kuru wiſch man peerahdija, mahzidams paturet aſfoto un dewito hauſli, fà ari par to, fa wehl tai paſchâ deenâ wiſch peeweda mani Jeſum.

„Sahpigais peedſihwojums“ man ſkaidri rahdija hauſlibas un ewangelija eekſchigo ſakaru. Zaur hauſlibu guhtâ grehtu atſihſchana mums rahda ſchkirſchanu no Deewa un ilgās pehz atſwabinaſchanas un peſtiſchanas; wina ſagatawo ewangelijam ſirdi.

Ia tik efi godigs un pateefigs!

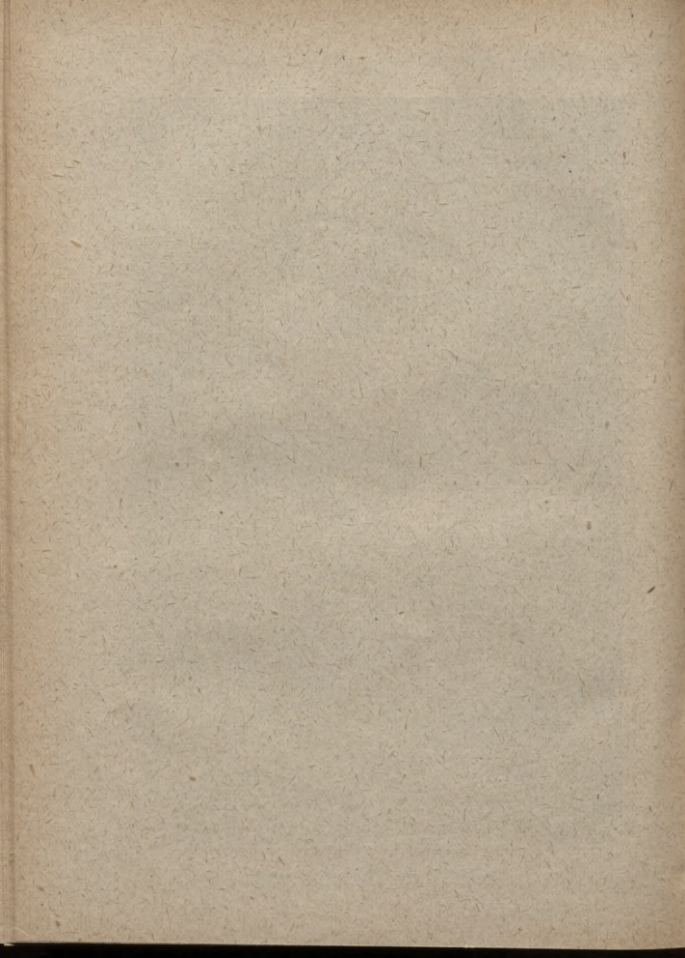
No ņhi stahņina lai ņmelas mahzibu tee, kas para-
duņhi ņtaigat pa wezo, eemihņo zilweku paradumu teku
un ņawu ņirdņapņinu mehgina apfluņinat ar wiņpahņpee-
nemto aiņbildinaņņhanos: „Ia tik eņmu godigs un patee-
figs, tad peeteef.“

Iekabs un Dawids dņihwoja kaņdâ maņâ fermâ, pee-
zas juhdņes no dņelņszela peestahtnes, un bija kaņdu deenu
aiņweduņhi uņ dņirnewam labibu ņamalt. Dņirnewâs
paņņlailņ bija daudņ darba un wineem wajaņjeja wai-
rakas ņtundas gaidit. Paņ to wini it nebuht nenoskuma,
jo pa to laiku bija iņdewiba nowehrot kuņtibu tai zeema
dalâ, kur atradâs frogs, pahrtikas weikals un ari dņir-
newas. ņHurp un turp ņtaigadami wini ko neko dņirde-
ja un redņeja, un kaņ beidsot ņaņka ņtipri liht, wini gaņja
atpaņal uņ dņirnewam lai pabrokaņtotu un paraudņitos,
waj nebuhs drihs peenaņkuņi wimu reiņe malt.

Turpat, jo dņihwi ņarunadamees, ņtaņweja dņirnew-
neeka un tirgona deņli un wimu ņaruna jo drihsņi ņaiņtija
Iekaba uņmanibu. Dawids bija aiņgaņjis uņ dņirnewam.
Dņirnewneeka deņls mehginaja eeņkaidrot tirgotaja deņ-

Jekabs un Dawids upē.

ahtri, zif ween bija eespehjamš. Zefabs bija loti apmecerinats, ka tif ahtri bija iššķihris jautajumu par zelu; un jo tablak wina bija aisbrautušči, jo wairak winâ noftiprinajās pahrleeziba, ka šchis ir pareišais zekšch. Roku šchalkonu un wehju tagad pahršpehja strauta mutuloščana.

„Nu wehl weenu zirteenu firgam, un buhšim tiltam pahri,“ Zefabs šauza, „un ko tad tu, sehņ, teiši?“

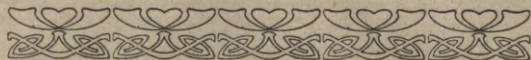
„Es wehletos, kaut mehš buhtu jau pahri,“ Dawids dwehja, bet wehl daschi šoli... un Zefabs, Dawids, milti un firgš atradās strauta mutulojoshâ straumē un galigâ tumšâ. Tifai wehjjch brahšās pahr wineem un turumâ nebija neweenas dšhwas dwehjeles, kas wineem šneegtu palihdšibu. Weltigi aprakštit pehščhai pahtrauktās braukščhanas pirmos azumirkšus. Zefabs bija peeķehrees pee kahda peldošcha koka gabala un, aukstâ uhdens apskalots, tureja wehl weenmehr groščus rokâ.

„Dawid, Dawid!“ winšč šauza škakâ balši.

„Baldees Deewam!“ Dawids atšauzās, „es esmu šcheit!“

Bet milti? Los bija strauta uhdens wirpuli isputinajušči.

„Naw no šwara, kam zilweks tiz, ja tif winšč ir pateefigš,“ nabaga Zefabs, šlapjšch un noschelojams, iššauzās. „Tee ir leelakee meli, kahdus welns jekšad paudis.“ „Laišnibu guht“ ir galwenais. Pateefigums neweenu no maldinaščhanās neaišfargâ,... ne, nekad. Ne wina, bet tas Ņungs muhš išglahbj gruhštâ brihdi!“

Wakara luhgſhana.

„Muhſu Tehws — —“ firjnigi un ſwinigi ſkaneja mahtes balſs.

„Muhſu Tehws,“ diwi maſas balſtinas winas wahrdus atfahrtoja, un tajās bija dſirdama newainigu behrnu deembijiba.

„... debefis.“

„... debefis,“ maſee atfahrtoja, weena noduhrufi azis, otra eugſchup wehrdamās un itſā debefi eeraudſit gribedama, pehſ furām teezās winas firds.

„Swehtits lai top taws wahrds.“

Maſo balſtinas tapa fluſakas un leegi tſchukſteja:
„Swehtits lai top taws wahrds.“

„Lai nahſ tawa walſtiba. Taws prahts lai noteef kà debefis, tà ari wirs ſemes,“ mahte teiza preeſchâ un turpinaja:

„Muhſu deeniſchku maiſi dodu mums ſchodeen.“

„Muhſu deeniſchku maiſi...“ maſas balſtinas atfahrtoja un mahte fluſeja.

„Beedodi mums muhſu paradus, kà mehſ peedodam ſaweem paradneekem. Reewed muhſ kahrদিনাশানা, bet atpeſti muhſ no launa. So tew peeder ſpehſ un gods muhſchigi muhſcham. Amen.“

Rozinas jānehmušči un maštei blakus zeloš nome-
tušchees, masee šhos šwehtoš wahrduš firšnigi atfahr-
toja. Kad winau domas, ar luhgščanas špahrneem pee
debešu Tehwa augšchup nestas, atkal atgreešās pee we-
zakeem, no winau firdim išpluhda filta mihlestiba. Behž
dascheem maigeem škuhpsteem un labas nafts nowehle-
juma, abas masās galwinas atlaidas mihštajos šneeg-
baltos špilwenos. Wehlreis mašte winauš noškuhpstija
un tad aishwika preeščkarus. Štabā waldija diškšč flu-
šums. Mašte bija nodewuši behrnuš Deewa engelu ap-
šardsibā un noklaušijās winau meerigajos elpas wilzeenos.
Te flusumu pahtrauza šmaga nopuhtha. Mašte ahtri
apgreešās un peegahja pee behrnu tehwa, kurušch uš winaš
flušo jautajumu un nopeetno šejas isteikšmi atbildeja:

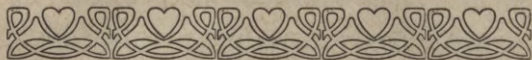
„Manas domas šawešās pagahtnē. Atzeros, šā ari
es, mahtes klehpi šehdedams, škaitiju wafara luhgščanu.
Ša bija labakā un šwehtakā luhgščana, kuru wina man
mahzija — „Muhšu Tehws.“ Aišgahjuši mana behr-
niba un mana mašte. Šs gahju pašaulē patštahwigi
un ar štipru pahrllezibu un nokluwu leelā šahrdina-
ščanā. Buhtu es šchaī šahrdinaščanā kritis, tad nekād
wairš nebuhtu peezehlees. Man šchita, ša esmu wišu
šaudejis ... un gribeju patlaban padotees, kad išširdu
blakus istabā, šura bija ilgaku laiku tukšcha štahwejuši,
behrnu balši. Šs klaušijos. No šahkuma newareju neko
išščkirt, bet šchaī balši bija kautkas tahds, kas pildija
manu širdi ar jaunām, šweščadām juhtam. — Weidsot
manas aušis ššahra šekošchi, nopeetni, mihli, šeemeetes
runati wahrdi: „Atpesti muhs no šauna.“ Uzmirkli

man islikàs, itkà ta buhtu manas mahtes bals. Tad es garâ pahrlaidu wiſus pagahjuſchos gadus — un atkal fà behrns stahweju uſ zeleem mahtes flehpi. Deewbi-jibâ azis un ſirdi uſ debeſim pazehlis, es atfahrtoju ſwehtàs luhgſchanas wahrduſ, furu wina man bija mahzijuſi.

Tumſibas wara bija juduſi. Es neatrados wairs uſ ſlidena pamata, un pluhdi mani newareja aiſſkalot, bet ſtahweju uſ flinti, furu bija zehluſi mahte, ruhpedamàs par dehla glahbſchanu. Swehtajoſ wahrdoſ, furuſ wi-na man behrnibâ bija eemahzijuſi, atradaſ taſ ſpehſs, kaſ man palihdſeja wehlaſkâ dſihwê launam pretim ſtahwet. Xi, waj ſchi nepaſihſtamâ mahte nojauda, ka ſkai-tot ſaweem behrneem wakara luhgſchanu, ta atgahdinàs kaſdam ſweſchneekam wina mahti un behrnibu, un tahdâ kaſrtâ winu iſglahbſ. Un tomehr tà bija. Ziſ ſpehzigſ ir Deewa wahrdoſ, kad taſ teef eedeſtitiſ behrnu ſirdiſ un tur paleef.“

Laulatàs draudſenes un mahtes azis mirdſeja aſa-ras, wina pazehla galwu un maigi uſluhſtoja ſawu lau-lato draugu. Sirdſ bija pilna, bet wina klufeja. Xi iſtabâ eeſtahjàſ uſ brihdi dſiſſch klufumſ; ſcheit mita en-geli un wezaki juta winu ſwehto klahtbuhtni.

Rose starp ehrkſchkeem.

Godainu Latinas tehws bija miris jau kopſch wairaf kà gada. Winai palika taiſni peežpadſmit gadu un, kà wežakà gimenē, ta bija mahtes leelakais palihgs. Rautgan wina lihdsſchim wehl nebija ſpehjuſi pati neko nopelnit, tomehr mahte mehdsja ſazit: „Latina ir manta, jo wina man weenmehr un wiſur palihds un iſturas pret maſakajeem behrneem gluſchi kà maſa mahte.“

Schodeen, ſawà peežpadſmitajà dſimumdeenâ, wina bija ſanehmuſi no ſawas tantes wehſtuli, kura ta peedahwaja winai labu weetu. Schi tante dſihwoja kahdâ attahlakâ pilſehtâ un winai bija leels modes pretſchu weikals. Sinadama, ka Latina ir tſchakla meitſcha un prot weikli rihtotes ar adatu, wina wehſtulê ſolija, ka tiklihds Latina buhſchot ar wiſeem weikala darbeem peeteekofchi eepaſinufees, ta wareſchot tapt par winas palihgu.

Bet wehl kautkas, — ſchi tante kriſtiqi nedſihwoja, un Godaina kundſe baidijs, ka Latina, kura neſen tikai bija peegreesta Kriſtum un kuru ta weenmehr bija mihlejuſi, waretu tur dſihwodama mantot nelahaus eeſpaidus.

Behž nopeetnas Deewa padoma iſluhaſchanâs ſchâi leetâ, heidsot tomehr nolehma, ka Latina war braukt.

Masa, noškumuši fejina luhkojās ahrā pa wagona logu un masa, trihzošča rozina mahja mahtei pehdejos sveizeenus; ilgi mahte usluhkoja šawu weenigo, mihlo behrnu, eefams tas ar šinagu firdi nošlihdeja atpafal uš fehdefla, lai usfahktu garo zelojumu.

Wina neipehja eedomatees, kahda dšihwe to šagai-
dis namā, kur nekad nedšird luhgšchanas; wina šawā firdi
nopeetni peesauza Deewa palihdšibu. Wehl škaneja wi-
nas aušis mahtes atwadišchanās wahrdi. „Paleez šweika,
mana meita,“ wina bija teikusi, „atgahdajees Kristus
wahrduš; „Nā rose starp ehřšchkeem, tā ir mana drau-
dšene starp jaunawam.“ Ehřšchku tu atradiši deesgan.
Starp taiwām beedrenem buhs daudšas, kuras neatšihš
Kristu par „išredšeto starp daudšeem tuhřstošcheem.“ Bet
nekad neašmirsti, ka wiņšch noraugas uš tewi kā uš roši
šawā dahřfā, un šagaida, ka tu palikši tihra un balta.
Neapbehdini Winu! Šahrdinašchanas neišpaliks, bet ne-
ašmirsti šawā istabinā Deewu peeluhgt.“

Šhos wahrduš Latina jo beeschi nahkošchās deenās
atfahretoja un tee brihdinaja winu tāpat, kā bahřas
uguns brihdina fugi, lai tas neušfreetu uš fehkla. Winas
tante bija mihla un laipna, bet, ai! zik šahpigi wina ša-
juta šaldās luhgšchanas štundas truhkumu. Latina
bija nodšihwojuši jaunajā dšihwes weetā ap mehneši, kad
eestahjās pirmā, nopeetnā kahrdinašchana. Nekad wina
nebija warejuši pazeest išsmeeflu, un bija jau wairakfahrt
mehginajuši šchāi šinā šewi pahriwaret. Bet kahrdina-
šchana mums peesitās parašti tad, kad wišmasak uš to
ešam šagatawoti. Tā ari šchoreiš. Nahkošchā šwehtā bee-

nâ tante posàs uf isbraukumu šalumos un bija uf ta eeluhguši wišas weifala jaunàs ſeeweetes. Latina jau bija flufibâ, pati pee ſewis nolehmuši isbraukumâ nepeedalitees, tadehl, ka tas notika deewkalpoſchanas laikâ. Bet ſchodeen pee winas bija atrahkuši weena no ſkaiftakam meitſcham Elſa Lejneek un ſazija: „Mehs, protams, palaujamees, kâ ari juhs peedaliſatees muhſu isbraukumâ. Waj juhs, Godainu jaunfundſe, nemſeet lihſi zepumus waj augluſ?“

Latinai tapa karſti, wina peetwiſka un tad atkal nobahla. Œhi bija pirmâ isdewiba atſiht Kriſtu un apleezinat winam ſawu uſtizibu. Apmehram dimpadſmit meitemu azis luhkojàs uf winas. Ko darit?

„Œaki winâm, ka tu pa deewkalpoſchanas laiku neeſi,“ ſirdſapſina mudinaja.

„Lai neſluhtu par iſſmeeklu, tad tâ kautko newajaga ſazit,“ tſchufſteja lepnums, „ſaki winâm, ka tew jarakſta wehſtules un ka tamdehl neatleek laika.“

Kautgan ſchi pahrdomaſchana nebija wiſai ilga, tomehr laiks pagahja, un uf Latinas wilzinaſchanos Julija Dſol kodiigi peefihmeja: „Laiſam gan Godainu jaunfundſe pa deewkalpoſchanas laiku nenahks. Daudſ labi buhtu bijis ſcho maſo ſwehtuli neeluhgt.“

To Latina neiſzeeta un ſteidiſigi atbildeja: „Meſaprotu, kalab juhs mani tureet par ſwehtuli, neatzeros, waj buhtu jebkad kâ tahda iſturejuſees.“

Daſchas meitenes ſihmigi ſaſkatijàs, jo teeſcham bija turejuſchas Latinu par kriſtigu, un domaja tagad, kâ wiſluſchàs. Daſchas paſmehjàs, un Latina patlaban iſ-

juta to pašču, ko bija ijjutis Pēteris, nolēgdams Jēsu... ari wina to bija darijuši... zif ahtri ween warredama, ta aifsteidšās uš šawu istabinu un, lihdsigi mahzjeklim, ruhgti raudaja. Zauru nakti winas aušis neapfluša mahstes wahrdi „rose starp ehrtšchkeem.“ Mi, wina šawu Mahzಿತaju bija apbehdinajuši un maldinajuši... Mahkofchā rihā wina eeradās weikalā bahla kā lilija, bet sejas isteifme leezinaja, ka wina bija šewi pahrtšchjuši. Itkā Zefabs, tā ari wina bija zihniujušes ar engeli un to ušwarejuši. Zepuri nenonehmuši, wina panahzās uš istabas widu. Winas seja un istureschanā bija kautkas tahds, kas šaistija wišu usmanibu.

„Meitenes,“ wina eesahka, „man jums kautkas jafaka. Domaju, ka esmu šchoriht peeteekofchi šagatawojušees, lai atbildetu uš manas beedrenes Elsas Lejneek wafarejo jautajumu. Wispirms biju nodomajuši atbildet, neminot eemeslu, kadehl nepeedalos isbraukumā. Man jafaka, ka mani wiswairak atbaidija no tam wišu isfmeekls. Pa deewkalpošchanas laifu es newaru peedalitees isbraukumā. Ja es to daritu, tad apkaunotu To, kuru mihlu un kura behrns esmu. Man wakširdigi jatafihstas, ka biju noscheklojama bailule. Ari Osola jaunfundsei luhdsu peedochanu par wafarejeem wahrdeem, jo sinu, ka ari Mahzಿತajs man tos peedewis.“

Afaras mirdseja Latinas azis un balšs trihzeja, kad ta šawu runu beidša, bet wina khrās pee darba ar atweeglotu širdi.

„Godainu Latina ir teescham brihnischkiga meitene, waj ne?“ kabda beedrene peefihmeja. Šchāi azumirkli

Latianu tante aissauza otrâ istabâ, un meitenem bija is-
dewiba notifuscho apjpreest.

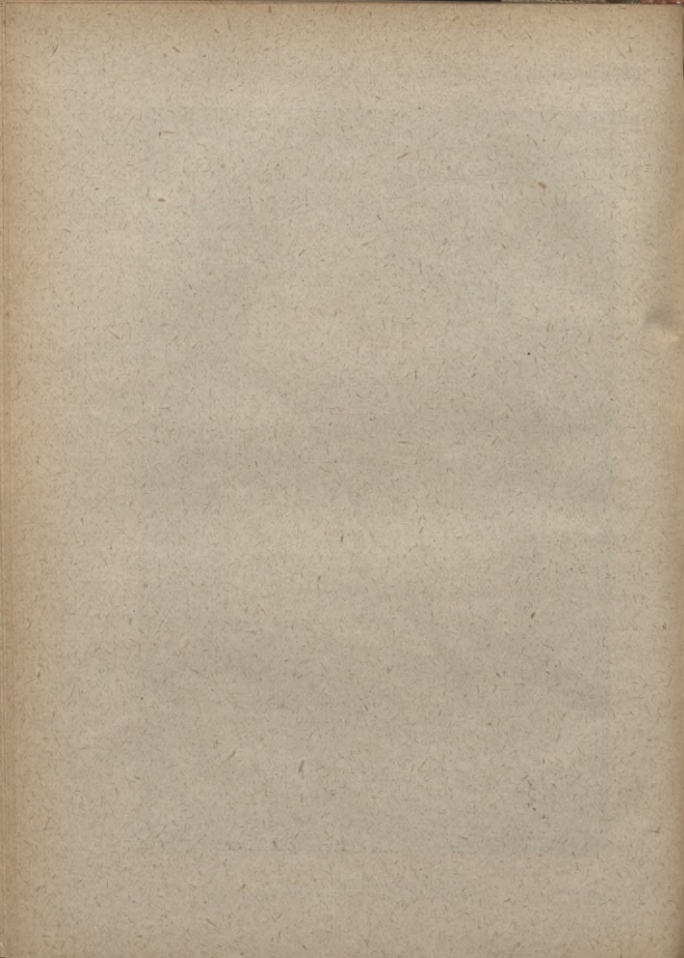
„Ja, brihniŝkiga wina ir,“ ŝazija Elsa Lejneef,
„bet es domaju, ka nebuhtu launi, ja ari mehs buhtu
ŝchai leetâ drusku „brihniŝkigas.“ Es domaju, ka Zu-
lijai buhtu par nelaiRNAjeem wahrdeem jaatwainojas.“

„Eŝeet droŝŝas, ka tã kautko nedariŝŝu,“ Zulija
eespihtigi atbildeja, un isbirdinaja ŝahdu krahŝŝnu roŝŝu
puŝŝi.

Elsa nopuhtãs un eedomajãs ŝawu ŝahwofli ŝchai
leetã. Ŝahŝot no behrnibas wina bija deewbijigi usau-
dsinata un, kautgan jau bija pagahjis daudj gadu kopŝ
ta laika, kad wina bija dsirdejuŝi ŝemes pikas ŝmagi us
mahtes ŝahrka krihtam, tomehr mahtes luhgŝŝanas wi-
nai wehl tagad ŝfaneja auŝis; ko darit? Wina juta, ka
ari winai wajaŝjeja ispalikt, bet truhka ŝpehka to pa-
teikt. Ari us daudŝãm zitãm ŝchai maŝajã pulzinã La-
tinas wahrdi bija atŝtahjuŝŝi leelu eespaidu, bet winãm,
tãpat kã Elŝai, truhka moraliŝkã ŝpehka darit to, ko wi-
nas bija atŝinuŝŝas par pareisu. Bet tomehr ŝehkla
bija iŝŝehŝta, ŝtarp ehrŝŝŝeem, ar ŝawu maigo ŝmarsŝu,
bija parahdijujees roŝe. Isbraukuma deena bija peenah-
kuŝi, gaisŝa un ŝpoŝŝa; bet kad jautrã ŝabeedriba, ar
ŝchuhpotnu tihfleem un uskoŝŝameem dewãs zelã, daŝŝs
labŝ ŝajuta itkã noŝchehloŝŝanu. Truhka tãs lihgŝmes,
ŝahdu wini bija eedomajuŝŝees. Wiŝi isbrauzeji ŝatifikãs
pee pahrzelamãs weetas un ar twaifoni pahrzehlãs us
otra eŝera kraŝta. Us krahŝŝnã, puŝem apklahtã ŝuhnu
paŝlahja, wezu gobu paehnã, bija teizama broŝaŝŝa-

Neļaimīgā kriteens.

nas weeta. Turpat tuwumâ uf pakalna tšhhaloja dšintartihrs strautinšh un heidsot, netahlu atradâs ari leelas šhuhpotnes, kas bija ušjeltas šalumneefu ispreezai.

„Elsa un Julija, nahzeet, tagad juhsu reise,“ šauza kahds no isbrauzejeem.

Wini eefahka. No šahkuma lehnaš, bet tad artweenu augstak un augstak — lihds šoku galotnem. Šhurs un turp, turp un šhurs wini lidoja, itkâ milšiga pulkstena šwahrsfeklis.

„Ai, Elsa, man reibst.“ Elsa pawehrâs beedrenes šejâ, — ta bija nahwes bahlumâ. Leelajâs, melnajâs azis atšpogulojâs šhaušmas.

„Julij', Julij', tures!“

Bet par wolti, rokas bija atraišujušhâs. Mešhâ pepejši atškaneja škalšh isbailu fleedšeens. Pa šalo šaru starpu redšēja pašibam baltas drehbes un nahkošhâ azumirli šuhnâs, pee wezâs gobas, guleja meitenes šahws, ap kuru pulzejâs pahrbijujušees šalumneeki.

„Ai, Elsa, kâ tas notikâs? No lai nu daram?“

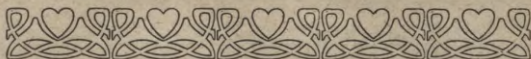
„Šaunkundse janes uf mahjam, zif ahtri ween eefšehjams,“ kahds kungs šazija.

„Ja, ja!“ kahda masa, ruhšiga kundšite apstiprinaja. „Wina, kâ šhkeet, pahrlaušufi rofu, bet es bihštos, ka buhs ari wehl zitas nopeetnas bruhzes.“

„Ak, kaut buhtu kahds ahrišs,“ Elsa isšauzâs, rokas laušidama.

Rahdā wehstulē šawai maštei Latina rakstija: „Waj šini, mahmin, masais pantinšch, kuršch man lihdsejis wairaf kà jeb kas, ir tas, kuru tu man šaziji aišzeļojot: „Kà roše starp ehrišchkeem, tà ir mana draudzene starp jaunatvam.“

Wisbagatakais nowadâ.

Bagatakais zilweks muhsu nowadâ bija, meerteefnefis. Wina leelais nams, kurech atradâs uš kahda pakalna, un ar daudšajâm, glihtajâm peebuhwem noraudšijâs uš apfahrtni, litâs it lepni šakam: „Es pahreddju juhs wišus, un usturu wišu fahrtibâ.“ Bateefibu šakot, winšch wareja it wišus pahreddset, jo winam bija daudš azu, augstu, leelu logu weidâ, kuri atšpoguloja šaulštarus no agra rihta lihdi wehlam wakaram; pehdejôs reetuma štaros tee dega weenâs ugunis. Ja kahds šwešchneeks šcho leelo namu apluhšoja un par to aptaujajâs, tad weetejee eedšihwotaji ar parašto godbijibu šahštija, ziš daudš winâ atrodâs dahrgu ištahleetu, glesnu un daschadu zitu mantu, kuras meerteefnefis bija šakrahjis daudšajâs, škaištajâs ištahâs; daschaj glesnai esmot tiš leela wehrtiba, ka winšch to par tuhštostscheem franku nepahrdodot; zitas esmot tiš daišas, ka winâm pat lepnašâs pilis buhtu jaerahda zeeniga weeta. Ne beš eemešla wini bija lepni uš tam, ka winu šarpâ atradâs tiš bagats wihrs un ka tee wareja rahdit wina ar purpuru klaho un preekšchfareem šegto krehšlu bašnizâ, kâ ari leelo kapa akmeni kapšehtâ, kurech išteiza wina šentšchu tikumus un pašcha bagatibu.

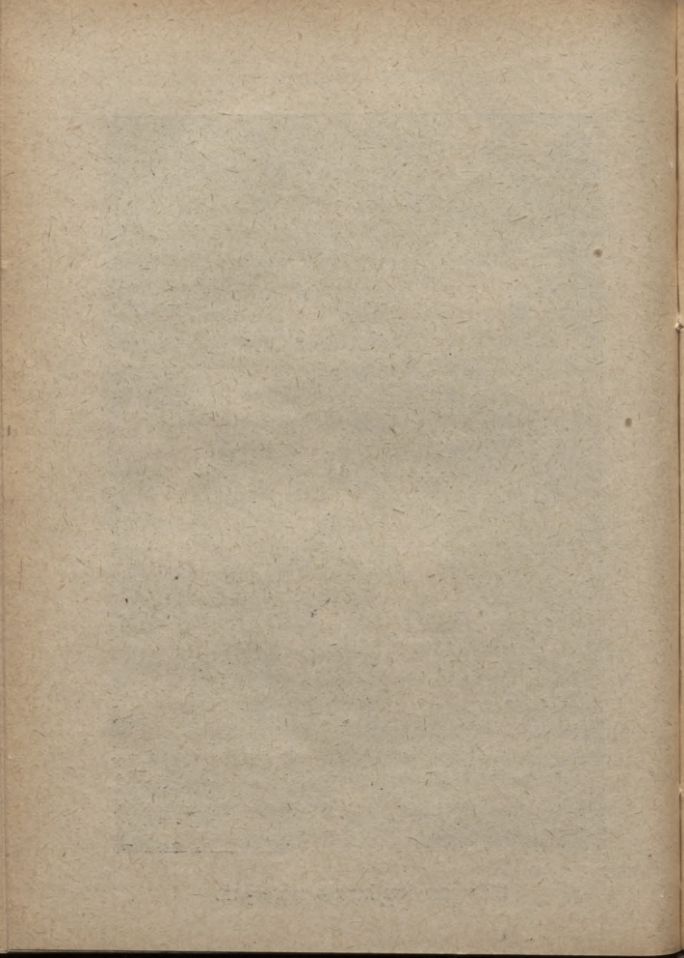
fopjch neatminanteem laikeem neejot bijis leeliškafu švehtku, ka todeen. — Lehni un flufi firgš ſoloja pa miškito ſahles paflahju, kad peepeſchi meerteefneſcha auſis aiſtakra pafluſas ſkanas. Winſch iſbrihnejās, ka beſ wina ſchāi meſchā atrodas wehl kahda zilweziga buhtne un, firgu apturejis, kahdu laizinu flauſijās, lihds uſkehrā luhgſchānas wahrduš.

„Kaš tad ſcheit waretu Deewu luhgt?“ winſch jautaja pats ſew. Tad winſch paleeza ſahnus daſchus ſarus un brihdi ſkatidamees, eeraudſija beidsot netahlu no zela, ſem koku ſareem, itkā alā, ſawado meſcha weeſi. Taš nebija nekaš žits, kā wezš wihrš, ubağš, kuru winſch jau agrāk bija redſejis afmenu lauſtuwēs.

Bet ko wezais wihrš tagad darija? Winſch luhdja. Peeuwehrtām azim un augſchup pazeltu ſeju, zepuri wezajās, ſaſtrahdatajās rokās turedams, wezais wihrš pateizās Deewam par to deeniſkko maiſi, kaš wina preeſchā atradās — gabałš ſauſas maiſes un uhdens krukhe, wairāk nekaš — un bija apmeerinats. Wehl wairāk kā apmeerinats. Wina ſeja iſteizās ſwehtš preeſš. Schahdu ſejaš iſteikſmi meerteefneſis nebija redſejis fopjch gadeem pee ſawa bağatiqi klahťā aalda. Bet ſchis wezais wihrš pateizās Deewam par maiſi un uhdeni. Winſch bija teeſcham iſhtš kriſtigais. Wiſbağatakaš wihrš nowadā newareja ſarraft to, ka ja kahda dwehſele Deewam pademufees, ta uſfkata wiſneeziğako Deewa halwu, kā miſleelako ſwehtibu: kā maiſe un uhdens, ar pateiziau ſirdi hauditi, aariĉho daudſ labāk, nekā wiſlepnaťā mal-tite. Winſch jutās apkaumots. Wezais wihrš pateizās

Ukmenu ņalditajš pateizš.

Deewam par maiši un uhdeni, wiņš turpretim nebija wehl ne reiši Deewam pateizees par wiņu ņawu leelo ba-gatibu!

Wiņš palaida ņarus atpafal, atstahja wezo afmen-lausi un wina ņeja drihši ween atkal peenehma agrako, paņchapeerinato iņteifimi. Bet redseto wiņš kopņ tã rihã neņpehja aiņmirst, wezais wihrs ņalajã alã un paņcha neiņmehrojamã bagatiba winam nedewa wairs paraņto meeru. Waj wina leelã bagatiba tam dewa to laimi, ņahdu iņjuta nabaga wihrs, baudot ņawu plahno reezeenu? Wi-nam bija jaatņihstas, ņa ne. Wina lepnums bija aiņ-ņahrts un ņirds nemeera pilna; jo tahlafu wiņš gahja, jo wairaf winu pahrnehma neapeerinatiba un nepatif-ņhana.

Te uņ reiši ņpoņchã ņaule aptumņchojãs, ņawilkãs beeņi mahkoni un meņchã tapa tumņchi un baigi. Meerteefneņi pahrnehma neiņprotama ņajuhta. Noņpeedoņcha un ne-laba nojauta uņguhlas ņirdij. Tad wina eefņchẽiga dũrde uņtwehra ņahdu balņi, newis ņchis paņaules, bet Deewa balņi; wahrdi, kurus wiņš iņdũrda, bija ņatrizinoņchi. Balņs winam ņaidri un noteikti wehstija: „ņchonakt no-mirs wiņbagatafais wihrs nowadã.“

Nopeetni un ņirņnigi bija ņchee wahrdi. Wiņš ne-luhkõjãs apfahrt, lai redsetu no kureenes tee nahk, wiņš ņinaja, ņa toņ bija runajuņi eefņchẽiga, gariga balņs, un wiņš tai tizeja.

Ar ņchauptmam wiņš atzerejãs lihdiņibu par bagato wihru, kuruņ ari tapat bija beedinats: „ņchini nakti tawu dwehņeli no tewis atpraņis.“ „ņo ko tas zilwekam lihdi, ņad tas eemanto wiņu paņauli, un tam tomehr dweh-

fele juhd?" „Jeb ko zilweks war dot par ſawas dwehfeles atpirkſhanu?"

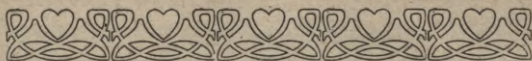
Schee wahrdi winu tagad ſmagi fehra un winam pahrfkreja ſchermuli. Winſch apſinajās, ka bija neprah-tigi tirgojees, un pahrdewis ſawu dwehfeli par lehtſchu wirumu. Neſpehdams pats ſawus prahtojums paneſt, winſch ſteidſigi dewās mahjup.

Mahjās winſch eeradās loti uſtraukts un, kà ſeewai, tà ari behrneem par leelām iſbailem, tuhlin liſa ataizinat ahrſtu. Uſ wiſeem jautajumeem winſch atbildeja weenigi to, ka tam jamirſt un uſ tam ſagatawojas. Welti wini puhlejās to pahrleezinat, ka wina weſeliba naw apdraudeta, un ka wainigi ir tikai uſbudinatee nerwi. Atnahja ahrſts un ſmaidija par wina bailem, bet winſch neko neeewehroja. Winſch bija nahwei nolemts, un nahwi naw eeſpehjamis aiſbaidit ar meerinajumeem waj ſmaideem. Winam nebija dakas gar to, ko paſaule ſaka, winam wajadſeja uſ tam ſagatawotees. Tika atſaukti pahrwaldneeki un noſahrtotas paſauligās darifchafchanas. Seewa un behrni tika apgahdati, mahjas un ſemes gabali norakſtiti; atlifa tikai paſcham ſagatawotees uſ leelo pahrmainu; tomehr to winſch neſpehja. Leelā nemeerā winſch ſagaidija ſawa eenaidneeka, nahwes, tuwoſchanos. Raſtij eeſtahjotees, wina bailes peeauga, un ik reiſ, kad torna pulkſtens ſludinaja laifu, winſch ſatruh-kās, jo neſinaja, waj ſagaidis nahkoſcho ſtundu. Raugan ahrſts un aiſbildnis palifa, uſ wina luhgumu pee wina, tomehr uſtrauktā firſdſapſina newareja meeru atguht. Wini klauſijās winā itkā ahrprahtigā murgos: Paſagahja ſtunda pehz ſtundas, un bagatafais wihrs nowadā, ſawā

grefnaja gultâ guledams un nahwi gaididams, şaprata, şif loti nabags winşch ir. Pağahja puşnaktş un atauşa rihtş. Lihds ar pirmo rihta blaşsmu pee debefim, wina waigos atgreesaş şahrtums un şirdi jauna zeriba. Nahwe, no furas winşch tâ bijaş, nebija atnahkuşi, winşch dşihwoja. Naktş bija pağahjuşi, rihtş ataufiş un noşlehpu-mainaş balşş prawettojums nebija peepildijees. Ap winu pulzejaş gimenes lozekli un, şmaididami, wehleja laimes un eeteiza, pehş ijzeestam breeşmam, atpuhstees. Bet kâ winşch wareja atpuhstees pehş tahdas naktş, kura bija ijjaufuşi wişus wina lihdsşchinejos uşfkatus un domas, kura bija atflahjuşi bagatibas neezigo noşihmi! Winşch uşzehlâş, lai eetu paštaigatees, un domigu şeju, lehneem şoleem ştaigaja pa şawu nowadu. Te winşch dabuja şinat, kâ nahwe bija tomehr pağahjuşchâ nakti bijuşi, bet nebija wiş winu apzeemojuşi, bet bija eegreesufees naba-dşigakajâ buhdinâ — pee wezâ atmenlauşcha, kurşch pağahjuşchâ nakti bija miris. —

Winşch pahrnahza mahjâş ar wehl nopeetnaku şeju; şirdşapşina winam pahmeta. Winşch atzerejâş wezâ wihra weenfahreşcho maltiti; winşch redşeja augşchup pazelto şeju, kuru Deews apğaişmoja şaulstareem diwejadâ noşihmê; wina auşiş atkal atşkaneja ta patezibas luhgşchanas wahrdi un paşcha şobgaligee şmeekli. Kautgan winşch atkal jutâş apşaunots, tomehr şchoreiş bija apnehmees ko labafu.

Pee durwim winu şmaididama şagaidija şewa, un preezajâş to atkal prahtigur redşot, jo ari wina bija pağahjuşchâ nakti wina prahtu apşchaubijuşi. Wina to eeweda eekşchâ un tad, blaşus apşehşdamâş, to laipni işbahra

Dsihwes newehrtiba un wehrtiba.

Rahds Londonas tirgonis, furjch peekopa aijjuhras tirdsneeziibu, bija ar ņawu weikalu palihdŝibu tizis pee leelas bagatibas. Winŝch dŝihwoja kà waldneeks. Winam peedereja uŝ laukeem leels, gresni eekahrtoŝ mahjoklis un pilŝehtà glihts nams. Tà ka winŝch nahza jau ŝeŝch-deŝmitajos gados, tas nolehma ŝawus weikalus wairs nepeekoŝt un ŝawa muhŝcha wakaru pawadit tihtamà meerà.

Winŝch eewadija ŝarunas par eeneŝigo weikalu pahrdojchanu, pahrdewa toŝ ar leelu pelnu un ŝahka weentulu dŝihwi. Winŝch bija neprezejees. Tam bija ŝaloni, peenemamà iŝtaba, ehdamistaba un telpas ŝaweeŝibam, kà ari biblioteka un retu leetu krahjumŝ. Grihdas bija klahtas dahргеem turku un Briŝeles tepikeem, telpas wiŝlabako iŝtableetu pilnas, pee ŝeenàm ŝkaiŝti ŝpoguki un gleŝnas — wiŝzaur gresna un bagatiga eekahrta. Wina riŝzibà at-radàs pajuhgi, ŝirgi un futŝcheeri; ŝulaini gaidija wina pawehles un riŝkojumus. Grahmatas, attehlojumi un iwara grebumi dereja laika pakaweŝchanai. Deenas un nedelas laikraŝti tam ŝinoja par jaunakeem notikumeem wiŝà paŝaulê, draugi un paŝiŝtamee winu godinaja. Waŝzilweks, furam wiŝs tas peedereja, newareja laimigs juŝtees!

Ne, laimīgs viņš nebija. Vinam nebija mehrtā, truhkta eefškīga dšinekla. Ta interese, ar kahdu viņš lafija laifrakštus tirgonis buhdams, bija ņudusi, tirdšneziba wīnu wairs nešaištija. Wehtras, pluhdi, fehrgas eefškjemē agraf wīnam bija loti no šwara, jo no tam afarajās wina atteezigās weetās eerihkotee ušnehmumi. Tagad tam wairs nebija nošihmes. Waldibas ņahwofli un mainu viņš agraf it ihpašči eewehroja, jo ar to bija ņaištiti wina pašahkumi. Debatem parlamentā viņš agraf peefškhira leelu nošihmi, tagad viņš tās neeewehroja. Bagatiba bija eeguhta, zelš pabeigts, ušdewums peepildits.

Ņt wijs winam ņhita ešam bahls un nenofihmīgs. Grešnās telpas un pajuhgi ņahweja neišleototi, grahmatas nelasītas, laifrakšti neattaištiti, drehbes maš leetotas, ehdeens tiffko aiškahrts. Wiņš bija ņaudejis jebkahdu dšihwes preefu un tas bija nodomajis išdarit pašahnahwibu.

Tuwojās ņeštdeenas wafars, un viņš nolehma ņwehtdeenas rihā agri, eefams wiš mostas, dotees uš Waterloo tilta, lai mestos upē.

Bullsten trijos rihā viņš ušņahka ņawu pehdejo gaitu un bija patlaban ņašneefsīs tiltu, kaš wina preeņchā išnira kahds ņahws — viņš patš paška naftš tumšā nepamanits. Kaš viņš pamanija, ka tas wīnu bija eewehrojis, viņš apgreēsās apfahrt un eeraudšija ņawā preeņchā noštrandušču, nabadšigu wihreeti, kurš ņalihzīs un galwu noduhris winam tuwojās.

„Wo juhš ņhe dareet?“ jautaja tirgonis.

„Man ir ņewa un behrni, kurš nešpehju išglahst

no bada un nojalſchanas, un furus eeraugot, man taptu baigi. Es ſinaju, kà juhs pehdejo nafti flifſteet pa eelam," wihreetis peebilda.

„Nemeet to," tirgonis ſazija un, ſawu pilno naudas mafu winam paſneegdamis, nodomaja: Winam tas deres daudj labaf, nekà manai kabatai uhdeni.

„Lai Deems juhs ſwehti, fungs! Lai Deems juhs ſwehti! wihreetis atfahrtoja un nometas pahrſteigtà tirgona preekſchà zelos.

„Beetureet!" tirgonis iſſauzàs, „neifrahdeet tiſ pahrmehrigi ſawu pateizibu, bet paſafeet, fur juhs dſihwojeet."

„Lembetâ, fungs."

„Kalab juhs eſeet ſchoriht ſche?" tirgonis waizaja.

„Lo newaru teift," wihreetis atbildeja, „es kaunos, juns, kà goda wihram, par tà kautko ſtahſtit."

„Kapeh3?"

„At, fungs," wihreetis atbildeja, „kad man nebija wairs ne penſa un neſinaju, ko eeſahft, dewos ſchurpu ſlihzinatees, kautgan ſinaju, ka tas ir beſdeewigi."

Tirgonis, pahrſteigts un apkaunots, peh3 ilgafas flufuzeeſchanas beidsot teiza: „Mihlais wihrs, man ir bagatibas pahrpilnam, un tomehr eſmu tiſ nabags, kà dewos ſchoriht uſ ſchejeeni ar to paſchu nodomu, kà juhs. Tas noſihmè daudj wairaf, nekà ſpehju ſchaî azumirfli ſapraſt. Atkaujeet man eet lihdsi pee juhsu gimenes."

Wihreetis mehginaja daſchadi atrunatees, bet tirgonis uſ tam paſtahweja.

„Waj tad juhs eſeet galigi ſaudejuſchi wihriſchfibu?" tirgonis jautaja.

„Ne, fungs," wihreetis atbildeja, „bet atrodos leelâ

truhkumâ un nabadšibâ — mana ſeewa un behrni, war-
buht, jau uſ eelaſ iſſweeefſti.

„Dur juhſ agraf ſtrahdajät?“ tirgoniſ taujaja.

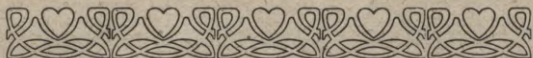
„Eſ biju paſtâ par ſirgu puiſi,“ winſch atbildeja,
„bet kopſch ta laifa, kad ſcheit atklahja dſelſſzefu, ſatikſme
ar paſtu iſbeiguſeeſ, un eſ ſaudeju darbu, lihdfigi dau-
dſeem ziteem.“

Tad wini poſâſ eet. Wini ſajneedſa beidsot ſahdu
maju, weenfahriſchu mahjimu, no furâſ patlaban iſnahza
praſta iſſkata ſeeweete un attaiſija logu ſlehguſ. Wihru
eeraudſijuiſi, wina nolamaja to wiſnefreetnakeem wahr-
deem, bet kautkaſ, ko winſch eeſpeeda tai rofâ, to uſ reiſi
apfluſinaja, un tirgoni pamanijuiſi, tâ paſlanijaſ un
laipni ſweizinja.

Wihrſ eegahja eeſchâ un tirgoniſ, ar ſeeweeti weenſ
paliziſ, eewahza par winu dſihwi tuwakâſ ſinaſ. Bahr-
leezinajeſ, fâ gimeneſ nelaimes zehloniſ ir nabadſiba,
winſch mineja ſeewai ſawu wahrdu, ſolija par wiſu ſa-
makſat un liſa winai pagatawot brokaſtiſ gimenei, un
âpghdat to ar wiſu wajadſigo.

Wihrſ pa to ſtarpu etgreeſâſ un tirgoniſ gahja
eeſchâ, lai redſetu gimeneſ nabadſibu un poſtu. Winſch
apmeerinja toſ ar labâm nahkotneſ iſredſem un pagai-
dijiſ, lihdfi wihrſ paehda, aizinja winu ſew lihdfi uſ
mahjam. Tur winſch tam patſ palihdſeja peeſraut ratuſ
ar gultâm, drehbem, iſtableetam un uſturu gimenei.

Wihrſ aiſbrauza un tirgoniſ notikuſcho azumirkli
pahrdomaja. Taſ, ka winſch bija ziteem ſneedſiſ palih-
dſigu roku, maſinja wina nabadſibaſ ſajuhtu. No ſawti-
baſ atſwabinjaeeſ, winſch apnehmâſ palihdſet ziteem.

Atraitnes artawa.

1846. gada ņeemā es ar J. S. W. Hauņinju un Dr. Karli ņewetu ņaņauzam W. pilņetā atturibneeku ņapulzi, lai nodibinatu pretalkohola beedribu. Bija labs laiks un brangs ņeemas zeliņ; ņapulzes labi apmekleja un mehs guvām leelu peefriņšanu. Zilweņi bija nahtuņiņi ņhurp juhdņem tahtu, un mehs preezajamees, kā buhs eeņpehja iņņaukt dņihwē jo plaņču beedribu.

Birmajā deenā, kad Hauņins ņabņitija ņawus pee-dņihwojumus par to poņtu un nelaimi, ko rada alkoholiņtu dņehreenu leetoņšana, es pamaniju apmekletaju ņarxā nabadņiga iņņkata ņeeweeti, widejos gados, kura raudaja un ņchrukņteja, itkā tai waj ņirds gribetu luhņt.

Behz ņapulzes beigam wina bija pirmā, kas parafņitijās. Kad wina bija nolikuņi ņpalwu un uņ ņawu weetu atgreesuņees, es paņkatijos, ko wina uņrakņtijuņi.

Rautgan rokraņts bija trihzoņchs, tomehr glihts un wijijs; uņrakņtitais wahrds bija — Berta Morisēn.

Es apwaizajos jauneewehletam preeņņchneefam, waj tas paņihņt winas. „Nabaga ņeeweete!” winņch ņazija. „Gruhts un behdigs ir winas liktenis. Reij wina bija ņkaiņtakā un jautrakā meitņcha wiņā pilņetā. Wina ap-prezeja Tomu Morisēnu, kreetnu, ņkaiņtu, dņihwa rakņtura

zilwefu; winſch bija matroſis un labu laiku tee dſihwoja laimigaf par laimigeem. Bet tad nahza launais gars un iſpoſtija ſcho laimi. Wineem peedſima behrns, puiſens. . . peedſima par kaunu un poſtu. Loms grima arween dſilaf un dſilaf, lihds pehdigi nomira ka dſehrajs. Dehls winas atſtahja un aiſbrauza juhrâ. Wina dabuja ſinat, ka tas atrodotees fahdâ pilſehtâ un dſihwojot uſ nebehdu. Wina mehginaja to glahbt, ziſ ween ſpehja, bet ta ka winſch atradâs tahlu no winas un attahlinajâs no winas arween wairaf, tad panahkumu nebija. Galigi ſamaitats winſch tomehr naw. Wairakas reiſes winſch ſuhtijis tai naudu. Reiſ tas bija jaſtapis Nujorkâ fahdu paſihſtamu, furſch brauza uſ W., un ar winu bija atſuhtijis mahtei ſawu pehdejo ſchilinu, pehz tam winſch eſmot poſees braukt uſ Indiju."

Preekſchneeks buhtu par winu daudz wairaf paſtahſtijis, bet wina darifſchanas to neatlahwa, un man atlika tika dſirdeto pahrdomat.

Pehdejo ſapulzi noturejâm feſtdeenâs wakarâ, un to beidsot iſdarija kolekti. Kad ar frahtuwiti tuwojâs nabaga atraitnei, eſ nowehroju, ka wina wahzejam kautko ſazija un tad eemeta naudas gabalu. Kad ſawahkto atneſa ſchurp, eſ waizaju wahzejam, ko Morifena kundſe winam teikuſi.

„Maram azis un trihzoſchu balſi wina teiza, ka atdodot beidsjamo, kas tai eſmot, un zerot, ka Deews winai to atmafſaſhot. Tas bija anglu ſchilinſch, pehdejais naudas gabals, kas dehlam bijis un furu wina glabajuſi, ka dehla pehdigo ſuhtijumu."

Eſ winam praſiju, waj tas waretu naudas gabalu

atkal atrast. Winšch domaja, ka warešhot, jo tahds naudas gabals buhšhot krahtuwitē weens weenigais. Drihši ween winšch pašneedša man to. Ta bija jauna, špihdošča nauda, furas frona pušē bija ar nasi eegreesti diwi burti „D. M.“ Eš eedewu wahzejam šudraba dolaru un atraitnes šchilinu patureju. Eš zeeniju šcho naudas gabalu newis tapehž, kà wina bijuši ihpašchneeze tif šilti peešehrās beedribai, bet gan tapehž, lai waretu to iſleetot ſawās nahkošchās runās, kà pašchaiſleedšigās upurešchanas ſihmi.

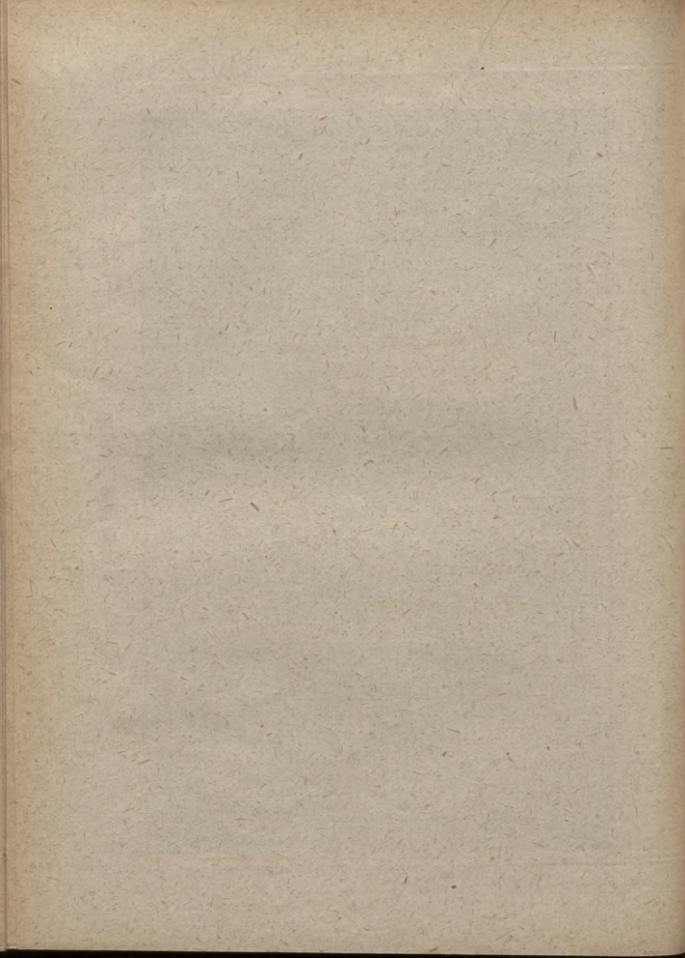
Tas notikās ſeemā; nahkošchā rudeni es atrados Baltimorē un apmekleju zeetumus, lai ſarunatos ar teem nelaimigajiem, kuri bija tur noſluwušchi, padodamees dſeršchanai.

„Ar šcho mums klahjās wišgruhtaki,“ uſraugs ſa-zija, norahdidams uš kahdu wihreeti, kuršch ſehdeja ſtuhri uš ſema ſolina un wija wirwi.

Eš noſtahjos tā, kà wareju redset šchi zilweka ſeju. Winšch bija wehl jauns, tā ap dimdeſmitdiwi waj trihs gadu. Winam bija intereſanta ſeja un tas atradās šche kopšch weena mehneſcha. Sejā bija iſjuduſchās demoniškās pehdas un ta iſſkatijās weſeliga. Wareju ſpreest, kà winšch bija patwaligs un gruhti lošams; bet ſem rupjās tſchaulas atradās labs kodols, un es biju pahleezinats, kà winam puſšteja fruhſis diſcha un zehla ſirds. Šchis jaunais zilweks jo leelā mehtrā mani ſaiſtija un es praſiju uſraugam, waj winšch newaretu aiſweſt apzeetinato uš wina kameru un tur atſtaht muhš weenus. Atſauju dewa, atſauza ſlehdejeju un lika tam apzeetinato aiſweſt turp. Ba to laiku iſſinaju, kà apzee-

Решетайс Шилінсч.

tinatais ir matrojis un wina wahrds „Dschons Tompsens“. Tas bija zētumā nokļuvis dšeršanas dehl.

Es eegahju pee wina un durwis aij manis nosleh-dja. Apšehdos un apzeetinato laipni šweizinaju.

„Klaufatees, draugs!“ winšch noteikti, bet tomehr peeklahjigi šazija, „kad juhs ešeet atnahkuschī, lai šcheit špredikotu, tad neeseet atradušchi pareiso adreši. Negribu dširdet par to neweena wahrda . . . it nefo!“

Saziju, kà neejmu šludinatajs, bet gan isbijis juhras brauzejs un nabaga, nelaimigs dšeršanas upuris. Wis-pirms wina šejā parahdijās itkà lihdsjuhtiba, bet tad tā atkal aptumšchojās.

„Tad juhs ešeet nahkuschī, lai man šludinatu at-turibu?“ winšch ruhgti waizaja.

„Ne, kad jums kas pretim,“ es atbildeju. Bet ejmu nahzis pahrleezinatees, waj juhšos teešcham naw neša tahda, kur labš wahrds waretu laišt šaknes. Juhš ešeet iškaloši neapdšihwotā peekraštē, tas ir wišš. Bet kadehl japaleef šchahdā stahwofli? Juhšu preekščā atrodas wiša plasčā juhra!“

Tad es winam pastahstiju notikumū, ko biju peedših-wojis štiprā wehtrā kahdā tukšnešchainā Šizilijas pee-krastē, pee kam tikko išglahbu dšihwibu. Tad es luhdsu, lai winšch man pastahsta šarvus peedšihwojumus, un redseju, ka winam peemita netikween reta inteligenze, bet ari bagatigs juhtu un humora krahjums. Maš pama-sam es eedrošchinajos apwaizatees par wina draugeem un radineekeem, un beidsot dabuju šinat, ka winam wiši tuwi-neeki — išanemot mahči — mirušchi. „Un wina . . . war-

buhť, ka ari wina tagad jau miruši," winšch beidsot peemetinaja. „Bet, kaut ta ari buhtu dšihwo štarpâ, tagad wina mani buhs aismiršuji.“ Winšch raudsija meerigi un weenaldšigi runat, bet širds bija pahrpildita, balšs trihzeja, un winšch atšpeeda galwu rokâs.

„Ak, tad juhs nepašihšteet mahtes mihlestibu,“ es šaziju.

Tad es winam pastahstiju šchim gadijumam peemehroto notifumu par nabaga atraitni un winas artawu. Es stahstiju ar juhtam, dedšigi un nopeetni. Winšch apflehpa šeju rokâs un es redšeju, ka zaur wina piršsteem špeedâs ašaras. Wina stahws rautšijâs, un winšch bija tã šatrizinats, ka es pahrttrauzu; kad winšch atguwâs, es turpinaju.

„Štur tas notifâs?“ winšch fluši waizaja, kad biju pabeidšis.

„W. pilšehtâ,“ es atbildeju.

„Nã šauza atraitni?“

„Verta Morišen.“

„Šuhs, laišam, šazijât, ka naudas gabals atrodas pee jums?“

Winšch paškatijâs uš mani un wina šeja bija bahla, fã marmorš.

Es apštiprinaju to, išnehmu no maka šchilinu un pašneedšu winam. Winšch to apluhkoja, apgreesa apšahrt un pahrelezinajâs par hurteem, kuri bija eegreesti ar naši. Tad wina širds pahrpľuhda. Winšch raudaja un waimanadams šauza: „Maht', maht', maht'!“ Beidsot winšch šaraustiti išdwehša: „Es winai to šuhtiju! Tas bija mans pehdejais šchilinšch. Wina šuhtot, es ľuhdšu

Deewu, kaut tas manai mahtei buhtu par ſwehtibu. Atrodos ſche jem neihſta wahrda, mani ſauz Donaldu Morifenu." Tad winſch ſahka elſat, itkà tam ſirdi kas buhtu pahrtruhziſ; bet tad, uſ mani paluhkodamees, luhdſoſchi iſſteepa rofaſ.

„Atſtahjeet tagad mani weenu! — Laujeet man brihtinu weenam buht, un tad atnahjeet atkal. Atlaujeet man ſcho paturet.“

Es paſauzu flehdſeju, iſgahju ahrâ un paſtahſtiju par notifuſcho winam un uſraugam. Schee bija labſirdigi zillweki un notifuſchais winauſ koti aiſgrahba. Behz puſſtundas es atgreeſoſ un atradu apzeetinato uſ zeileem. Man eenahſtot, winſch peezehlâs un ſneedſa rofu.“

„Luhdſu, nerunajeet,“ winſch teiſa, „es newaru panest, jo mana ſirds par daudſ pilna.“

„Bet,“ es tomehr nenozeeetoſ, „peenemſim, ka es waretu juhſ no ſchejeenes atſwabinat, laut jumſ atkal elpot brihwo gaiſu un atdot brihwibu.“

Winſch ſakehra manu rofu un wina patihkamajâ fejâ laiſtijâs preeſs.

„Ai, kaut juhſ to ſpehtu, jo tad buhtu glahbtſ! Juhſ atdoſeet mahtei winas dehlu.“

Tai paſchâ wakarâ es dewoſ ar uſraugu pee teeſneſcha, furſch bija par winu ſpreedis un tad kopigi pee walſtſ pahrtahwja. Iſſtahſtiju wineem notifuſcho, un pehz daſchâm ſtundam Morifens bija brihws un laimigſ. Behz kahda brihſcha winſch ſatwehra manu rofu un ſazija: „Sinu, ka eſmu atſtahtſ juhſu pahrraudſibâ, uſraugſ man to ſazija. Bet gribetu labpraht ſtaigat weenſ patſ un ar noteikumu, ka nedrihtſteet par mani neſo

Winšč palihdseja kundsej eekluht ratos un nahza man pretim.

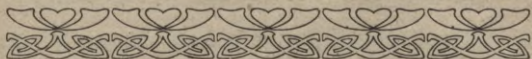
„Deews lai juhs švehti!“ winšč išsauzās, „preezajos, ka juhs beidsot ešcet atbraukušči. Bet mahte nedrihšt tagad par to šinat. Tas buhs preekšč winas par daudj. Ešcet atpakal uš wešnizu un ušgaideet mani tur, eš tuhlin nahšču.

Atpakal ejot, man peebeedrojās kungs, ar furu biju šarunajees. Eš jautaju, waj winšč ir pašihštams ar Donaldu Morišenu. Kad winšč to apstiprinaja, eš waižaju, ko Morišens tagad dara?

„Winšč atjauno waj wišu W. pilšehtu,“ mans pawadonis šajuhšminats stahštija. „Preekšč peezeem ga-deem winšč noihreja kahdu masu diwmastu šehgelneeku un uššahka brauzeenus. Waj pamajam winšč to šamafšaja un nopirka pehž gada wehl otru. Patlaban winam peeder trihs labakee fugi.“

Apmešram pehž štundas Donalds Morišens atnahza un eš gahju winam lihdi. Nahkoščā štunda bija laimes un preeka pilna; newaru wairs atzeretees wišus šihkumus. Sinu tika to, ka šatikušchees, mehš raudajam wiši kà behrni, un kà abi, mahte un dehls, man peekehrās kà šawas laimes un peštichanas awotam.

Zuhemalas wafarnizā palikos wešelu mehneši. Aht-raf wini mani nelaida prom, un nebuhtu laidušči pat ari tad, ja nebuhtu apšolijees tos katru wafaru apžee-mot.

Dihwainà gimene.

„At, tu manu deenia! Mums nu gan ir peederigs wahrds, drošchi ween mehš ešam wisdihwainakà gimene, kaħda jebkad bijuši!“ Dihwainu Margreeta iŝšauzàs, apšehdàs uš ŝolina un atbalstija galwu pee loga behgefa. „Tagad mahte atkal ar Hugo naw apmeerinata, tapehž ka tas mahjàs ŝwilpojot, un tehws pirmit ušbrehža man, kad winam ko luhdsu. Tà tas pee mums weenmehr; ašas, nelaiernas atbildes, kodigas peesihmes, iŝšoboššana — tà mehš ŝawštarpiģi laiku pakawejam.“

„Kapehž tad tu neešahž un nedod labu laipnibas peemehru?“ winas mahša Alara atbildeja, ŝpoguķa preeššhà ŝtahwedama un matus ŝakahrtodama.

„Tad man labi neklahtos, jo ŝanemtu weenigi iŝšmeeklu un iŝšobojumus,“ Margreeta atbildeja. „Bet pateesi, Alara, ŝchis jautajums mani beeschi moka; ŝewiŝchki kopšch ta laika, kad apzeemoju frustmahti Ališi un tur pretstatu redseju. Wini ir wiši tiš laipni weens pret otru, weens ruhpejas par otra labumu, tà ka taišni preešš, winu ŝtarpà pakawetees.“

„Zeru, ka tu buhši tur ko mahziģušeš, un wareši art mums kautko no tam pašneegt,“ Alara, ŝobģaligi ŝmihnedama, peesihmeja.

„Man buhtu plašchs darba laufs, bet paredsu, ka šehklas leelakā daka kritīs uš akmeneem,“ Margreeta atbildeja. Scheit šaruna isheidsjās, jo Klara isgahja ahrā un atstahja Margreetu ar winaš domam weenu.

„Tairniba,“ wina pati šew šazija, „tas ir taijniba. Mehš ešam tā eetinušchees šawtibas mehteli, ka pateesa mihlestiba muhšos pilnigi miruši. Šķeet, ka pat tehnam un mahtei winaš naw — kad wineem ta buhtu un, es domaju, ka reiš wineem tomehr mihlestiba ir bijuši — mehš meitenes, un tāpat Hugo, drihšak weens no otra behgam, nekā weens otram ispalihdšamees; un ešmu pilnigi pahrlēezinata, ka ja kahds no mums otru noškuhštitu, tad pahrejee domatu, kā winšch traks. Šchi muhšchigā usbrehšchana un šoboschana man tā apnikuši, ka mehgināšchu radit muhšu gimenē drušku wairak weenibas; ja wineem tihš, lai šmejas par mani. Šahšchu tuhlin. Marijai dikti galwa šahp, eeshchu talab pee winaš un, ka ne wairak, tad pašehdešchu klahš.“

Ar nopeetnu gribu un apnemšchanos Margreeta peezehlas un gahja uš mahšas istabu. Wina klušam atwehra durwis un eegahja eeshchā. Marija guleja aishwehrtām azim un waideja. Margreetas šolu tuwošchanos isdšir-dedama, wina lehnām atwehra azis, bet tad atkal aishdarija.

Margreeta klušam tuwojās gultai un, roku mahšai uš galwas ušlikdama, waizaja: „Nabaga behrns, waj tew dikti šahp galwa? Es tew pagahdašchu apleefamos waj eebersešchu.“

Pee lihšjjuhtibas waj palihdšibas nepeeraduši, Ma-

rija atbildeja: „Ne, tas nelihdjes. Atstahj mani weenu, gan jau pahrees pats no fewis.“

„Bet waj newaru tew fautkahdi lihdsjet?“

„Ne, newehlos, ka tu preeksh manis ko daritu. Kad jau tik ilgi esmu pazeetusi, tad pazeetiichu wehl,“ Marija nofkaitusees atbildeja.

Ja Margreeta buhtu gaidijusi, ka winas lihdsjuhtibu eewehros, ta buhtu ismijusi; bet us schahdu atbildi wina bija jau eepreeksh jagatawojusees un sinaja, ko darit.

Winas wahrdus neeewehrojot, ta steidsas us wirtuwi un atnesa blodu ar uhdeni. Wina apsehja mahsas schapochu galwu, atwehsinaja deninus un karstas rokas. Marija nepretojas, bet azis aiswehrusi, guleja un schwas no mahsas koptees. Tad Margreeta nolaida aiskarus, apsehda mahsai blafus, un drihsi ween ar gandarijumu flausijas Marijas meerigajos elpas wilzeenos; wina bija aismigusi. Tad wina flusam atstahja istabu un sajuta firdi lihdschim wehl neisjustu preeku. Tas bija winas pirmais lihdsjuhtibas darbs, un atstahja us winas swai-gai rihta wehsmai lihdsigu eespaidu.

Ja apstakli, kahdos Dihwainu Margreetai bija jadsihwo, buhtu zitadaki bijuschi, tad wina schahdu mehginajumu buhtu iswedusi jau agrak. Bet Dihwainu behrni bija patstahwibas skolâ dsimuschu un auguschu. Winu mahte domaja, ka pahraf daudj mihlestibas behrnus samaita. Ar to, ka wina behrnus bija audsinajusi wehsus pret jebkuru ispalihdsibu, bija isfkaidrojama pastahwigâ nesapraschanas gimenē un atwehrtas sawtibai durwis. Behrni sinaja, zik leelu lihdsdalibu wini no wezakeem wareja sagaidit; kad behrni bija kahdu lozekli schframba-

jusch, tad wezafi eewainoto weetu pahrfehja ar kahdu lupatu un neaismirsa peekodinat, ka wainiga pee tam ir, pirmâ weetâ, winu pašchu neušmaniba; bet kad tee greešās pee wineem ar eewainotu firdi, tad wini tika noraiditi. Tahdōs apstaklōs behrni usauga, „šawtibās mehtelōs“ cetiht, kâ Margreeta mehdsja šazit. Ēekšchigās dšihwes atteezibās wini pilnigi šwešchi un atradās pretejos polos.

„Ko tu dari, Margreet? Kālab tu nenahz pee galda?“ Dihwainā kundse jautaja, kad wiša gimene šehdeja pee galda, bet Marijas un Margreetas ištuhka. „Ēs nahkšchu tuhlin, maht', bet negaidi manis.“ Drihši pehz tam Margreeta eenahza, nesdama šchihwi ar škaišteem, kaltetem šausineem.

„Aha,“ winās brahlis Hugo eesauzās. „Kāraleenci Margreetai šhodeen šmalka garšcha; ari man tas der!“ To teizis, winšch uslehza stahwus un pašehra wišus šausinaus. Wiši, bet wišwairak Hugo, šagaidija tagad dušmu išturdumu. Bet Margreeta pašfatijās uš winu, pa pušei šmaididama, pa pušei nopeetna, un šazija: „Ēs waru wehl iškaltet, ja tew gribās, Hugo, tad paturi winus.“ Bet winšch nepawišam tos negribeja, jo šagrahba šaušinaus tīfai tamdehl, lai aiškaitinatu Margreetu. Tas nebija išteweēs, winšch atdewa tos atpašal un teiza: „Ēs tawu maša behrna ehdeenu negribu, bet gribeju redset tawas azis dušmās šibam.“

„Tā, to tu gribeji? Tad tu eši weenu nopelnišis,“ wina teiza, šokodamās tam ešita un ištahja ahrā.

„Kur tu ej?“ mahte tai škarbi uššauza.

„Uš Marijas ištabu; es domaju, ka wina drušku ehdis, ja tai aišnešichu,“ Margreeta atbildeja.

„Waj tad Marija tif flima?“ Dihwaina kungs wai-
zaja.

„Zif es sinu, tad tās ir tās paščas wezās galwas
fahpes,“ Dihwaina kundse ahtri atbildeja.

„Tas pats ween ir,“ Klara šazija, „bet Margreeta
špehlē šehlsirdigā šamarešča lomu. Šhodeen pehz
pusdeenās redseju, ka Margreeta winai lifa uš galwas
apleekamos un apwehdinaja, itkā Marija jau buhtu tuwu
miršchanai. Ari es winai preefšch pusdeenās peedahwaju
šawu palihdsibu, bet tā ka wina isturejās pret mani wehfi
un gribeja, lai atstahju winu weenu, tad to ari dariju.“

Wairaf par to nerunaja un, kad Margreeta atgree-
šās, tad Dihwaina kundse jautaja, waj Marija tagad
juhotees labaki.

„Wina šaka ja, bet ir tomehr loti nešpehziga. Wina
loti zeeta,“ Margreeta šazija.

„Bet kapehz tad wina tawu palihdsibu peenehma?“
Klara waizaja, „kad es tai peedahwaju šawus pakalpo-
jumus, tad tiku atraidita.“

„Es šawus pakalpojums nepeedahwaju.“

„Un ka wina pehz teem neluhdša, tas ir drošchi.
Wina labaf mirtu,“ Hugo šazija.

„Ne, nedš wina pehz teem prašija, nedš es. „Šafi,
kas man jadara?“ „Jadara daudš kas, ja tif gribam da-
rit,“ Margreeta laipni teiza.

„Ah,“ Klara šazija, „ta laikam tawa prakše, waj ne?
Bet manās domās ir tās, ka ja kahds manus pakalpo-
jumus nepeenem, tad neusbahšchos.“

„Pehz manām domām mas ir to, kam buhtu bijuši

isdevība pafalpojums noraidit," Hugo, pēzeldamees un uš išešhanu gatawodamees, teiza.

„Tavas domas nav neweens prašijis," Klara winam atzirta.

„Zit ahtri wina uštrauzās," Hugo isaizinošchi isfauzās.

„Hugo," Margreeta šazija, mehginadama nowehrst strihdu, „waj tu jau šini, ka Edmunds ašbrauzis uš R—u?"

„Dširdeju. Tas nošchehlojamais man wehl 45 franki paradā," Hugo atbildeja.

„Waj tad tu nedomā naudu dabut atpafal?" Margreeta interešedamās waizaja.

„Warbuht."

„Nu, winu tas aišskar wairaf, kà tewi. Tew tas aišskar naudas mafu, bet winam — godu."

„Ak nu, manam naudas mafam leelafa wehrtiba, nekà wina godam," Hugo teiza. Margreeta newehlejās par šcho preekšmetu tuwaki ar brahli eelaištees, jo tas, ko wina bija gribejuši, bija panahkts un strihds nowehrsts. Uš brahļa pehdejo peesihmi neatbildedama, wina dewās uš Marijas istabu. Wina atrada to šehšham un laipni apwaizajās, ka tai fahjotees.

„Daudš labaf," Marija atbildeja. „Nekad man tā nebija galwa šahpejuši un nekad tik ahtri šchis šahpes nebija pahrgahjušhas. Es patlaban domaju par to, ka fopšhana tomehr drušku palihdš."

„Ja tew tas tikpat daudz labumā gahjis, kà man, tad mehš uš preekšchu šinašim išpalihdšetees," Margreeta šazija, un apluhfoja istabā atrodošhās leetas. Šchahda

walſirdiga atſihſchanas un palahwiba bija mahſu ſtarpâ kautkaſ jaunſ. Kad wezaki wakarâ ſehdeja dſihwojamâ iſtabâ, Dihwaina kungs apwaizajâs ſeewai, kâ Marijai ſlahjoteeſ.

„Pehz ehſchanas wina bija nonahkuſi lejâ un, eſ domaju, kâ winai ſlahjaſ tâpat, kâ artweenu,“ Dihwaina kundſe atbildeja.

„Taſ bija tomehr loti laipni no Margreetaſ, ka wina pee tâſ palika un to apkopa,“ Dihwaina kungs biſli eebilda, jo ſinaja, ka tâ runadama, aiſſfabra wahrigu weetu. Weeglaku ſaſlimſchanu Dihwaina kundſe nekad nenehma wehrâ, jo domaja, ka to eewehrojot, pawedina behrnuſ iſlikteeſ par ſlimeem. Tomehr, winam par leelu brihnumu, ta atbildeja: „Ja, Margreeta ir tapuſi par deenaſ waroni, wiſi par winu runâ. Eſ weenmehſ domaju, ka wina ir juhtigaka nekâ zitaſ. Tai ſinâ wina lihſſinaſ tawai mahſai Alizei. Zilwekſ ir daſchada rakſtura,“ Dihwaina kundſe pehz brihſcha turpinaja. Daſchi ir weenmehſ pati mihleſtiba un ruhpiſa, daſchi to paſchu ſajuht, bet neiſrahda. Kâ tu domâ, waj tur naw leela ſtarpiba?“

„Leikſchu tew ſawas domaſ, maht'. Ja, ir ſtarpiba, bet, eſ domaju, ka ſcho ſtarpibu rada paſchi zilweki. Domaju, ka ikweena ſirdi Deewſ eeliziſ ſiltas juhtaſ, bet ziti eeſpaidi tâſ groſa un iſnihdè. Beſ tam eſ domaju, ka mehſ wiſi ſcho zehlo ſajuhtu par daudſ ſewi apſpeeſham, un eſam ar to tiſtahl nonahkuſchi, ka uſſkatam mihleſtibu un juhtigumu par mulkiſu un mihleſtſchau-libu. Zaur to ſchiſ juhtaſ muhſu ſirdi iſſuduſchaſ un

fastingufchas; winaš pamodināt un atdīhwinat waretu tīkai debēšu engeliš.

Šhos wahrduš Dihwaina kungs isrunaja wišā de-
dšibā. Wina šeewa flušī nopuhtāš un teiza: „Nešinu, ne-
protu wišu to tīk leeliški zildinat, bet domaju, ka miħlu
šawuš behrnus tā, kà weenigi mahte to špeh, bet dašč-
reiš eedomajoš, ka wini tam netiz.“

Nabaga mahte, wina pšahwa, ko bija šehjuši.

„Eš-labpraht wehletos, ka Hugo pa wakareem pa-
liktu mahjāš,“ Margreeta šazija, kad mahšas šehdeja pee
apakā galda un strahdaja. „Nešaprotu, kadehš winam
katru wakaru jaškraidelē apkahrt.“

„Domaju, tadehš, ka winam patihš rupja šabeedriba,“
Marija atbildeja.

„Domaju, ka winam patihš eet tur, kur winu wiš-
wairak zeena,“ Margreeta šazija. „Meš ar winu pa-
štahwigi strihdamees, kad winšch ir mahjāš.“

„Ja, waj taš kaħdš briħnumš, ka winšch šareschgi
mumš dšiju, šobojaš par muħšu dreħbem un wišpahrigi
paleef nepanešamš? Eš loti preezajoš, kad wina naw
mahjāš.“

Beħz ilgaka starpbriħšča Margreeta šazija: „Maht',
waj eš newaretu dabut to wezo kraħšni, kura atrodāš
šambari?“

„No tad tu ar to gribi eefahkt?“ Dihwaina kundše
išbriħnejūšeš jautaja.

„Gribetu winu nowheetot Hugo ištabā. Domaju, ka
tad, ja ištabā eeliktu kraħšni un to drušku ušpostu, winšch
wairak tajā ušturetōš.“

„Nu, ja wehlees, wari pamehginat, bet domaju, ka par šavâm puhlem šanemši weenigi nepatifikšanas.“

Otrâ deenâ Margreeta ķehrâs pee darba. Wina neatbaidija Maras issmeekls, nedš mahtes ihgnums, kura teizas ņĥai darbâ nekahda labuma neredšot. Wina nonehma no logeem wezos, ņaplihņuņĥos aiskarus, un peelika to weetâ glihtus, istihrija grihdņegas, eenesâ wezo krahņni un nošpodrinaja to. Tad wina nokopa galdu, uņ kura pilnigâ nekahrtibâ bija ņaņweestas awiņes, papira apkaflites, ņahbatu ņufas un tâ tahlaf. Sadabuja kaħdu laħdi, un ņalika tur wiņas wezâs kurpes un ņahbatuņ. Tad atrada weetu, kur noweetot wiņas wezâs drehbes, kuras pa malu malam bija ismehtatas. Weidsot eenesâ kaħdu wezu ņĥuhpuņkrehņlu, kuru ņakahrtoja un pahrfahja ar kaħdu raibas drehbes gabalu, nolika to krahņns preekņĥâ un aiskurinaja krahņni. Tad wina apluhĥoja ņawu darbu. „Domaju, ka tas winam patiks,“ wina pati ņew ņazija.

„Ģugo, uņnahž malleet augņĥâ,“ wina pehž maltites ņazija, „es tew ko parahdiņĥu.“

„Noneņ lejâ, man naw laika,“ Ģugo nelaipni atbildēja.

Margreeta ņmehjâs. „Lejâ noneņt newaru. Tetw jaeet tur, kur tas atrodas,“ wina teiza, panehma to aiskofas un uņweda augņĥâ wina istabâ. Uguns kurejâs un meta uņ apkaħrtejeem preekņĥmeteem kautras ehnas.

Ģugo pahrstiegts noraudņijâs, kaħd Margreeta, pee durwim ņahwedama, ņmeedamâs ņazija: „Atkaui, ka eepaņiħņtinu tewi ar tawu jauno dņihwes weetu, Ģugo Dihwaini. Ģeru, ka buħņi apmeerinats.“

„Las ir jauki, kas to darijis?“ Hugo brihnedamees waizaja un luhfojās apfahrt itā šapnī.

„Waj tew patihf?“

„Loti!“

„Waj istaba buhs laba, lai waretu winā wafarus patwadit?“

„Ja gan, ja tu weenmehr eefurinatedu frahjni,“ Hugo fajija, glihti usposto istabu apluhkodams.

„To labpraht isdarišchu,“ Margreeta, rofas fajisdamā, preezigi issauzās, „un ja tew nekas nauw pretin, waru tew ari laiku pakawet.“

Ubi bija apmeerinati un jutās laimīgi. Wini kopīgi lasīja eemihlotās grahmatas un ismainīja domas. Wini bija apmeerinati un eepasinās ar to mihlo šajuhtu, kura isreet no filtu, mihlestibas pilnu širšchu šakara. Un netikween Hugos istabā tika pawaditi šahadi brihšchi. Arween wairak winšch šahka peesleetees gimenes pawardam, un no wina labā rakstura pamāšam issuda attureščanās un šawtiba. Šhis newehlamās ihpašchibas ari gimenē ar laiku issuda. Pateizotees Margreetas apnehmibai un neatlaidibai, usplauka maigums un peemihliba, un attihstijās wisu gimenes lozekku širdis, fajistidama winās ar lihšdalibas un mihlestibas šaitem.

Romanu lasifchanas fekas.

Rahdas skaitas upes romantiskajos kraostos atrodas kraščina mahja. Plaščee lauki, kraščinaiš, terašes weidâ išejoščais dahrsis ar brihniščigâm puķem un jaukeem apdehstijumeem, eeslehdša ņho ihpaščumu no wišâm puķem.

ņhai klusajâ, peemilzigajâ weentulibâ dšihwoja ar ņawu meitu un ņahdu franzušeti — audšinataju — laulatee draugi Wildhageni. Wini neleedša lihdsjeklus meitas iņglihtibai un ušaudšinaiščanai; tomehr par diwehseles muhščigo interešču iņkopščanu maš domaja. Seščpadšmit gadu weza, wina bija ņkaišta un gudra, bet tizibas pamatlikumi tai bija pawišam nepašihštami. Kaišliga lašitaja buhdama, wina raknajâš pa tehwa plaščo biblioteku un iņmeklejâš grahmataš, ņuras winai wislabaki patika. Tâ ņa wina bija loti eedomiga, aštra un kaišliga, tad nobreeduščha, gaiščha prahta wadiba tai bija nepeezeščhama. Tomehr, ne no weena nekaweta, wina baudija wisapņahrt atrodoschos ņaindetos auglus. Dabištâ ņahrtâ wina peeķehrâš bibliotekâ atrodamiâm nowelem un, seščpadšmit gadus weza buhdama, pašina winas tikpat labi, ņa ņawu frantschu gramatiku. Weenņahrščhâš noweles drihš ween apniķa un zitas ņahjâš winu weetâ.

Buhtu loti jahpigi, ja oprakstitu winas flideno dsih-
mes zelu un atstahstitu, ka wina gadu pa gadam grima
aishween dsilak un dsilak, lihdsj pehdigi saudeja godu,
eeslihga postâ un mira wehl jauna buhdama. Nebija
mahtes rokas, kas tai noslauzija no pēeres aukstos nah-
wes šweedrus; nebija laipnas balšs, kas wina buhtu rem-
dinajuši skumjās un behdās. Weena, no wiseem atstah-
ta, nizinata un grehkus nenoschehlojuši — tahdai winai buhs
jastahjās Kristus šoga krehsla preekščâ. Scheit mehš
pahtrauffin, jo neudroschinamees winai tahlak šekot.

Mahjās winas wahrds nekad wairs netapa peemi-
nets. Winas tehws, nopeetns un flufs, bija noglabajis
firds dsilumos wišas atminas par wainigo behrnu;
mahte, behdu šagrausta, žeribas saudejuši, skumju pilna,
ruhgti apraudaja šawu meitu.

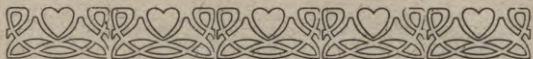
Atstahstam šcho šeno notikumumu tadehl, lai no ta ko
mahzitos, un wehlamees, lai it ihpašchi muhsu jaunatne
peesawinas to pamahzibu, kahda winâ atrodas.

Romanu lašičhana šatweenota ar breešman; ta ša-
maitâ gaumi, šajauz jehdseenus un isnihzina teekšmi pehz
garigas mantas. Dwehšele, kura atrodas šchi eeraduma
walgos, nekad neguhs špehjas, nowehrot debeschfigas
lectas. Preekšč tam winai truhšt teekšmes un špehka.
Mehš pašinâm kahdu šeeveeti, kura pat nahwes štundâ
nowehršās no tās weenigās grahmatas, kura tai buhtu
warejuši dot meeru un remdinajumu, un nobsilinajās
kahda mulkiga romana lappušēs.

Šautgan daudsi leeli gari weltijušchi šawus špehkus
ščahdu leetu šarakstičhanai, un šautgan tajās atrodama
domu bagatiba, tomehr attaiņojami tas naw un breeš-

mas ir jo leelakas tadehl, ka genija iffaiſitee dahrgakmeni muhs apſchilbina un padara aklus. „Wisleelaka nelai-me manâ dſihwê bija ta,“ ſazija kahda eewehrojama ſee-weete, „ka nodewos tâ ſaukto „labi rakſtito romanu“ la-ſiſchanai. Es dſihwoju maldu paſaulê un neſpehju at-ſchirt ihſtu no neihſta. Mana bibeles guleja apputejuſi, un man nebija ne maſakâs wehleſchanâs pehz winas.“ Mi, ja gribeet, lai jaunatne ſaſneedſ debefu oſtu, ja gri-beet winu wadit pã muhſchigâs ſwehtibas „fluſajeem uhdeneem“, tad brihdineet winus no romanu laſiſchanas klintim, uſ kurâm daiſchs labs dwehſeles fugis uſſkrehjis un gahjis bojâ.

Stahstiaſch par ſchogu.

Rahds wihreetis, furſch lepojās ar to, ka eſmot taiſnigs, un zereja ar to peſtits kluht, mehdsja ſazit: „Es iſturos taiſnigi pret wiſeem. Eſmu gan daſchreis duſmigs un noſkajtees, bet tad atkal labs. Ja man daudj darba, tad ſtrahdaju ſwehtā deenā; bet ſeedoju daudj nabageem un wehl nekad ſawā muhſchā neeſmu bijis peedſehris.“

Œhis zilweks kahdreis lihga ar iſweizigu namdari par ſchoga uſtaifſchanu ap ſawu tihrumu. Wiſch dewa tam jo ſihkus aiſrahbijumus un kad namdaris, darbu pa-beidſis, wafarā pee wina eeradās, wiſch tam jautaja: „Nu, waj ſchogs gataws? waj tas ir ſtiprs un iſturigs?“

„Newaru ſazit, ka wiſch buhtu wiſzaur ſtiprs un iſturigs,“ namdaris atbildeja, „bet katrā ſinā tas ir labs zaurmehra ſchogs. Ja, warbuht, daſchas weetās ir druſku ſchaubigakas, tad zitas ir atkal toteej' ſtiprakas. Labi neſinu, bet, warbuht, ka weenā waj otrā weetā buhs kahds zaurums palizees, bet par to es atkal peetaifſiju zaurumam katrā puſe diwfaſchus ſchſehrschlus. Preeſch lo-peem wiſch buhs gauſcham labs un it labi teem patifs, kautgan newaru teift, ka wiſch wiſzaur buhtu pilnigs.“

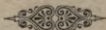
„Do?“ wihreetis kleeſja, namdari neſapraſdams.

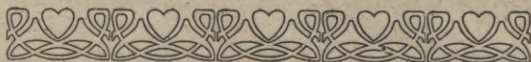
„Zuhs ſakeet, ka eſeet eeſchogojuſchi manu tihrumu ar

tahdu schogu kas neisturigs un zaurumains? Tad labak nebuhstu nemas taisijuschi. Ja schogs kautkur walâ un naw stiprs, tad lopi tam isspraaksees zauri. Waj juhs sineet, ka schogom jabuhst bes wainas, zitadi winsch naw nekam wehrts?"

„Tâ es weenmehr domaju,“ namdaris weenaldjigi fajija, „bet dsirdeju juhs loti beeschi runajam par to, ka zaurmehrâ juhs esmot taisnigi Dunga preekschâ un domaju, ka mehš waretu to pašchu kahdreis ar lopeem pamehginat. Kad nu juhs tomehr labu zaurmehra schogu neussfateet par labu, tad man jashaubas, waj ari juhsu labo zaurmehra raksturu leelajâ teesas deenâ par labu atsihs. Kad es wehl kalpoju us fuga, un iszehlâs wehtra, kas draudeja muhs usdsiht us flintim, kapteinis issauzâs: „Smeteet enfuri!“ Bet stuhrmanis atbildeja: „Enkura kehdei eeluhšis weens lozeklis.“ Waj tad nu kapteinis, to dsirdot, teiza: „Tas nefas, tikai weens lozeklis. Wisa kehde ir wesela, no simtu lozekleem derwindesmit dewini ir peeteekofchi stipri. Ar tik labu kehdi enkurim peetiks un tas isturês.“ Ne, gluschi otradi, winsch sauza: „Nemeet zitu kehdi!“

„Winsch šaprata it labi, ka kehdei ar šaluhšuschu lozekli naw nekahdas wehrtibas; winsch wareja likt eelaist enfuri tikpat labi bes jebkahdas, nekâ ar maitatu kehdi. Tâpat tas ir ar muhsu dwehjeles enfuri. Kad kehde wisneezigafais luhšums, winai newar ustizetees. Smeedišim labak schahdu kehdi prom un mehginasišim dabut zitu, kas labaka par to, un us kuras waram pašautees.“

Neewataju gaita.

„Neerj ſchowafar laukâ, Alma. Ahrâ ir tif mitrê un gaiſs ir tif miglains.“

„Bet man jaeet, mama!“

„Das nebuht naw nepeezeefchami, kâ tu ſabeedribâ nem dalibu; turpreti ir loti ſwarigi eemeſli, kas leef tew palift mahjâs. Tew wehl ir deefgan ſtiprê klepûs, un no ſlikta ahra gaiſa tas war wehl eeilgt. Tu ſini, kâ no ſawa tehwa eſi mantojuſi ihpaſchibu, ſajirgt ar plauſchu ſlimibu.“

„Do tu tikai tâ ſafi, lai mani eebaiditu.“

„Nè, mans behrns, es paſihſtu tawu meefas buhwî un ſinu, zif ſliktu eeſpaidu tahds wafars war atſtaht uſ tawu weſelibu.“

„Es apgehrbſchos ſilti un uſwilkſchu ſawus ſiltos wirſjahbafus.“

„Das jau tâ pats par ſewi ir nepeezeefchami, Alma, ja tu gribi iſeet. Bet es wehletos, faut es waretu tewi pahrlleezinat paſlauſit mani. Tu ſini, kâ bibelê ir ſa-zits: kas nizinataj zeku eet, tas peedſihwo behdas.“

„Es neſaprotu, kapeh3 tu man to teiz, mama, jo es nepahrſahpju neeweena Deewa liſuma.“

„Neefi par to tif pahrlleezinata, Alma.“

„Es tewi nefaprotu, mama.“

„Es gribu mehginat, tew to pafkaidrot. Kad mehš ešam tifufchi raditi, kà organifetas buhtnes, tad lihđs ar to mehš ešam noftahđiti finamâ atfaribâ no mums apfahртеjeem eefpaideem, kureem ir řawa nořime pee muřsu meefas wefelibas. Te war atrast wefelibas likumu, kuru gan warès řaukt ari par Deewa likumu, un preeřřch kura naw nefas labš, řas newar pafřahwet Raditaja preeřřchâ. Kad mehš řcho likumu neeewehrojам, tad mehš ešam likuma pahrřahpeji, un mums tad řatrâ řinâ japahrbauda taš zelřch, kuru ešam iřwehlejufchees.“

„Ah, waj tas ir wiřš?“ řazija meita řmeedamâš un brihwi uřelpodama. „Es gribu řchi likuma, kuru tu nupat mineji, pahrřahpuma řeřas uřnemtees uř řewis.“

„Alma!“

„Neruhpejees tif pahrleeku, mama; eš apgehrbřchos řilti un řaudřeřchu řawas řahjas. Naw ne mařako bailu, řa eš waretu řaauřřtetees.“

„Labi, dari, kà tew tiřř. Bet řawu gařjeenu eš newaru atřiřt; eš eefřatu to par biřřtamu. Bet tu eři deefgan peeauguři un eš negribu tewi eerobefřhot.“

Almaš wehlejřčanâš apmeřlet řabeedribu bija tif řtipra, kà wina beidřot aiřgařja řahda jauna žilwefa pawadibâ, neřřkatotees uř to, řa laiřš bija tâ řamahžees, řa pat elpořřhana bij apgreuřřtinata.

Behž jautri pawadita wakara ap pulřřten weenpadřmiteem wina nahža ar řawu pawadoni uř mahřam. Wina bij tif řilti eetinufees, kà nefajuta auřřřtuma un winaš řahjas bij pařargataš no dublu miřřuma žaur gumijaš wirřřahbařeem.

„Es esmu laimīgi mahjās, mama!“ wina issauzās, kad tā ar preezīgu ņmaidu cenahza istabā, kur winaš ruh-pīgā mahte gaidīja atgreeschamees šawu meitu.

„Es preezajos, kā tu esi pahrnahkusi, Alma,“ šazija Purin kundse preezīgi, „un es zeru, kā tawš neprah-tigais šolis, kā man winšch wehl weenmehr jāšauz, neatstahš šlīktas šekas.“

„Ak, es juhtos tik labi, kā reti kad un neesmu it ne-maš šalusi; es tātšchu biju tik šilti eetinusees.“

Bet nahkošchā rih-tā Alma bija, kas tai atgadījās wišai reti, pawišam aiššmakusi un wīnu mozija šlepūs, kas tika issaukts zaur weeglu, bet pastahwīgu fairinaju-mu kahlā. Pee tam wina iškatišās loti bahla un šajuta wišpahriģu nogurumu.

„Do wišu es paredseju,“ šazija noruhpejusees mahte.

„Da ir tikai weegla šaaukšteschānās, mama, un es netīzu, ka tas zehlees no wakardeenas gahjeena; es tātšchu biju tik šilti apgehrbusees.“

„Kas weenam ir weegla šaaukšteschānās, mana meita, tas otram war buht nopeetna leeta, un tu peederi pee teem, kureem šajaldeschānās nepaleef beš šekam uš wišu weselību.“

Alma mehģināja to ušņemt weegli, bet laikur pa lai-kam tā jutās šlīktaki. Aiššmakums wīnu pahrnehma pa-wišam un šlepūs kluwa arween nepanesamaks. Wehđigi tā bija peespeešta lištees gultā un ataizinat ahrstu.

„Waj draud breešmas?“ jautāja Purin kundse nopeetnu un noruhpejušchos iškātu, kad ahrsts, pehz tam kad bija dewis daščadus rihkojumus, atstahja namu.

„Waj juhsu meita beeschi aissmot?“ winšch waizaja.

„Ja, kad wina šaaukštejās.“

„Un waj aissmakumam weenmehr šeko šchis eekai-
juma flepus?“

„Weenmehr.“

„Tad jums wjadsetu šinat, kà tahdas weeglas ša-
aukštešanās šekas loti weegli war nowest pee plaušchu un
kašla šlimibam. Šerofinajums us to jau ir un jabuht
loti usmanigeem, iswairitees no jebkura tabaka pamu-
dinajuma.“

Pağahja wešela nedela, kamehr Alma wareja atkal
peeželtees, un ari wehl tad winas bahlee waigi un meešas
nespehšs leezinaja par winas neapdomatà šola behdigam
šekam.

Kahdas nedelas wehlat, kad wina bij atkal peete-
tošchi atšpirguši un atgudwuši špehšus, un kaħdu rihtu
apgehrbās un taišijās išeet, šazija winas mama: „Tawas
drehbes ir par daudš šchauras, Alma.“

„D, ne, winas naw par šchauram, mama. Šeep-
kalnu Šulija nehšà wehl šchaurakas. Wina weenmehr
luhds šawas mahšas šawilkt jo zeešchaki šaites, un tās
tad šawelk no wiša špehka.“

„Tas naw labi, ka Šulija tà dara; bet jau puše no
no tà šašprehdsejuma, ko wina war panest, buhs loti
kaitiga preešch tewis.“

„Šapehš tà, mama? Šs esmu tikpat wešela, kà
wina.“

„Šs tew teišchu kautko. Winai ir plaščas, pazel-
tas kruhtis, kas dod plauščam brihwās telpas, kamehr
tawas kruhtis ir šchauras un eekrituščas. Šau bes jeb-

kahdas, sprahdseschanas tawu plauschu darbiba naw tif brihwa un weseliga, fa winas, kaut ari wina tif zeeschi sprahdsetos, fa tu safi. Bet kad tu sawu dahrgo meesas formu wehl fashnaugfi, tad ne tifai tawu plauschu darbiba buhs wahjinata, bet zaur to tiks weizinata tas flimibas attihstiba, kuras eedihglus tu esi mantojufi."

„Da tifai ir tawa eedoma, mama; man ir gluschi labas fruhstis."

„Dur tu maldees; es nowehroju scho wainu jau tad, kad tu wehl biji behrns. Es nowehroju to pastahwigi un atradu, fa tew ir loti schauras fruhstis, un wehl wairaf: fa tew ir teefime faleektees uj preekschu, zaur fo plauschu telpas teef wehl eerobeschotas."

„Nu, mama, manas drehbes naw par schauram, apskatees tu pati."

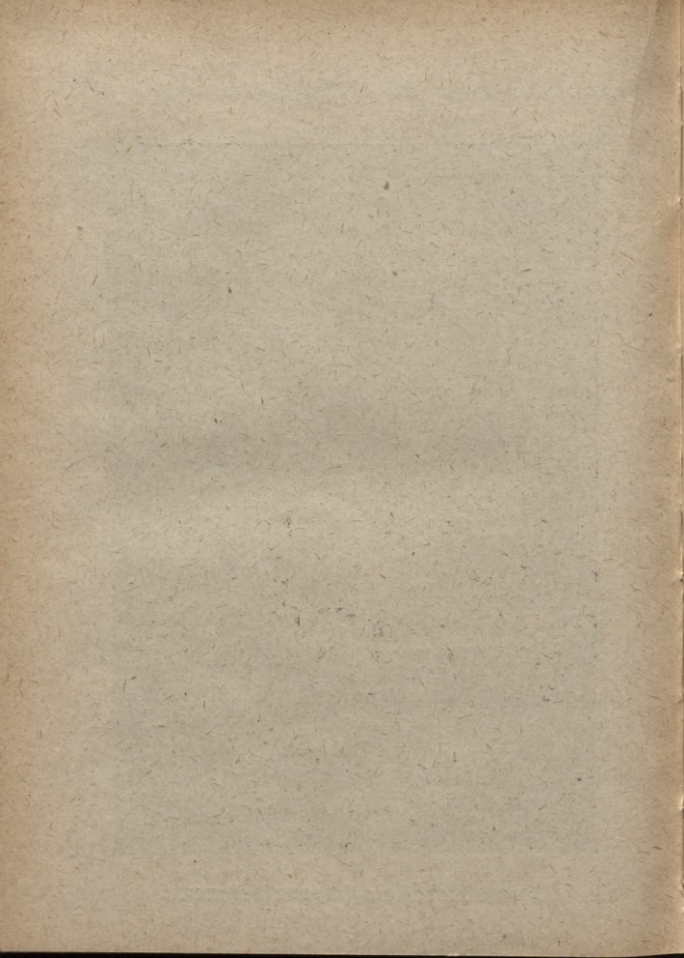
Burin kundse apluhfoja drehbes un atrada tas schaurakas, kahdas tas pehz winas nomam buhtu labas preeksch weselibas.

„Du tagad ne labpraht wehlees, Alma, lautees paklausit sawai mamai, tapehz fa winas griba runa preti tawam lepnunam un tawam eegribam. Es sinu, ta tu sawas fruhstis par daudf fashnaudf, bet tu negribi man paklausit. Un tomehr es tew neleeku preekscha nekahdus bargus likumus, bet gribu tif tewi pamudinat pahrlift par nepeezeeschameem noteikumeem. To tu negribi ewehrot un neewehroschanas sefas buhs tawas nizinaschanas alga."

„Du par daudf druhmi to istehlo, mama, tu laujees sabaiditees no ehnas. Neweena no manam draudsenem newar lepotees ar labaku weselibu, fa es."

Alma atwadaš no šaweem behrneem.

tad et šawu dabigo zelu, tad tas ir masaf šahpigi. Bet kad mirst jauniba un škaištums — kas ar mihlestibas un maiguma šaitem muhs weenojis — tahds negaidits pahrssteigums, ahrpus parastās dabas gaitas — tad špehjam mehs tif nowehrstees un raudat.

„Dodeet man manus behrnus,“ šazija mirstošā mahte ar dšiku nopeetnibu, no pušmeega usmosdamās. Wihrs un mahte šteidšās pee gultas.

„Āo wehles tu, mihlā Alma?“ jautaja winas wihrs, šawu rofu leegi uslikdams uš winas balto peeri, kas jau bij apklahta nahwes šweedreem.

„Manus masoš mihlulišhus,“ atšahrtoja wina, pee šam wina ar pušlem peežhlās. „Manu Anninu un Mariju. Kas buhs winām mahte, kad es tās atštahju? Ak, kaut jel waretu es winas lihdsi nemt!“

„Wina newareja šawas juhtas wairš šawaldit, galwu pee šawa wihra atšpeeduši, tā raudaja un škali waimanaja. Kad wina atkal masleet šanehmās, winai peeneša behrnus un masako eelika winai rokās.

„Ak mans behrns, mans mihlais behrns!“ šazija wina mihli. „Es newaru tewi atštah.“ Un karštā mihlestibā špeeda wina behrnu pee kruhtš, šamehr leelas ašaras noriteja pahr winas bahleem waigeem. „Un Anna, kur ir mana Annina, mana masā, mihlā meitenite?“ tā waizaja.

Tad eežhla Annu, škaištu behrnu drufku wezaku par diwi gadeem, winas gultā.

„Neraudi, mama, šazija masinā, kad wina eeraušija uš mahtes waigeem ašaras; „neraudi, es ari gribu weenmehr rahtna buht.“

„Lai Deevs tevi švehti un pašargā, mans behrns,“
raudaja mahte un skuhpstija šaldās luhpas, kas sneedzās
winai preti, tad spēeda wina to zeeščā apkampeenā pee
felvis.

Behz kaħda brihšča aišņeja behrnūs atkal prom,
bet mirstoščās mahtes domas kaweļās wehl pee wineem.
Šchis domas tomehr mainijās ar ruhgtu paščnoschelo-
ščanos.

„Nu es redsu un juhtu,“ teiza ta pagreesušeēs pret
šawu mahti, „kā wīšas manas zeeščanas un agrā nah-
we, kas drihji mani pašrnems, waretu buht aiškawetas,
ja es buhtu tew pašlaušijusi. Es nebrihnos, ka mani
špehki tagad šalausti. Tas nemas newar ari zitadi buht,
jo es wešelibas likumus pašwīšam neeewehroju. Bet,
mihkā mahte, pagahjušcho newar wairs grosit; un nu
leefu es mihlos masinos tew pee širds, no kureem man
drihji buhs jaščkiras uš muhšchu.“

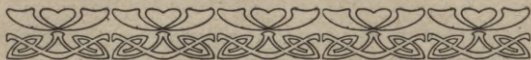
Šaunās kundšes un mahtes luhpas trihzeja; wehl
dašchi nešaprotami wahrdi spēedās pašr winas luhpam,
tad ta nošlihga atpafal un aišmiga — nahwes meegā.

Divdešmit šešchu gadu wezumā išbeidša šawu gaitu
šchi grehtširdigā zeeteja un mahte, kas bij pašrakhpusi
wešelibas likumus, aišgahja kapā, laikā kad winai wehl
preeščā šahweja maigi un švehti peenahkumi.

Šif daudš pašihštamu ainu nepaeet garam muhšu
azim šhini iščā šahštā? Purianu Alma ir tikai weena
no šchis ščkiras un kurai par noščehloščanu ir daudš
lihšigu. Tahdas ir katrā pilšehtā, katrā šahdščā, uš

Ķatras eelās un ģaiminos. ĶapehĶ redĶam tiĶ daudĶ
 baĶlās maĶtes? ĶapehĶ ĶaluhĶt tiĶ aĶtri muĶĶu Ķaunās
 un laipniĶās ĶundĶes? Atbilde te daudĶos ĶadiĶumos
 buĶs weena: tapehĶ Ķā winās no paĶĶas Ķaunibas eete-
 piĶi naw eewehroĶuĶĶas Ķalwenakos dabas liĶumus.
 WiĶu paĶĶahĶĶana tomeĶr, aĶri waj weĶlu, leelakā
 waj maĶakā meĶrā, ir Ķaweenota ar wiĶbeĶdigakām
 Ŷekam.

Neaismirsti wahrdi.

„Waj juhs ešet pahrbaidijušči ščo, August?“

„Ja, Gulbja kgs.“

„Waj tas ir pareišs?“

„Es atradu tur divas kluhdas.“

„Tà! Atkaujāt man ešfatitees.“

Mahžeklis pašneedša šavam prinzipalam garu rehfinu, kas atradās uš wina rakstamgalda.

„Šeit aprehķinā ir kluhda par dešmit rubleem, šo wini eelaidušči šew par šaudejumu, un otrā ari par dešmit rubleem rehķina beigās.“

„Waj ari wineem par šaudejumu?“

„Ja.“

Tirgotajs nošmeħjās tif šawadi, kà tas jauneklim gaħja tuwu pee firds.

„Divdešmit rublu wineem šaudejuma,“ atħarģtoja winšģ preezigi išbriħnedamees. „Wineem laĩkam ir uštizami graħmatwešģi?“

„Waj man šģos šķaitlus išlabot?“ waĩzaja jauneklis.

„Nē, lai wini pašģi išlabo šawas kluhdas. Meħs nemehģšam pahrbaudit rehķinus par labu ģiteem,“ at-

teiza tirkotajs. „Wehl ir laika deesgan, kluhdas islabot, kad wini tās buhs atradušči. Tagad isnahk wairak peenas, nekā winas pašchlait peenahkās.“

Jaunekla kreetnās un godīgās juhtas tika no šchahdas negaiditās peesihmes šatreektas. Winšch bija nabadšigās atraitnes dehls, kuram mahte bija eeaudsinajusi godprahtibu, kā wihra tikumu. Tirkotajs, Gulbja funks, pee kura winšch jau daschus mehneschus atradās apmahzibā, bija wina tehwa wezs draugs un wihrs, pret kuru tas juta wisleelako ustizibu. Winšch zeenija wina, kā preeschšihmigu zilweku un usstatija to par leelu laipnibu, kā Gulbja funks to bij peenehmis šawā weikalā.

„Lai wini pašči islabo šawas kluhdas!“ Šchee wahrdi atstahja us Augustu dšiku eespaidu. Kad Gulbja funks šchis kluhdas bija atradis, jauneklis, kā jau šazits, bija šatreektš. Bet kad winšch wehlfaku par to pahrdomaja un mehginaja atteezinat šchos wahrduš us wihru, kas tif augstu stahweja wina mahtes domās, tad winšch nodomaja, ka weikala leetās tas warbuht ir peeteekošči godigi. Gulbja funks nebija tahds zilweks, kas daritu netaišni. Daschas deenas pehz tam, kad Augusts bija rehšinu pahrbaudijis, eeradās jauns zilweks un wehlejšs nomakšat rehšinu. Augusts, kuršch bija klahk, gaidija ar nepazeehtibu, waj Gulbja funks peeminēs par kluhdu. Bet winšch nepeesihmeja ne wahrda. Tika israkstits wekfels par rehšinā usstahdito sumu un šanemta kwihle. „Waj tas ir taišniba?“ atkahrtoti waizaja šew Augusts. Un wina godprahtiba atbildeja: „Nē!“ Bet Gulbja funga isturešchanās bija šagrosijusi wina taišnibas šajuhku. „Weikala darišchanās tas warbuht ir tikumigi, bet zitatā šinā

gan tas naw godprahitigi. To es nebuhtu par winu domajis."

Gulbja funks bija laipns pret winu un zaur to eeguwa jauneka firdi un pehdejais jutās peespeests, wijsus fatuus darbus ispildit ar leelako usmanibu un ruhpihu. „Es tīfai wehletos, kaut winšch buhtu islabojis kluhdu," beejchi fazija Augusts few, kad winšch par to domaja, kahda laime tam ir, kà winšch pee Gulbja funga dabujis weetu. „Man ņchi leeta neisleeakas taiņna un godiga, bet weikalu dariņchanàs tas warbuht tà paraņts."

Kahdu deenu tas gahja uņ banku, ispirkt wekfeli. Pahrskaitot ņanemto naudu, winšch atrada, kà kafeeris tam iņmaksajis peeздеņmit rublus wairak. Tapehž winšch gahja atpakal un darija winu usmanigu uņ notikuņcho pahrskaitiņchanos. Tas winam pateizàs, un Augusts gahja ņawu zeku, pahrleezibà, ka winšch labi darijis.

„Kafeeris man iņmaksaja peeздеņmit rublus wairak," fazija winšch, kad winšch paņneedja Gulbja fungam naudu.

„Teescham?" tas waizaja dedņigu ņkatu un ņteidņigi pahrskaitija naudu. Kad winšch to beidņa ņkaitit, no wina waiga noņuda lihņņmais ņkats un wina balsi wारेजा नोमानित पाह्रवेह्रņchanos, kad tas teija: „Tur nebuht naw wairak, August."

„Oh, es atdewu winam peeздеņmit rublus atpakal. Waj tas nebij labi?"

„Mulkis!" kleeđja Gulbja funks. „Waj juhs neņineet, kà pahrskaitiņchanàs naudas eestahdēs nekad neteef islabota? Ja jums kafeeris buhtu isdewis peeздеņmit rubulus maņak, winšch to nekad nebuhtu islabojis."

Alfinis fakahpa Augustam waigos klausotees schini pahrmatumâ. Alfasch mehds buht tâ, ka wairaf kaunas par kahdu maldischanos, nekâ par noseegumu. Schini azumirfli jauneklis juta kaut ko lihdsigu neapmeerina- jumam par jawu rihzibu, furu Gulbja fungs bija nosau- zis par mulkibu. Winsch eegaumeja, ja kahdreis banka tam ismaksatu tuhstots rublu wairaf, tad nest scho naudu jawam prinzipalam, lai winsch tad isleeto to pehz jawa eefata.

„Lai zilweki paschi islabo jawas kluhdas,“ bija tei- zis winam Gulbja fungs un Augusts patureja schoš wahrduš atminâ, tee atstahja uš winu tik dsilu eespaidu, ka tos winsch newaretu nekad aismirst. Tâ war buht ir pareisi,“ winsch fazija pee fewis; tomehr winsch newareja justees ihsti apmeerinats.

Daschus mehneschus pehz schi notikuma Augusts pahrskaitija tikko sanemto nedelas algu un atrada, ka Gulbja fungs ismaksajis weenu rubli wairaf. Birmâ dsina winam bija, atdot to jawam prinzipalam atpafal un winsch jau pawehra muti un gribeja fazit: „Tuhš man ešeet ismaksajušchi weenu rubuli wairaf,“ kad us- reis neaismirstee wahrdi: „Lai zilweki paschi islabo jawas kluhdas“ eenahza winam prahtâ un atstahja winu wil- zinajotees. „Man schkeet,“ teiza Augusts, un pee tam winsch paslehpa naudu kabatâ, „kas pareisi ir weenâ ga- dijumâ, tas ir ari pareisi otrâ. Gulbja fungs neislabo kluhdas, kuras ziti eelaisch winam par labu un tapehz naw jabrihnas, ja schoš noteikumumu isleeto pret winu paschu.“

Bet jaunekla firds bija tahlu noft no ta, lai winsch

justos apmeerinats. Winſch ſinaja, ka dara negodigi, ja neatdod rubuli atpakaſ. Bet winſch newareja par to iſſchirtees, wiſmaſ tagad ne. Winſch tapeh3 to patureja un iſleetoja to ſawàm iſpreezam. Bet kad winſch to bija iſdarijis, winam eenah3a prahtâ, ka Gulbja kungs warbuht tifai gribejis wiau pahrbaudit, un nu winam ſanah3a bailes un nemeers. Drih3 peh3 tam Gulbja kungs iſdarija to paſchu kluhdu. Auguſts panehma rubuli, maſ par to domadams. „Dai winſch pats iſlabo ſawas kluhdas,“ ſazija winſch pahrlleezinati, „tahdâ pat kahtâ winſch riſkojâs pret ziteem zilweſeem, un winſch newar ſchehlotees, ja winam atmakfâ ar to paſchu naudu, ar furu tas peekopj ſawu weikalu. Eſ waru rubuli taiſni iſleetet.“

No ſchi laika Auguſta godprahtiba un taiſnibas juhtas bija noweſtas uſ nezeſeem. Wina ſirdi bija ee-weeſees launs padoma dewejs, mantkaſhibas garſ, kaſ winâ modinaja teekſmi eeguht mantu, kaſ nebija wina apſtahkleem pa ſpehtam. Auguſtam bija labas ſekmeſ: ar ſawàm ſinaſchanam, ar ſawu uſzihtibu un iſwei3ibu winſch ga3ja ahtri uſ preekſchu un Gulbja kungs dewa winam atbildigaſo weetu ſawâ weikalâ, kad winſch wehl nebija aſtonpadſmit gabuſ we3s. Bet Auguſts pee ſawa prinzipala bija mah3ijees neween to, kâ peeko3t godigi weikalu, bet wehl ko wairaf. Winſch bija eemah3ijees — buht negodigſ. Winſch nekad neaiſmirſa to pamah3ibu, ko winſch bij ſmehlees ſhini mah3ſlâ. Winſch to iſmehginaja ne tifai pahriſ gadijumos, bet ſimteem un wiſwairaf Gulbja kungam par ſaudejumu. Winſch bija jau atradinajeſ gaidit, kamehr kluhda noteek winam

par labu, bet winšch pats tās radija wišdaschadafos un šarešchgitafos leelos weikala apgrošijumos, kuri tam bija pilnigi uftizeti. Augusts kļuva ļoti apkehrigs, išweizigs un wiltigs, weenmehr ušmanigs, weenmehr atjautigs un nodrošchinajees, lai wina netaišnā darbiba netiktu at-
 kļahta. No šawa prinzipala winšch tika labi eefkatits. Tas tā turpinajās, lihds kamehr Augusts bija diwdefmit gadus wezs. Tad tirgotajā tika modinatas aišdomas zaur kahdu wehstuli, kurā bij teikts, ka Augusts nee-
 wehrojot weikala interešes un kà palihgs ar mehrenu algu ištehrejt pahraf daudš naudas. Rešen preešch tam wina mahte bij pahrgahjuši uš glihtu dšihwofli, par kuru winšch šamaššaja 600 rubkus ihres mehneši. Wina alga bija 1800 rubku, bet šawai mahtei tas bij šazijis, kà šanem 2.400 rubkus. Winšch šagahdaja winai katru ehrtibu un wina domaja, ka pehz garas un ruhpuju pilnas dšihwes zihnas winai tagad wehl atnahkufšchas laimigas wezum-
 deenas.

Augusts sehdeja pee šawa rakštamgaldā, kad Gulbja funks šanehma wehstuli. Augusts paškatijās uš šawu prinzipalu un redseja, kà tas nobahla. Tad winšch lašija wehl reiš wehstuli un Augusts redseja, kà wehstules ša-
 turs iššauz neapmeerinajumu. Gulbja funks pameta pa-
 wiršchu škatu uš rakštamgaldu un winu abu azis šastapās; tas bija tikai weenu azumirkli, bet šchis škateens lika Augustā širdšpušsteenu apstahtees. Wehl dašchas zitas kufstibas wišu zauru deenu no Gulbja kunga pušes šatre-
 za jauno zilweku pawišam. Winšch bija pahrleezinats, kà zaur wehstuli modinatas par winu aišdomas. Ak, zif ruhgti nu winšch nošcheloja baididamees no atkļahšcha-

ſchurp un turp, winſch newareja palikt ſawas mahtes flahbtuhtnê. Behdigi zelſch winu noweda Gulbja kungâ weikala tuwumâ un winſch iſbrihnejâs, pamanijis tur gaiſmu.

„Ro tas waretu noſihmet?“ waizaja winſch patſ ſew, kamehr iſbailes ſagrahba wina ſirdi. Winſch klaufijâs pee durwim un logeem, bet winſch newareja ſapraſt neweenâs ſkanâs. „Tur faut kaſ naw labi,“ winſch ſazija, „bet kaſ tas waretu buht? Ja tas teef atklatſ, kaſ tad notiks? Poſts, poſts, af, mana nelaimigâ mahte!“

Nelaimigais jaunais zilweks gabja ſagrauſts prom, flejoja wehl ſtundas diwas pa eelam, un tad dewâs mahjup. Wina mahte ſanehma winu pee eeejaſ un noruhpejuſees waizaja, waj winam ir labafi. Winſch ſazija ja, bet tahdâ toni, iſ kura iſſkaneja wina nelaimie. Tad ſteidſigi winſch gabja uſ ſawu paſcha iſtabu. Kad winſch nahkoſchâ rihtâ pee brokaſtu galda apſweizinjaja ſawu mahti, wina noguruſchais iſſkats modinjaja mahtes ſirdi nemeeru. Winſch bija fluſs un pahrklaufija katru winâs waizajumu. Te uſreiſ ſkali noſkaneja ſwanâs. Dſirdot ſwanu, Auguſts no bailem ſaſchluka, tad klaufijâs drebedamâs.

„Kaſ tur ir?“ waizaja Deepin kundſe.

„Kahds kungs, kaſ wehlâs ſatikt Deepina kungu,“ atbildeja kalpone.

Auguſts tuhlin peezehlâs un iſgabja, durwis aiſ ſewis aiſtaifijis. Deepin kundſe ſehdeja un gaidija winu atgreeschamees. Behz daſcheem azumirkleem wina dſirdeja winu nahkam atpaſaſ, bet winſch nenahza ehdamiftabâ.

meerigi un ſkaidri, „un tas warès maſleet miſſſinat, faut ari ne attaiſnot manu noſeegumu: Eſ eeſtahjos ſchi zilweka weikalâ kâ newainigs ſehns, un ja winſch buhtu bijis godigs wihrs, tad eſ neſtahwetu ſchodeen ſche kâ noſeedsneeks teeſas preeſſchâ.“

Gulbja kungs pagreeſàs pret teeſneſcheem, lai ee- bilſtu pret tiſ apwainojofcheem apgalwojumeem. Bet wiau luhdja kluſet. Auguſts turpinaja noteiktâ balſi tahtak: „Daſchas nedelas pehz tam, kad eſ biju eeſtah- jees wina weikalâ, eſ pahrbaudiju wina uſdewumâ reh- ſinu un atradu kluhdu par diwdeſmit rubukeem.“ Gulbja kunga ſeja noſarka.

„Eſ redju, juhs atminatees,“ turpinaja Auguſts, „un man ir eemeſls par to domat, kamehr ween eſ dſih- woju. Kluhda bij par labu Gulbja kungam. Eſ wai- zaju, waj man pahrelabot ſkaitkus un dabuju atbildi: „Ne, lai wini paſchi iſlabo ſawas kluhdas, mehſ nepahr- luhkojam rehkinus par labu ziteem laudim.“ Ta bija pirmâ ſtunda negodprahtibâ. Eſ redſeju, ka rehkins tiſa ſamaſſats, un Gulbja kungs ſanehma diwdeſmit rubu- kus, kas winam nepeedereja. Eſ biju no ſahkuma ſa- treekts, tas man ſchſita netaiſni. Bet drihſ pehz tam winſch mani noſauza par mulki, kad eſ biju atdewis at- paſal bankas kaſeerim peeždeſmit rubkus, kuruſ winſch man bij iſmaſſajis wairat uſ weenu weſjeli, un tad — —“

„Waj eſ waru luhgt teeſas aiſſardſibu?“ wai- zaja Gulbja kungs.

„Waj ta ir taiſniba, ko jaunais zilweks ſaka?“ wai- zaja preeſſchſehdetajs.

Gulbja kungs bija ņatreektis un ņkatijās apjuzis ap-
 fahrt. Wiņu ņkati wehrjās uņ winu, un it wiņi, teeņneņchi
 un ņwehrinatee, adwokati un ņkatitaji, — wiņi juta, ka
 winņch ir mainigs pee nelaimigā jaunekļa ņamaitaņchanas.

„Neilgi pehž tam, kad es ņanehmu ņawu algu, es
 atradu, ka Gulbja kungs man iņmakņajis weenu rubuli
 wairaf. Es jau biju gataws, to winam dot atpakaf, kad
 man eenahža prahtā wina peesihme: „Lai laudis paņchi
 iņlabo ņawas kluhdas,“ un es ņaziju ņew: „Lai ari winņch
 iņlabo pats ņawu pahrņkatiņchanos, un tā es .patureju
 naudu. Tas bija ņahkums launam darbam un nu es
 eņmu ņhe. Ja Gulbja kungs buhtu parahdijis lihdsžee-
 tibū, ņaudsibū un noņchchloņchanū, es kluņetu un nemeh-
 ginatu aiņņtahwetees.“ ņaunais zilwekņ apklatija ņew
 rokam un atņehdās, ņawu juhtu pahrwarets. Wina
 mahte, kas tam bija tuwu klat peenahkufi, ņkali raudaja,
 pahrleezās pahr winu, un uņleekot roku uņ wina galwas
 ņazija: „Mans nelaimigais dehls, mans nelaimigais
 dehls!“

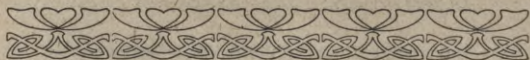
Retas azis teeņas ņahlē bij palikuņchas ņauņas. Kad
 nu bij eestahjees kluņums, Gulbja kungs pagreesdamees
 pret teeņneņi, waizaja: „Waj mans gods teef laupits
 žaur noņeedsneeka wahrdu?“

„Zuhsu ņwinigs ņwehrests, kā ņchis apwainojums ir
 nepateeņs, jums war to atdot atpakaf,“ atbildeja teeņne-
 ņis. „Da bija nelaimigā jaunekļa weenigā iņeja, un teeņa
 ir eestatijusi par zilweku mihleņtibas peenahkumu, winu
 uņkluuņit.“

Auguņts Leepiņch peežhlās, un pagreesdamees ar
 ņawu bahlo ņewu un tumņchām apehnotām azim pret

„tad lai juhsu isšchfiršchanàs ir: „labak mirt, nekà darit netaišnibu.“ Un šcho pamahzibu es esmu usglabajis šawâ širdi, kad islizees, ka naw zitas išejas, kà darit netaišnibu, un ar Deewa palihdsibu gribu paturet šcho pamahzibu lihds muhscha galam.“

Dsihwo pehz faweem apstakleem.

„Dà ir patihkami!“ fazija jauns zilweks, atsehdees schuhpulkrehslâ, pehz tam, kad bija pachdis wafarinas. Peemihligâ un glihti mebeletâ, ar wisâm ehrtibam eerihkotâ istabâ kurejâs patihkama uguns. Nogurdinoschee deenas darbi bija pabeigti un winsch nu sehdeja patš pee ſatwa ugunskura, par ſo winsch wareja preezatees katri deenu no jauna. Wina jaunâ, braščâ ſeevina panehma ſawu darbu un peesehdâs pee galda.

„Dr tatschu patihkami, ſa pašam ir ſaws faktinsch,“ winsch fazija ar apmeerinoschu ſkateenu apluhkodams ſawu maso dsihwofli. Auksts leetus ahrâ dausijâs pret logeem un apfahrtnes omuliba atstahja uš winu loti labu eespaidu.

„Kaut mums buhtu wehl flaweeres,“ atteiza wina kundse.

„Tawas ſkaištâs, mihligâs balſs musiſa man ir mihlaka par wisâm flaweerem pašaulê,“ winsch mihli peesihmeja; bet winsch juta ſinamu apsehptu nepatihſchamu, ſâ wina ſeewa naw tikpat pateiziga un preeziga, ſâ winsch.

„Nu, bet mums wajadsetu eegahdatees weenas flaweeres preeſch muhſu weeseem,“ fazija Selma.

„Lai muhju weefi apzeemo muhs muhju dehļ, bet ne tadehļ, lai dširdetu muhju klaweeres,“ atteiza wihrs.

„Bet, Rudolf, ikweenam tagad ir klaweeres, tu wari eet, kur ween gribi,“ atbildeja kundse.

„Un kaut ari tā; bet es neĵaprotu, ka pehņ mums tās ir wajadņigas; tew naw laika ņpehlet un es winas ne-gribu dširdet.“

„Bet winas taf ir tif modernas; es atrodu, ka muhju ištaba bej winām iņkatās deesgan tukņĶa.“

„Es atrodu, ka wina iņkatas loti patihkama.“

„Bet es atrodu, ka wina ir loti tukņĶa, un mums katrā ņinā wajadņetu eegahdatees klaweeres,“ protesteja ar uņwaru Selma.

Wihrs nepazeetigi ņĶuhpojās.

„Lawa lampa kuhp, mana mihlā,“ teiza winņĶ pehņ gara pahtraufuma.

„Safi, kad tu weenreiņ aiņeeņi un eegahdaņi greeņtu lampu? Es tew to eņmu atgahdinajuņi deņmit reiņem, ka mums tahda ir nepeezeesĶama,“ ņazija Selma eespai-digi.

„ņĶis te ir loti glihtas lampas, pee greeņtu lampas es newaru redņet,“ ņazija wihrs. „ņĶis ir labafās lam-pas kahtas es wiņpahp paņihņtu.“

„Bet, Rudolf, es atrodu, ka muhju ištaba naw pil-niga bej greeņtu lampas,“ ņazija Selma aņi. „Winas tagad ir tif modernas. Wihtoleem un Kalnineem un wehļ ziteem ir tahda, un mums ari wajadņetu.“

„Mums naw janem peemehrs no zitu kauņĶu teh-rineem, un es newaru atraņt par nepeezeesĶamu tahdu eegahdat.“

Wihrs nemeerigs grosijās jamā frehslā uš weenu un
otru puši.

„Mehs waram to tikpat labi darit, kà ziti,“ šazija
Selma.

„Mums jarihkojās pehz šaweem apstakleem,“ at-
teiza Rudolfs.

„Es esmu pahrleezinata, ka mehš to tikpat labi ee-
špehjam, kà Wihtoli, Kalnini un ziti; neišlikšimees ta-
tšhu tik nabadšigi.“ Rudolfa waigi peešarka.

„Nabadšigi! Es neesmu nabadšigs,“ wiņš eesauzās
dušmās.

„Nu tad to ari tā neišrahdišim,“ šazija wina kundse.
„Dai šchi istaba buhtu pilna un lihdsinatos tahdām pat
zitu laušchu istabam, tad mums ir wjadšigas flaweeres
un greeštu lampa.“

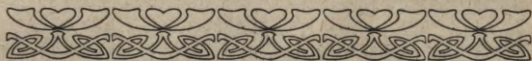
„Wjadšigas, wjadšigas,“ pahrtrauza wina wihrs,
„šeeveešchu eegribas nefad naw apmeerinajamas. Dari,
kà tu gribi.“ Un to šazijis wiņš tuhlin atstahja istabu.

Zif daudši laulati pahri ir lihdsigos apstakšos! Zif
daudši dšihwo nefatizigi, pateizotees neapmeerinajamo
šeewu nemitigām eegribam un prašibam! Zif dašchs
labs naw šawu eedšihwi bankrotejis un ispostijis, apmee-
rinot wišas eegribas pehz pahrmehrigeem isdewumeem.

Kad weenmeehr šinatu zehloni dašchados posta ga-
dijumos, tad redžetu, ka tahds šlehpjas mahjas leekos is-
dewumos — isdewumos, lai apmeerinatu modes prašibas
un to „ko šazis par to laudis.“

isschirtees, kas tew buhtu wajadfigs, bet turi zeeschi fa-
 wa maka faites. Tu fini wislabaf, ko tu wari un kas tew
 ir pa spehkam. Tam ir maj swara, ko runa laudis, ja
 ween tu pati efi ustiziga pret fewi paschu un fawu gi-
 meni.

Wezais druhmais nams.

Tas bija ļoti wezš un šagruvīš, ar ņemu jumtu un atradās masleet nost no zela. Ja pār jumtu nepazeltos ņihš ņkurstenis, tad waretu domat, ka winšch ir neap-
dņihwots, tiņ nopostīts tas iņņkatijās.

Bet winšch bija apdņihwots; un ja tu buhtu warejis eeeet pa ņaņchlobijušchamees durwim, tad tu buhtu eerau-
dņijis wezu, grumbainu wezeni, kas ņehdeja pee uguns-
kura un raudņijās blahwâ uguni waj ņkatijās iņklaidigi
pa logu laukâ. Tâ bija krustmahte winņehtas Beena, kâ
winu kaimini bij eeņaukajuņchi, kuri daudņ wairak par
winu nesinaja, kâ to, ka wina ir ņawadneeze, weza wezene,
weentule, kura dņihwoja wezajâ nolaiņtâ naminâ gluņchi
weentuki. Wairak kâ pirms trihņsdesmit gadeem wina
bija mantojuņi to pehņ ņawu wezaku nahwes kopâ ar
dahņņinu, kas atradās pee wina.

No ņahņuma kaimini bija ņinņahrigi, redņet jauno ee-
mihtneezi, wini atrada garu, kalfneju ņeeru, trihņsdesmit
ņņchetruš gaduš wezu, kas ne labpraht mihleja runat, at-
turigu un wehņu. Daņchi apgalwoja, kâ wina eņot lepna;
ziti runaja, kâ wina ņawâ dņihwê peedņihwojuņi ņahpigu
wilņchanoš. Bet neweens newareja iņdibinat winaš liņ-

teni, un arween wezais druhmais nams un wina eemiht-
 neeze palika jawam listenim. Bagahja gadi; seenas bija
 duhmos apfwehpufhas, logi palikufchi netihri, grihda ee-
 grimufi. Nebija nefas patihkams flikti ufturetâ istabâ,
 ne ari fruftmahtes Deenas waibstos. Tam tâ gan ne-
 wajadsetu buht; bet eedomajotees winas weenmuligo
 dabu naw par to tik loti jabrihnas. Ir buhtnes, kuras
 norobefchojas un ifwairas no katras lihdsdalibas, kad tâs
 atftahatas paschas jawam listenim, un wina bija weena
 no tahdam. Man fchkeet, ka wina bij tapufi tik fchaur-
 firdiga un fawruhph tapeh3, kâ wina bij ifflehgta no jebku-
 ras zilwezigâs mihlestibas, un nedalijâs ne ar weenu ne
 jawos preekos, ne jawâs behdâs, ne ruhphês.

Deenas nahza un gahja, un neatnefa winai neka
 zita, ka daschus neezigus mahjas darbus, fihkas peelah-
 pifchanas waj falmu pinumus un pee gadijuma aifeet
 uf zeema boditi eegahdat few fihkus eepirkumus. Zeema
 meitu fkaiftee apgehxbi un nipree fstateeni, gimenu laimi-
 gee faktini, kas rehgojâs zaur namu logeem un jautra
 dsihwes pawadifchana padarija winas weenmuligo listeni
 wehl juhtamafu. Preeziga wina tad wehlejâs jo ahtrafi
 nokluft atpakal jawas paschas flufajâ faktinâ pee
 ugunsfureem, fur faki preezajâs par winas pahrnahf-
 fchanu. Wezais Minzis pasina winas fokus un nepazee-
 tigs grofija jawu putras blodu fchurp un turp. Wiftas
 jautri fladfinaja un gandrihf nemas nekuftejâs no wee-
 tas, kad winas drehbes peefkahrâs pee winu gludajâm
 fpalwam. Ruhphês par fcheem radijumeem bija jawâ
 finâ fabeedriba un daschâ labâ wehfâ rih tâ wareja winu
 redset, kâ ta noluhfojâs wiftâs, kuras rijigi ehda, kamehr

winas paščas brofastis nebija aistiftas un winas rofas un kahjas no aukstuma ņastinguņčas.

Lai gan neweens nedalijās ņawā eedsihwē un juhtās ar winu, tomehr daņhubrihd atgadijās starp druhmajām ņeenam preeziĝs notikums un wareja dsirdet behrna wai-
zajofchu balņi un gardus ņmeeklus. La bija Seedinu Irma, kas kahdā junija deenā eepasinās ar weentulo wezo ņeewu, kad zelā uņ ņkolu winu pahrsheidsa negaidits leet-
tus gahņeens un wina tur mekleja patwehrumu. No ta laika atnahza gaischmatainā, maņā meitene, modrām azim, daņchreis uņ atņahto, wezo namu, lai patehrsetu ar krusmahiti Leenu. Kad atņkaneja weeglee ņoli un klusu atwehrās durwis, tad wezo ņeju pahrnehma ņmaids, un druhmās azis gaischi eemirdņejās. Behrns atrada eeeju weentulā ņirdi, kā to behrni parasti weegli panahk, jo starp wineem un wezeem laudim paņtahw daudņas kopi-
gas ņaites.

„Wapeh3 tu apzeemo wezo weentulneezi?“ jautaja kahdu rihthu winas ņkolas beedrene Mina. „Muhņu ņehņ-
ņcha ņaka, kā tiņ reebiga iņņkata weza wezene droņchi ween eņot ragana.“

„Waj wina ir ragana, waj naw, man wina patihk,“ un Irma uņlika ņawu zepuriti un aistezeja kā ņtir-
nina pa zeku projam.

Lā Irma apzeemoja winu, un tad winas abas ap-
ņehdās kopā un tehrņeja; Krusmahite Leena parahdija ņawus ilgi uņglabatos dahrgumus un paņtahstija, ko wini peeredņejuņchi, kamehr Irmas azis no brihnumeem eep-
plehtās. Tanī deenā, kur mehņ mahzijamees winu pa-
ņiht, ņehņcham pee dņeestofchā ugunņkura un luņhojamees

pa drahmo logu, bija jau pagahjis ilgaks laiks pehž
 Īrmas pehdeja apzeemojuma. Debefs bija apmahkufees
 un wehjsch puhta zaur ſkursteni un dauſija logu ſlehguſ.
 Tad wina eeraudſija gaiſchu, maſu zepuriti un ſilu ap-
 gehrbu; bet wina nepamanija ruhpiigi eewihſtito ſainiti,
 kuru Īrma neſa, jo wina ſteidsjās uguni iſdſehſt un iſ-
 jaukt ugunskuru.

„Dabriht, kruſtmahte Leena! Nu ir ilgs laiks, ka-
 mehr eſ te pehdejo reiſ biju, waj ne?“

„Ilgſ laiks preekſch weentukas, wezas ſeevas, kaħda
 eſ eſmu; bet ſchi jau ari naw weeta preekſch jautreem
 behrneem, to eſ ſinu.“

„Li ne, miħlo kruſtmaht Leenit; tew tã newajaga
 ſazit. Eſ nahku loti labpraht ſchurpu. Bet onkulis Je-
 kabſ bija tik ſlimſ, kã luhdſa, lai papa un mama aiſ-
 eetot pee wina un eſ gahju wineem lihdsi. Tas ir tik
 tahkſch zekſch uſ tureeni, ka eſ domaju, kã mehſ nefad
 turp nenoeſim. Un, aħ, kruſtmaht Leena, eſ tew wehl
 neeſmu iſſtahſtijufi,“ — un apalais gihmits peepeſchi
 kluwa nopeetnſ.

„Kas taſ ir?“ waizaja kruſtmahte Leena, kamehr
 wina pazehla no grihdas daſchus dſijas pawedeenus. Kad
 pee wina bija Īrma, tad wina weenmehr druſku wairaf
 uſpoſjās. Iſtaba bij peeteekofchi laba, preekſch winas
 paſchas, bet preekſch behrna ta winai iſlikās par ſliktu
 un tapehž wajadſeja winu druſku uſpoſt. Wina bija ari
 dſihwojuſi labakã dſihwē un ſawã jaunibã zeenijuſi tih-
 ribu un ſkaiftumu.

„Eſ grihu tew to ſazit; mehſ no ſchejeenes aiſeeſim.
 Ir loti ſmagi, tagad ſchkirtees no wiſam meitenem,

un nofkuhpstot uš atwadiŋhanos frustmahti Leenu un miŋlotàs roses wina aifgahja, fà pašuhdoŋchs ŋaules stars.

Tad lifàs atkal ehna pahrklaŋhamees pahr wezà nama eemihntneezi. Bet kad wina pameta ŋkatu uš maŋajeem ŋeedem, tad wina iŋtihrija ŋiltakajà faktinà weetu, fur winas nowetot. „Glufŋi ŋchitahdas roses es neŋu ŋawà rokà wezajà M. baŋnizà, kad es nebiju leelaka par ŋrmu. Man ŋchkeet itkà tas wakar buhtu bijis, bet af, tas jau ir tif ŋen atpakal. Warbuht es tagad nebuhtu tif weentula, ja es to tagad atkal waretu darit.“ Tad ruhgts ŋmaids pahrlidoja pahr winas grumbaino ŋeju. „Waj ušpoŋuŋchees laudis neiŋbrihnetos, kad wini mani eeraudŋitu ŋawà ŋkaiŋtâ baŋnizà? Mè, wezà Leena winus netrauzès, kamehr wina mahjo ŋchini wezajà buhdinà. Es domaju, janoleet roŋchu puŋu pods pee deentwidus loga, tad war behrns, ja winŋch kahdreij nahf, winas redset jau no kahjzelina.“

Tad atneŋa wina maŋu preeŋchu pakahji un uŋmanigi uŋlika uš ta ŋtahdu. Kamehr wina to darija, pameta wina ŋchad tad azis uš logu. „Wai deenin, tif netihrs wehl gan nefad naw iŋŋkatijees!“ Un wezà ŋeewa kluwa glufŋi jautra, kad wina eefahka logu ŋpodrinat un tihrit. Bet kad tas bija padarits, tad wezais katuna aiŋkars iŋŋkatijàs pulku netihrafs fà paraŋts un apehnoja ŋpodro ŋtiklu. Tapehž winŋch tika nonemts, žits tihrs no kumodes iŋnemts un peelikts. Kad wina nahfoŋchâ rihtâ ehda ŋawas weenmulàs brofaŋtis, wina noŋtahdija ŋawu krehŋlu tã, lai winas ŋeja buhtu peegreesta logam un roŋem. Saule ŋpihdeja un kad ŋtari krita iŋtabâ lihds pretejai

feenai, wina pamanija firneflu audus. Lanî deenâ tifa firneflu tihkli noslauziti, otrs logs nospodrinats un grihda istihrita. Wezais namš nebija gadeem ilgi isffati-jees tif tihrs un patihkams.

Uš nedelas beigam wina aisgahja uš jahdschu; ſchoreif wina apwilka tumſchu wilnas fleitu wezà ar dſeltenàm puſem iſauſtà katuna uſwalka weetâ. Ari ſmalkee apgehrbi un ſinkahrigee ſkati netrauzeja winu wairs tif daudſ, kà paraſti. Tad winai bija patihkama ſaruna ar kaiminu, ar kuru wina jau weſelu gadu kà nebij ſarunajuſees. Winu pahrnehma juhtas, kà ari wina peeder pee leelàs zilweku ſaimes, un attureſchanàs ledus ſahka pamajam iſkuſt. Kad wina bija ſawas dariſchanas pabeiguſi, wina noſpreeda eet uš mahju pa zitu zelu. Schiſ zelſch weda gar baſnizu. Wina bij apgaiſmota, lai gan wehl bij agrs, un tur bija daſchi baſnizeni, ſapulzejuſchees uš wakara deewfalpojuma luhgſchanu. Tagad wini dſeedaja, un kruſtmahte Deena palika ſtahwam, kad ſkala, jauka balſs eefahka dſeedat:

„Jeſus dſihwib' manai ſirdij,
Jeſus manas nahwes nahw'.“

Wina klaufijàs nepakuſtedamàs lihds beigam, un kad daſchi laudiſ gahja eekſchâ, panahzàs ari wina tuwaku, un tu waretu ſadſirdet, kà wina pate pee ſewis noſazija: „Ak, kruſtmaht Deena, fur tu eſi? Eſ ari to dſeedaju weenreij tai wezajâ baſnizâ, fur man bij roſes, tas tikai bija daſchus gadus ſenat. Eſ ari labpraht tad luhdsu. Man jabrihnas, ja Deews wehl tagad mani dſirdetu.“

Scho nakti un daſchas pehz tam wina newareja gu-

let; dseefmas wahrdi skaneja wehl winai auffis un issauza winâ fenakos peedsihwojumus un sakarus, lihdsi ispluhda winas dwehseles dsilumi. Sawâ krehslâ taustijâs wina jew âpkahrt, un labais gars mehginaja tuwinat winu gaismai. Mehs newaram sekot wiseem teem zeleem, pa fureem wina tika wadita. Es tikai sinu, kâ pehdigi nafts pasuda un pateesibas saule usaufa winas firdi. Wina gahja basnizâ, fur tanî wakarâ dseefmas skanas bij winu peewilfuschas un klauzijâs dsihwibas wahrduš. Winas dsihwe tapa par šwehtibu, jo wina kluwa skaisstaka, dsilaka un tihrafa. Slinee un truhkumtzeeteji preezajâs, kad wina nahza, un masee behrni skrehja tai preti.

Un Seedinu Irma, waj ta wehl atnahza kahdreif? Ja, kad junija saule atkal pahr semi spihdeja, kahdu deenu pee wahrteem apstahjâs majais augums, bet silâs azis isbrihnejuschâs luhkojâs âpkahrt. „Ta naw ta weeta, frustmahte Leena buhs aishgahjuši zitur.“ Tâ wina gan ari wareja domat; namš bija par jaunu nofrahšots, dahrsja šhogs bija islabots un wisgaram kahjzelinam see-deja wisadas puks. Tagad pamanija Irma glihtu apgehrbtu wezu damu, kura peesehja daschus staipeknuš.

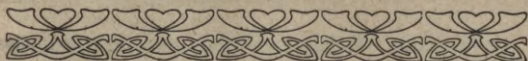
„Waj juhs newareet man šazit, us fureeni ir aishgahjuši frustmahte Leena, kura šche —“ Irma aprahwâs un weenâ azumirfli ta dewâs fundses skahweenos, jo ta pate bij frustmahte Leena.

„Šche ir tik brihnumaini,“ issauzâs eepreezinatais behrns.

Krustmahte Leena laimigi šmaidija un, panehmuši Irmu pee rofas, weda winu glihtâ, patihkamâ istabâ, fur

ruhpiġi koġtâ puġu podâ roses seeđeja jaunâ krahšġau-
 mâ un patihkâmi šmaršġoġa. Ĵrma no preekeem de-
 joġa, eeraudšġiġi roses; bet tad kruštmahġe Deena miġli
 aġzinaja behrnu uš řawu puři apřehšġees un šahstġija wi-
 nam, řas winu tiř laimġgu padariġis. Šâ papreeřřġ uš
 winas řirdi runajuřřas roses par řenpagahjuřřeem lai-
 keem, par dseeřmu, řas winai neřahwuři ġulet un wišpeř-
 řiġi par labo Deewa ġaru, řas tiř řehhliġi winas mal-
 řigos řolus atġreeřiř uš řaules apřtarotâ meera řela.

Tas efi tu.

Bulziņš jaunu zilvētu ar melni nosmehretām rokām un sejam, tehrpušchees fantastiskos apgehrbos, ufstahjās kahdu deenu ar šaweem teatrališkēem preekšnefumeem pee weikala, kas peedereja nopeetnam, fristigam tirgonim, kuru mehš šauksim par Klaušen kungu, un kureš dsihwoja eewehrojama angļu ostas pilsehtā. Behz tam, kad wini bija nodseedajušchi daschas komiškās un sehrigas dseefmas, pawaditas ar ihpatnejeem šehsteem un grimasem, no pulzina panahza uš preekšhu flaiks, interefants, jauns zilwēks, — winaš isffatijās kà tahds, kas nepeederetu tam stahwoflim, kahdu tas tagad eenehma — un ar tamburinu rokà nostahjās pee weikaldurwim un luhdja masdrušzin „dšeramnaudas“. Klaušen kungs panehma no šawa loga bibeli, kuru winaš tur tureja pahrdoschanai, pagreesjās pret jauno zilvētu un šazija:

„Redseet, jaunekli, es jums gribu dot weemu šchiliau un šcho grahmatu flahht, ja juhs šaweem beedreem un apfahrtstahwošcheem nolasiſeet no winaš kahdu gabaliau.“

„Tà ir weegli nopelnit ūhiliņu,” greešās tas pee jāweem beedreem; „es noturešchu jums bagad atkļautu preefchlasijumu.”

Klaufen kungs ušchihra – no Lufasa ew. peežpadšmito nodaku un norahdidams uš weenpadšmito pantinu, lika jaunajam zilwefam no ūhejeenes eefahkt.

„Nu, Pauli, eefahž,” ūazija weens no beedreem, „un nopelni godīgi ūawu ūhiliņu.”

Pauls panehna grahmatu un lašija: „Weenam zilwefam bij diwi dehli; un tas jaunakais no teem ūazija uš tehwu: tehws, dod man manu teešu no tās mantas, kas man nahfās; un winšch teem to mantu dalija.”

Šaut kas bija lašitaja balši, kas peespeeda wišus apflust; ūwinigā noškanā ispaudās jauniba un prašija puhla wisleelako ušmanibu. Winšch lašija tahlak:

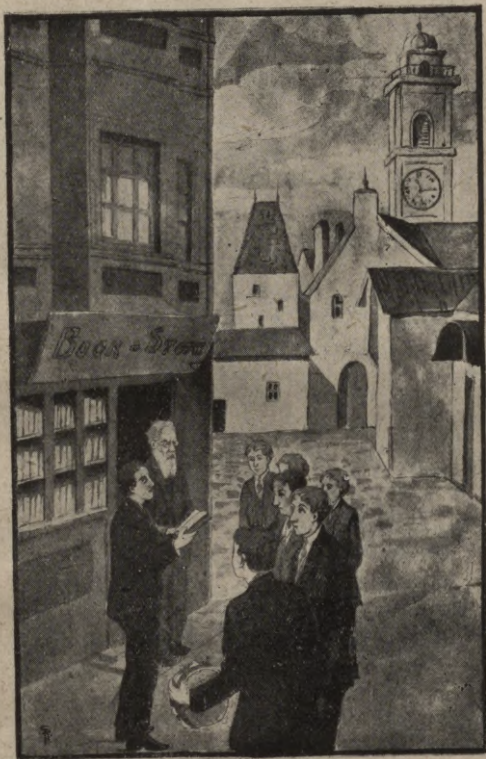
„Un pehž nezif ilga laika jaunakais, wišu ūanehmis kopā, aišgahja uš tahlu ūemi un tur ūawu mantu ischchēhrdeja, negodīgi dšihwodams.”

„Tas eši tu, Paul!” pahrtrauza winu kahds no wina beedreem, „tas ir taišni tā, fā tu man eši ūahstijis par ūewi un ūawu tehwu.”

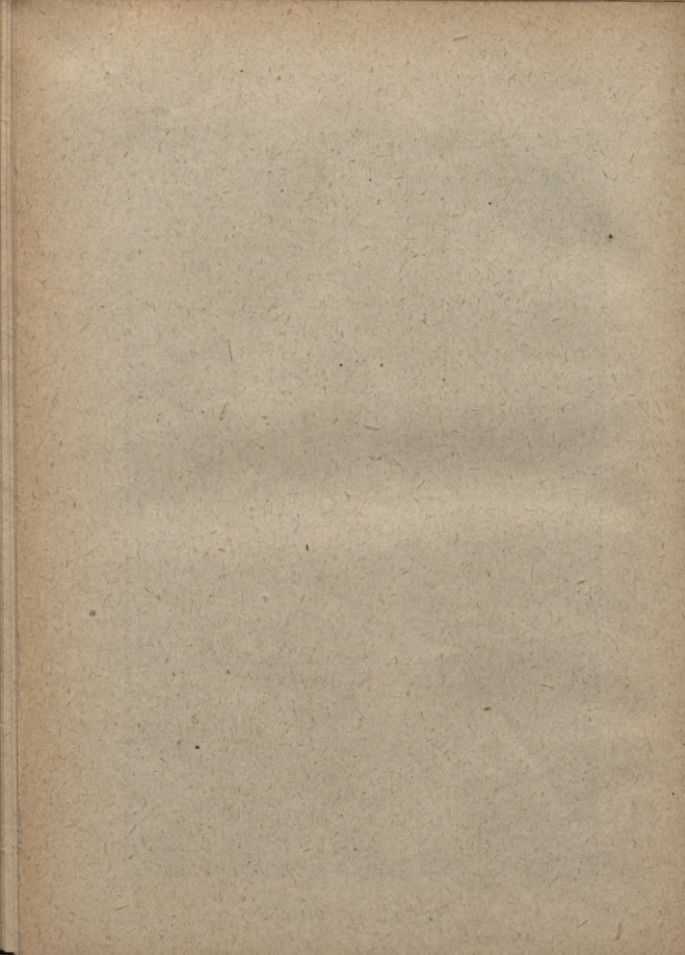
Pauls turpinaja: „Šad nu tas wišu ūawu mantu bija isplihitejis, tad leels bads nahža tanī ūemē, un tam eefahka peetruhkt.”

„Teešcham, atkal tas eši tu, Paul!” ūazija ta pati balšs. „Turpini.”

„Šad winšch gahja un peekehrās turpat pee weena namneeka; tas to ūuhtija uš ūawu tihrumu, zuhkas ga-

„Sas ești tu, Paul!“

nit. Un winſch gribeja ſawu wehderu pildit ar ſehnam, fo zuhkaſ ehda, bet neweens ne taſ tam nedewa.“

„Das ſihmejäs uſ mums wiſeem!“ ſazija balſſ, atfal winu pahtraufdama. „Mehſ wiſi eſam ubagotaji, un waretu buht labaki, kaſhdi mehſ eſam! Baſi tahlaſ, lai dſirdetu, kaſ tur wehl nahſ!“

ſaunais zilweſ laſija dreboſchâ balſi: „Tad winſch pee atſihſchanäs nahziſ ſazija: ziſ algadſchu manam tehnam, kam maiſeſ papilnam, un eſ mirſtu badu! Eſ zelſchoſ un eeſchu pee ſawa tehwa...“

ſche winſch peepeſchi apſtahjäs, winſch newareja tahlaſ laſit, wiſi bija aiſkuſtinati un aiſgrahbti. Wiſa pagahntne ſtahweja dſihwi winu azu preeſchâ; bet zaur ewangelija weenfahriſcho ſtahſtu pahr wineem nahza jauna zeriba uſ nahſotni. Wina tehws — wina tehwa namſ — wina mahſte — — — pahrtiziba un mihleſtiba, kaſ winu tur aplaimoja; deeneſtneeki, kureem wiſa bija deeſgan; tad winſch patſ wina tehwa dehlſ, un wina tagadejee apſtaſki, wina beedri, wina apgehrtſ, wina noſeegumi, wina nabadſiba, wina nizinamais ſtahwollſ, taſ wiſſ nahza pahr winu ar pahwaroſchu ſpehſu.

ſchi deena, ſchiſ notikumſ bija par zela juhtim jaunâ zilweka dſihwê. Winſch ſekoja Klauſena funga padomam; tika aiſſuhtita wehſtſ wina tehnam, un ilgi paſjuduſchais un maigi mihlotais behrnſ atgreſäs atpaſal uſ ſawa meeſigâ tehwa mahjam; bet kaſ wehl labaki bija, pee ſawa debeſu Tehwa. Winſch atrada, ka apſolijumſ lihdiſibâ par paſjuduſcho dehlu peerahdijeeſ laizigi un muhſchigi.

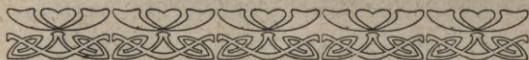
Steidj tehwa mahjās atgreestees,
 Lehws tewi aizina;
 Prom ilgi efi kawejees,
 Grehks dwehpli jahpina.
 Nahz, steidsees, nahz!

Steidj atgreestees pee tehwa firds,
 Lew' Jezus mihli luhds;
 Winch tamu jahpju dwehpli spirds,
 Par tewi grehfus juhds.
 Nahz, steidsees, nahz!

Atgreeschatees, jums nepalikt
 Wairs pusnahts tumfibâ;
 Usmostatees, no tahlèm schurp
 Spihd gaişma muhshibâ!
 Pasteidsatees!

Atgreeschatees, pasteidseet glahbt
 No pasuschanas dwehfeli,
 Drihs schehlastibas şaul' war stahht,
 Tad klauseet pawehli!
 Pasteidsatees.

Weegli şaprotami.

Behz şaujas pee R. es eegahju istabâ, fur mans dehls, jauns, cewainots wirsneeks, guleja tutvu pee mirşchanas. Kad es eegahju, winşch pamodâs no şatveem murgeem, un aizinajis mani pee şawas gultas, apwija şawas rokas ap manu kaflu.

„Ak, mans tehiv, kâ es preezajos, ka tu eşi şche. Es baidijos, ka tu neatnahşfi, lihds kamehr buhs jau par wehlu. Es eřnu par wahju, daudş runat, kaut gan man buhtu daudş ko tew teikt. Paştahşti man par mihlo mahiti un par mahşam.“

Driş es dabuju no ziteem mahjas eemihzneekceem şinat, ka naw nekahdas zeribas uş wina attweşeloşchanos. Tâ kâ es newareju ilgaki panest tahdu neşinas şahwofli, tad waizaju es beidşot ahrştu:

„Nâ juhs domajat par mana dehla weşelibas gaitu?“

„Pilnigi beş zeribam.“

„Waj nekâ wairaf newar darit, lai winu glahbtu?“

„Nê, wiş, ko zilweka roka şaprot un şpehş darit, ir jau darits. Şuhju dehls ir bijis droşşirdigş wirşneeks, ar panahşumeem, un mihlets no karaşpehşka; winşch ir

eegutvis augstako eevēhribu no wīseem, kas wīnu pašina, bet tagad tam jamirst. Tuhlin pehž amputazijas wīnam peemetās wahjchu drudžis un ne ar kahdeem lihdsēkleem newareja pret to zihnitees."

„Zif ilgi, juhs domajat, wīnšč wehl waretu dšihwot?“

„Nē ilgafi, kà tšhetras deenas. Bet wīnšč tomehr war furu katru azumirfli mirt; mehš ešam pašahwigās bailēs, ka wīnam war kahda dšihšla notezet, un tad ir wīšam gals. Ko juhs atteezibā uš wīna nahwi wehl gribat darit, tō dareet labafi tuhlin.“

„Waj juhs jeb kahds zits ešat jau wīnam šahstijušchi par wīna pateeso šahwofli?“

„Nē, mehš domajām, šcho šahpigo ušdetwumu atšahst jums, jo preeššč dasčām deenam šagaidijām juhšu eerašchanos.“

Kad es ar šcho šahpigo nahwes wehsti, kas šchnaudša wīšu manu širdi, atkal eegahju ištabā, mana dehla azis luhkojās manī.

„Nahž, atšehdees pee manis, tehws. Waj tu eši runajis ar dakteri par mani?“

„Ja!“

„Ko wīnšč teiza? Waj wīnšč domā, ka es wareščhu wehl zeltees?“

Uš azumirfli waldija draušmigs flufums.

„Nebihštees man wīšu flaji teift, ko wīnšč ir šazijs.“

„Wīnšč šazijs, ka tew jamirst.“

„Un zif ilgi, wīnšč domā, es wehl waru dšihwot?“

„Wehl tikai tšhetras deenas; bet wīnšč teiza, ka

tu wari mirt kuru katru stundu, ja eefahktu nopluhjt dšihšla, ko tu newaretu pahrdšihwot."

Ar leelu peefpeefchanos wiašch fajija: „Waj tas ir taišniba, tehws? Tad man ir jamirst? Es newaru, man newajaga mirt? Ak, es nemaš neefmu uš nahwi fataiſš-jees. Šafi man, kà lai es uš to fataiſšos; iſdari to weegli, lai es waru ſapraſt. Šafi man to nedaudš wahr-dos, ja tu wari, lai es to ſkaidri ſapraſt waru. Es ſinu, tu to wari, teht, jo es dširdeju, kà tu ziteem to eſi iſſkaidrojis."

Nebij laika preekšch ašaram, bet wajadšeja meera un iſſkaidrošchanas, diwehšeli weſt pee Kriſtus, un tas tifa ušdots iſdarit tehnam.

„Mans dehls, es redsu, ka tu baidees mirt."

„Ja, es baidos."

„Man ſchkeet, ka tu juhti aiš ſewis noſeegumu?"

„Tas ir tã, es biju weeglprahtigs jauneklis. Tu ſini, kà ir karaſpehã."

„Lew wajadšetu peedošchanas, waj ne?"

„Ak, ja, tãš man wajaga, waj es to waru eeguht, tehws?"

„Drošchi!"

„Waj es to waru ſinat, pirms es mirſtu?"

„Protamš!"

„Bet tagad, tehws, iſdari to weenfahrišchi un ſkaidri, lai es to waru ſapraſt."

Peepeschi man eefrita prahtã kahds atgadijums no mana dehla ſkolas laikeem. Es nebiju gadeem ilgi par to domajis. Nu ſtahweja tas atkal dšihwi manã preek-

ſchâ un ſneedſa taiſni to, kaſ bija wajaďſigs, lai jaunekla neapmeerinato ſirdi weſtu pee Jeſuſ.

„Waj tu atzerees, kâ tu kaħdu deenu pahrnahzi mahjâs un man bija eemeſſs iſteikt tew rahjeenu; tad tu ſkuwi duſmigs un iſgruhdi pret mani rupjuſ wahrduſ.“

„Ja, teht, preekſch daſchâm deenam eſ par wiſu to domaju, kaď eſ gaidiju tewi atnahkam, un biju tiſ noſkumis par to, ka eſ wehlejoſ, kaut tu buħtu un eſ waretu wehlreiſ luhgt no tewiſ peedoſchamu.“

„Waj tu atzerees ari, kâ tu, peħz tam kaď tew bij duſmaſ pahrgahjuſchaſ, eenahzi pee maniſ, apwiiji ſawas rokaſ ap manu kaflu un ſaziji: „Manu miħko teht, man ir ſahpigi, ka eſmu tewi tâ apbeħdinajiſ. Taſ nebija tawſ miħlaiſ deħſſs, kaſ to darija, eſ biju loti duſmigs. Waj tu gribi man peedot?“

„Ja, eſ atzeros wehl gluſchi labi.“

„Waj tu ari atzerees, ko eſ teizu, kaď tu pee mana kafla raudaji?“

„Loti labi! Tu ſaziji: „Eſ tew peedodu no wiſaſ ſirdſ“ un ſkuħpſtiji mani. Eſ nekad neaiſmirſiſchu ſchoſ wahrduſ.“

„Waj tu man tizeji?“

„Pilnigi, eſ nekad neeſmu apſchaubijiſ tatwſ wahrduſ.“

„Waj tu jutees toreij lainnigs?“

„Ja, pawiaſam, un no ta laifa eſ miħleju tewi wairak, kâ jebkad preekſch ta. Eſ nekad neaiſmirſiſchu, kaħdu atweeglinajunu eſ ſajutu, kaď tu uſluħkoji tiſ miħli un ſaziji: „Eſ tew peedodu no wiſaſ ſirdſ.“

„Nu, tahďſ taiſni ir taſ zeħch un weidſ, pa furu

tew janahf pee Jesus. Safi winam, ka tew ir fahpigi, taini tapat ka tu man faziji, un tad winfch tew peedos tuhftofofchahrt ahtraf, nekâ tew peedewa tehwa mihle-ftiba. Winfch faka, ka winfch grib to. Un tad tew ja-usnem fewi wina wahrds, tapat ka tu usnehmi manejo."

„At, teht, waj tahdâ fahrtâ kluhfchu křiftigais?"

„Ja, es nesinu neweena zita zela."

„At, teht — ta es waru to faprost. Es efmu tif preezigs, ka tu esi atnahzis un man to pastahstijis."

Winfch pagrosija fawu galwu uf fpilwena, lai at-puhstos. Es eeslihgu fawâ krehflâ un raudaju, jo es newareju ilgafi apfpeest fawas juhtas. Sawu darbu es biju isdarijis un pahrejo nodewis Kungam. Winfch bij ari darijis fawejo, ka es to drihf dabuju redset. Salauřtâ firđs bija isdarijuři fawu atfihfchanos un ilgotee wahrđi: „Es tew peedodu!" đfirđeti un wineem tizets. Bija nedaufi kluři azumirkli, bet jaunâ atđsimfchana bija notifuři, řalauřtâ firđs bij iřteifuři ihřu, weenfahřfchu luhgřchanu, bija tizejuři, un winam bija dota jauna firđs. Weena dmehřele bij iřwesta no tumřibas debefř gaismâ, no grehka un řatana waras pee Deewa. Drihf es řajutu drebořfchu roku uf fawas galwas, un đfirdeju wahrđu „Teht!" tif maigâ un řirfnigâ balři, ka es řapratu, ka pahrmaina ir notifuři.

„Teht, manu mihlo teht, tew newajaga wairaf raudat: Es efmu pilnigi laimigs. Jesus ir man peedewis. Es sinu, ka winfch ir to darijis, jo winfch to faka, un es usnemu wina wahrđu tapat, ka es usnehmu tawejo. Lagad es wairř nebaidos mirt. Kad ta buhtu Deewa griba, tad es đřihwotu, lai řalpotu řawai tehřfemei, un ruhpe-

tos par tevi un mahti; bet kad man jāmirst, tad es ne-
baidos wairs, jo Jēsus ir man peedewis. Un nu, teht,
es mehletos, kaut tu noskaititu luhgšhanu un es tew
šefotu."

Mehs luhšām un Jēsus dširdeja muhs.

„Tehws, es esmu loti laimigs. Es tizu, ka es at-
kal atwefelošhos, es juhtos daudz labaki."

No šhis štundas šahkot mainijās wina šlimibas
pasihmes, pulšs šita lehnaki un wiašč iškatišās labaki.

Drihs eenahza ahršts un atrada wina preezigu un
laimigu — ušluškoja wina, apluhškoja pulšu, kuru wiašč
ušmanigi škaitija — un šazija: „Wanam eet uš labo
puši."

„Man ir labaki, dakter, es ari išwefelošhos. Mans
tehws teiza, ka es waru kluht Kristigais kalps, un es esmu
loti laimigs. Es tizu, ka es kluhšču wefels, jo Deews
ir dširdejis manu luhgšhanu. Dakter, es mehletos, ka
juhs ari kluhtu křistigs; mans tehws jums war pateikt,
kā war pee ta nahkt."

Wakarā atnahza trihs širurgi išmeklet, bet neatra-
da nekahdu zeribu uš išwefelošhanos, un weens no wi-
neem atwadijās no mana dehla uš „nekad neredšeha-
nos".

Rahšoščā rihā atnahza divi širurgi, kas wina pa-
stahwigi kopa, un eesahka, kā parasti, pahřseet eewaino-
jumus. Kad wini atrašija šaites, tee peepešči atkah-
pās atpafal, un pazehlušči rokas, iškauzās: „Augštais
Deews! Rahds břiņums! Wahšču drudšis ir pašudis
un juhšu dehlš dšihwos. Deews juhšu luhgšhanas ir
pašlaušijis."

„Ja, dakter,“ atbildeja mans dehls, „es jums wa-
 far faziju, ka es tizu, ka es isweseloschos, jo es faziju
 Jezum, ka es labprahht gribetu dsihwot, lai strahdatu la-
 bus darbus. Es sinaju, ka winsch ir manu luhgschanu
 paklausijis un nu juhs redseet, ka winsch ir to paklau-
 sijis. Glawejeet Dzungu lihds ar mani, dakter.“

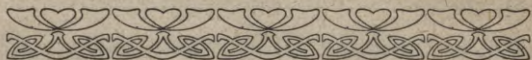
Ba to starpu bija nosuhstita telegrama us mahjam:
 „Muhfu dehlam jamirst,“ un tur bij fazeltas leelas
 behdas. Nahkoscha deena sfoja fina: „Muhfu dehls is-
 weselosees un ir kluwis laimigs kristigais,“ un preeki
 atgreesas pee muhfu mihlajeem.

Lagad winsch dsihwo labklahjiba un goda, ka Kri-
 stus draudses lozeflis un laimigas gimenes tehws; sawu
 laiku winsch walti kalpot sawam Raditajam.

Baur scho es ari kluwu labaks zilweks un labaks
 mahzitajs, kad mans mihlais dehls, ar bailem zihnida-
 mees preeksch nahwes, tika nowests pee Jezus un atrada
 sawu grehku peedošanu. Es nekad neaismirju to mah-
 zibu, kuru winsch isteiza ar sawu luhgumu: „Dari to
 weenfahrschi un skaidri, lai es to waru sawrast.“

Es esmu to lizis par pamatu daudseem spredikeem
 un Deews ir swehtijis schos panahkumus.

Wila Ofcha leezibas.

Regribu tizet, ka waretu atraast diwus wehl godigafus un labafus zilwefus, nekâ Kasparu Bahrupu un wina feewu. Balihdjet fritujcheem un apfalpot wahjos bija winau pastahwigs ceradums un preeks, un beeschi wini upureja šawu pašču labumu zitu labâ. Bahrupa draugi beeschi dewa winam padomu, lai tas šajchaurina drusku šawu mihlestibas darbu, ja tahda dewiba winau pašču war nowest truhkumâ. Bet wina nelokama atbilde bija:

„Es domaju, ka preekš Marijas un manas dšihwes wajadšibam paleef wehl deesgan pahri. Ko mehš dodam nabageem, to mehš seedojam Kungam, un kad nahš nebalta deenas, tad Winš muhs pašargâs.

Un nebalta deena ari nahza, bet ne agraki, pirms winš bija kluwis septindesmit gadus wezs. Wina neleelâs mahjas nebija wairs tik eenesigas un winš eestiga parahdos. Tapehž bija nepeezeeschami šadabut naudū un winš aijnemâs no Petera Seltina kunga diwi tuhstoschi rublus un kâ fihlu norakstija tam šawu mahju. Prozentes tika peenahzigi nomakšatas un ar to Seltina kungs bija apmeerinats; bet kad winš peepeschi nomira, tad wina dehls, neschehligs, mantfabrigs

wihrs, rakstija Kasparam Bahrupam un peeprafija aisdewuma tuhlieteju samakfu.

Bezais wihrs luhdja terminu pagarinat, bet Seltinšč palifa pee šawas prasibas un peemetinaja, ja winšč lihds finamam laikam naudu nefagahdas, tad winšč padsihs wimu no wina mahjas. Bahrups par to bija loti šatreksts.

„Marija,“ šazija winšč šawai šewai, „jaunais Seltinšč ir zeets wihrs. Es esmu tagad wina wara un es baidos, ka winšč nekautrešees mani ispostit. Es domaju, ka labaki buhtu, ja es pee wina aišetu un ar wimu parunatu un teiktu tam, žif man mas ir. Warbuht ka winam buhs lihdszetiba pret diweem wezeem žilwefeem un usstahdis mums labakus noteikumus.“

„Bet, wihrin, tu neesi peeradis pee zelojumeem, un Leelpils ir desmit juhdses no šejeenes, preešč ta tu esi par wezu un wahju.“

„Tas ir taisniba, šewa, bet es winam waru daudž wairak šazit, nekā es winam waru usrakstīt un pee tam tur ari dšihwo Mahrzis Graudinšč. Es wimu peenehmu, kad winšč bija nabadsigs jauneklis, warbuht winšč man tagad, kur esmu truhkumā, war dot padomu un palihdjet.“

Kad wina šewa beidsot eeskatija, ka labakais buhtu, ka winšč pats noeetu, wina tam peekrita un ar šewas ruhpihu šagatawoja winam zela kuli.

Neskatotees uš wehlo rudens laiku nahkoščā deena bija šilta un šaulaina un Kasparš Bahrups aišgahja, lai nobrauktu uš Leelpili.

„es jums pateikšū, kad mehš tuvosimees Leelpilij; es juhs neaismiršīchu.“

Zaur šchahdu eedroschinajumu wezais wihrs bija apmeerinats un beidsot tas eemiga.

Alī wina šehdeja flaiks, glihts jauneklīs. Wina wahrds bija Alberts Grants. Winšch bija škaists un prahtigs, bet wina šejas labo iškātu bojaja launi mir-
dsojchās azis un nemihliga, launa iškata mute. Kad winšch redseja, ka wezais wihrs ir aismidšis, winšch pee-
gruhda šavam faiminam.

„Baskatees šchurp, Ernest! Es išpehlešchu ar wezo, tuhligo lauzineefu jokūs, tu redseši, kahdu jantribu tu peedšihwoši.“

Wilzeens šteidsjās tablat, noeedams juhdsi peh3 juhdsēs; deenas gaisma bija jau nodšisufi un wagonos aisdedsjinaja lampas. Wezais wihrs wehl weenmehr gu-
leja, nowehrots no šawa ušnehmigā možitāja un otra jaunekla, kuršch gribeja redset jokūs.

Beidsot wilzeens palehninaja šawu ahtrumu; tas bija peenahzis tuwu kahdai peestahznei. Alberts ušlehta kahjās un špehzigi kratija Bahrupa kungu. „Zelatees augšchā, zelatees augšchā!“ winšch škali kleeđsa winam auši, „mehs ešam Leelpili, jums te jaiškahpj.“

„Wezais wihrs, tiš nešchegliģi ušmodinats, ušlehta no šawas weetas un škatijās apjuzis un išbailēs šew ap-
fahrt. Deenas pahrmaina pret nakti, neparastā ušmo-
šchanās ejošchā dšellszela wilzeenā un aisdedsjinato lam-
pu gaisma liģa winam pawišam apjukt.

„Ko juhs šafat, jaunškungs?“ waizaja winšch beģ palihdšibas.

durvim. Nē, kad es par to eedomajos, zif ahtri wiņšch iſkepurojās un bija jau paſudis. Wiņšch wiſam tizeja, ko es ſaziju. Raħds wezs, newiſchias mulkis!”

Behz tam, kad wini ſcho intereſanto ſarunu uſ azumirkli pahtrauza, eeſahka Alberts runat par ſaweem planeem un iſredsem.

„Eſ netizu, ka tew tur buhtu tik loti labas iſredſes, ſtahſta ka Graudinu Mahrzis eſot loti ſtingrs,” dſirdeja ſweſchais Ernestu uſ to eebilſtam.

„At, zeet kluſu!” ſauza Alberts, „ſtingrs! tas taiſni ir labi un man ir wehl labakas iſredſes. Man ſini, taiſni ir tahdas eeteiſchanas, kahdas war praſit ſtingrs wihrs.”

„Bet pehz tās weetas tihkos wehl daudſi ziti jauni zilwefi.”

„Eſi beſ ruhpeim un ja tahdu buhtu ari kaut waj peeždeſmit, eſ tomehr pahrspehſchu winus wiſus,” ſazija Alberts. „Man ir apleezibas un eeteiſchanas rakſti no profefora H., no mahzitaja L., no daktera R. un leela uſnehmeja D., kura wahrds ween jau ir deefgan, lai eſ ſew nodroſchinatu weetu.”

Kad tika noſaukti ſchee wahrbi ſweſchais apgreejās un uſmeta Albertam ahtru, pehtoſchu ſkateemu. Bet pehdejais bija par daudſ ar ſewi paſchu nodarbinats; wiņšch nepamanija kuſtibu un runaja meerigi tahlat. Maj pamafam wina domas atkal iſwirſijās par trakā joka iſdoſchanos un wiņšch gawileja par to. „Eſ gribetu ſinat, fur wezais wihrs tagad ir. Ha, ha! waj tu domā, ka wiņšch jau ir uſſinajis, fur atrodas Leelpils? At, waj tas nebij leeliſfi, redſet, ka wiņšch bij apjuzis, kad eſ to

usmodinaju. Un fà winšch kepurojās un iskanfaroja no wagona laukā. Ēs wehl nekad neesmu redsejis kaut ko tīf jozigu.

Šveichais pagreesjās wehlreij un ušfkatiija Albertu neapmeerinats, wina luhpas jau atwehrās, lai isteiftu winam nopeetnu rahjeenu; bet winšch neišteiza nekā, kahds fewiſchks eemešks winu no ta attureja.

Atstahsim tagad Albertu un wina zela beedri un apfkatiifimees pehz labā, wezā Bahrupa funga.

Bija pawiſam tumšchš, kad winšch iskahpa, un winšch waizaja kahdam wihram peestahtnē: „Waj juhs newareet pateift, fur es waretu atraſt Seltina fungu?“

„Zif es ſinu, tad ſche nedſihwo neweens, kam buhtu tahds uſwahrds,“ bija atbilde.

„Nā? waj ſche naw Veelpils?“ waizaja Bahrupa fungš ſatreektš.

„Nē, te ir Bentini.“

„N! tad es eſmu nepareijā peestahtnē iskahpis. Ko es tagad lai eefahku?“ waizaja winšch dīli ſatreektš.

„Wislabak aiſejeet uſ kahdu weefnizu un brauzeet rihtu ar rihta wilzeenu,“ ſazija wihrs laipni.

Nepalifa zitas iſwehles. — Bahrupa fungš pawadija weefnizā nakti beſ meera un jau paſchā agrumā winšch bija atkal ſtazijā un gaidija uſ wilzeenu. Wina ſeja bija bahla, wina azis raudſijās noguruſchās un behdigas. „Papreeſch ſaluhſa paſta rati un es nokaweju wilzeenu,“ ſazija winšch pats pee fewis, „tad jauneklis man ſazija, la man ſche jaiſkahpjot. Ēs eſmu eefahzis ar ſliktu eefahkumu, un es haidos, ka ſchim zelojumam ari ſliktš gals buhs.“

Schurp un turp staigaja wehl wairafi pafafcheeri, furi gaidija wilzeemu. Starp wineem bija kahds uftizama, maiga isfkata jauneklīs, furu wina mahte bija pawadijušī uš staziju. Kad ta winam šazija ardeewas, wina norahdija uš Bahrupa fungu un šazija: „Wili, pafattees to bahlo, behdigo, wezo wihru. Winšch neiiffkatās tahds, ka buhtu peeradis pee zelojuma; warbuht tu wari winam buht peepalihdsigs.“

Tad atfkaneja škalšch, ašs šwilpeens, wilzeens peenahza.

„Atkaujāt man, juhs pawadit?“ greefās winšch pee Bahrupa funga, kad wilzeens peectureja. Tad winšch panehma to sem rofas, eeweda wagonā un delwa atfehstees.

„Bateizos loti, laipnais funks. Es ešmu wezs un neweklīs un masleet palihdsiba man glušchi nepeezeeshama. Kurp juhs brauzeet, ja drihftu waizat?“

„Mī Zeelpili. Es lašiju laifrakstā par kahdas weetas peedahwajumu kahdam jaunam zilwekam, un tapehž gribu nobraukt un pamehgināt, waj newaru weetu dabūt. Mans wahrds ir Wilis Ošis.“

„A, tad nowehlu jums labas šekmes, jo es domāju, ta juhs ešeet freetns zilweks. Es ari brauzu uš Zeelpili un gribu tur šastapt Seltina fungu; bet mani jau pahršteidša diwi nelaimes gadijumi. Es nesimu, kas buhs nahšofchais.“

„Es jums parahdišchu, fur atrodas wina weifals, es ešmu jau ilgaku laiku ušturrejees Zeelpili.“

Behž pušštundas tika isšaukts tās peestahtnes nošaukums, fur wineem bija jaiškahpj. Wilis palihdsjeja

Bahrupa fungam isfahpt no wagona un tad gahja kopâ ar winu lihdsj galwenai eelai. „Šhi ir Seltina funga mahja,“ winšch fajija.

„At, ja, firfnigi jums pateizos. Un waj juhs wa-reet fajit, fur atrodas Mahrtscha Graudina weifals?“

„At, tas ir tas pats fungs, pee kura es gribu eet,“ fajija Wilis. „Wina dsihwoflis atrodas diwas eelas tahlaf, taiſni uſ stuhra.“

Bahrupa fungs israhbija jaunu interesi, filti ſpeeda jaunekla rofu un fajija: „Graudina fungs mani pasihst, es gribu ari winu apmeklet. Par juhſu laipnibu es eſmu jums loti pateizigs un wehletos, kaut es waretu ar kaut ko jums pakalpot. Es zeru, ka Graudina fungs jums weetu dos, jo juhs eſeet tās zeenigi. Kad juhs pee wina noejat, tad ſafat winam, ka Raſpars Bahrups winu ſweizina. Šweiki!“

Behz zeturdakstundas atradās Wilis Graudina funga weifala peenemamâ iſtabâ. Alberts Grants bij atnahzis ihſi pirms wina. Tirgotajs rakſtija un luhdſa jauneklus, weenu azumirkli peeſehſtees, kamehr winšch nofahrtojas. Bet eekams winšch tik tahlu bij kluwis, atſkâneja lehni, weegli ſoli un wezs wihrs parahbijās durwis.

„Mahrzi, waj juhs atminatees wehl mani?“

Tirgotajs, dsirdot ſcho balſi, paſkatijās uſ augſchu, tad uſlehza no ſawa krehſla un ſpeeda wezâ wihra ro-fas ſtarp ſawejam.

„Bahrupa fungs! Eſeet ſweizinati; eſeet ſweizinati, tuhſſtoſchfahrt ſweizinati, mans labdari!“ winšch iſſau-zās. Tad wilka winšch ſawu weefi atſehſtees pee ſewis

un waizaja winam, fà tam labi eet; winſch runaja ar te tiſ miſli, fà miſliſch dehlſ. Apſehrigam tirgotajam drihſ kluwa ſtaiders, fa wezà labà wihra apſtaſki ir mai-niſuſchees un tapehſ palihdſeja tam, lai taſ klaji wiſu iſſtahſtitu.

„Ja, Mahrzi, es eſmu truhſumâ. Seltinam ir manas mahjas hipoteka un es newaru to ſamafſat; un nu winſch man peedraud, atnemt man manu fakſtinu,“ ſa-zija Bahrupa fungs ar trihzoſchâm luhpam. „Eſ aiſ-gahju uſ wina fantori, bet tur winu neatradu un tad es domaju, warbuht juhſ waretu man dot padomu, fo lai es daru.“

„Bahrupa fungs,“ atbiſdeja tirgotajſ, uſliſdamſ ſawu rofu uſ wezà wihra plezu, „preeſch apmehram trihſdeſmit gadeem, kad eſ biju failſ un iſſalziſ un beſ pajumta, juhſ peenehmat mani pee ſewis un mani uſ-turejat. Zuhſu labà kundſe — lai Deewſ ſwehti winu — pate man pagahdaja drehbeſ. Zuhſ atradat preeſch manis darbu un dewat man nauđu, lai es waretu kautko eefahſt. Daudſ, ja ari ne wiſſ, kaſ man tagad ir, ir ſaſneegts ar juhſu lihđſdalibu un palihđſibu, manſ miſ-laiſ, wezaiſ draugs. Tagad es eſmu bagatſ un nu jumſ jaatlauj man ſchiſ parahđſ nolihđſinat. Eſ gribu wehl ſchodeen ſamafſat juhſu hipotekas paradu. Jumſ wajaga dabut atkal ſawu fakſtinu brihwu atpafal.“

Bahr wezà wihra waigeem noriteja leelaſ, karſtaſ aſaraſ un trihzoſchâ balſi winſch ſazija: „Taſ ir gluſchi tà, fà es ſaziju Marijai. Eſ ſinaju, fà ja mehſ ſeedojam ſawu nauđu Rungam, tad winſch mumſ palihđſ truh-ſumâ.“

„Ja," atbildeja abi reisē.

„Doti labi, es domaju, juhs atnaxat pa preefchu, kà juhsu wahrds?"

„Es esmu Alberts Grants, es domaju, ka es warefchu jums kalpot. Man ir apleezibas par manam spehjam un raksturu no dascham eewehrojamam personam. Sche ir mans luhgumraksts un eeteifchana", winfch fazija, pasneegdams tos Graudina fungam.

„Naw wajadfigs, ka es winà eefkatos," teiza tirgotajs wehfi: „Es esmu juhs jau redsejis un pasihstu no ta azumirkla juhsu raksturu peeteefochi labi."

Tad greesàs winfch ar dascheem wahrdeem pee Wila Dfcha.

„Es buhtu pateizigs, ja es dabutu weetu," fazija Wilis. „Mana mahte ir nabadsiga, un man pajcham jaruhpejàs par fewi, bet man naw neweenas leezibas."

„Lomehr, jums tàs ir," fazija uf to wezais Bahrupa fungs, kas tikai bija nogaidijis isdewibu, lai to patektu. Tad winfch atstahstija tirgotajam, zif laipns un palihdfjgs pret winu bijis Wilis.

Graudina fungs wairaf reises wehrja fawas azis uf otu jaunekli. Starpiba starp winu un Wili bija weegli nofakama.

„Albert Grant," winfch fazija, „wafar wafarà es eenehmu wilzeenà weetu blakus jums. Es dfirdeju, kà juhs leelijatees un fewi flawejat par to, ka dabujujchi isnerrot kahdu wezu wihru. Bahrupa fungs, waj fchis ir tas jauneklis, kas juhs peemahnija un lika jums iskahpt nepareisà peestahtnē?"

Bahrupa fungs apfkatija Albertu usmanigi. „Dee-

ſham! Lagad es winu paſiſtu! Winſch ir tas, ja, winſch ir tas!“

Weltigi bija Albertam, mehginat aiſtahwetees. Sawu ſadomato atwainoſchanos winſch palika neiſteizis un bija preezigs, ka ſawu apſaunoſchanu wareja paſar-gat ar ahtru aiſeeſchanu. Galigi paſeminats winſch aiſ-wilkas un panehma lihds wiſas ſawas leezibas.

„Wili,“ ſazija Graudina kungs laipni, „es preeza-jos, ka wareſchu juhs nodarbinat ſawâ weikalâ. Zums buhs laba alga, ja juhs buhſeet kreetns, un es tizu, ka tas tâ buhs. Juhs warat ſahkt tuhlin ſtrahdat.“

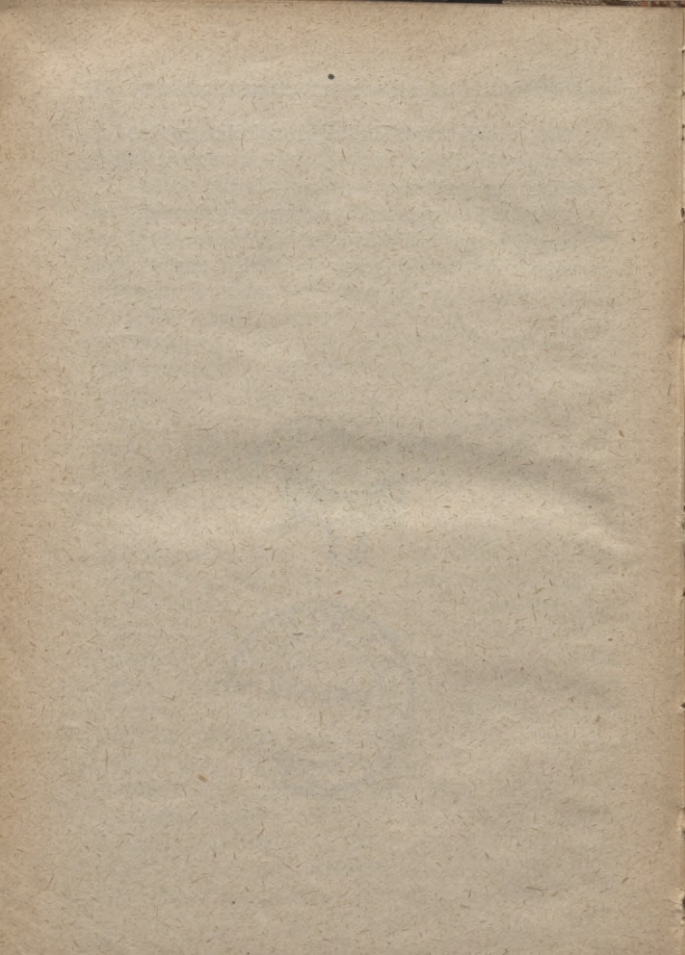
Wila azis ſtaroja preekâ, kad winſch atſtahja iſtabu, lai no weikala waditaja ſanemtu aiſrahdijumus. Graudina kungs ſamafſaja Seltin kungam naudu, kuru Bahrupa kungs winam bija paradâ, un ar to bija nowehlis ſmagu naſtu no wezâ, labâ wihra ſirds. Winſch palika diwi lihds trihs deenas pee Graudina kunga weeſos, kur winſch tika apkalpots ar leelako uſmanibu un ruhpiibu. Tad Graudina kungs wehl pagahdaja winam wairakus ſiltus apgehribus un weenu wirswalku un ſuhtija uſtizamu palihgu no ſawa weikala winam lihds, kas winu droſchi noweſtu mahjâs. Bet ari labâ Bahrupa kundſe nebija aiſmirſta. Wina dabuja kreetnu naudas dahwanu un Graudina kunga firſnigakos nowehlejumas. Refas ne-trauzeja wairs wezâ godigâ pahra dſihwi.

Alberts Grants dabuja labu weetu pee W., bet wina ſliktais rakſturs un zitu juhtu un teeſibu neceweh-roſchana dewa par winu ſliktu eeſpaidu tiklab wina kungam, kâ ari wina lihdsbeedreem, un tapeh3 winſch drih3 atrada par labaku, meklet ſew zitu weetu.

No ta laika viņš ir bešči mainijis weetas un
 wina dšihwēs zēšč ir nelainigs; tas ir peemehrs weegl-
 prahtibas un zeetširdiga rakstura šekam.

Wilis Dšis tagad ir peedšihwojis tirgotajs un
 Graudina funga lihdsdalibneeks. Nā godprahtigs, uš-
 nehmis wihrs viņš eēnem šabēdribā augstu štah-
 wofli.

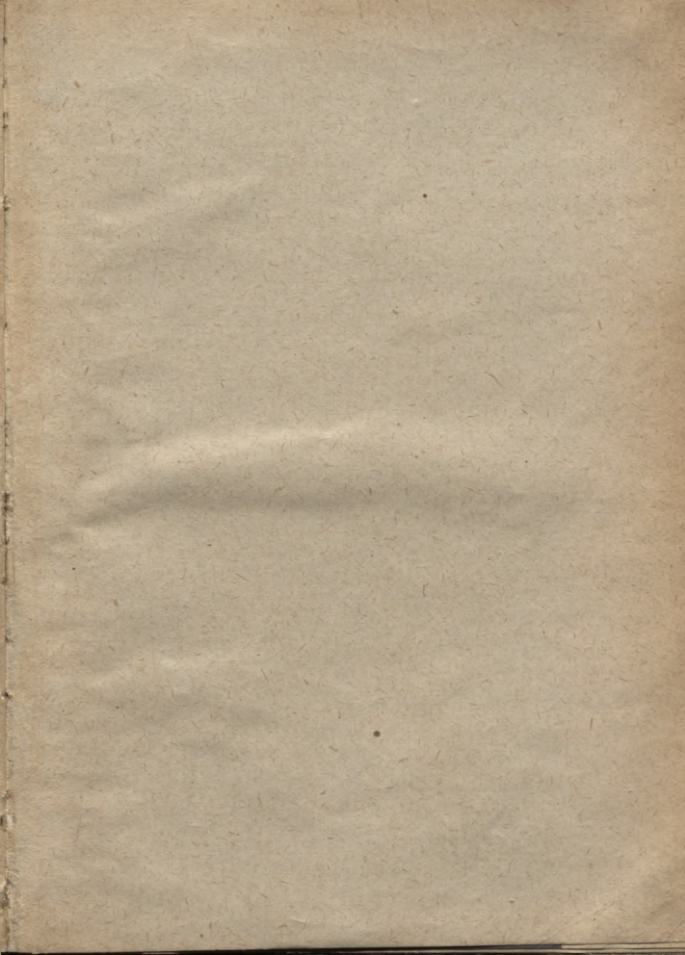

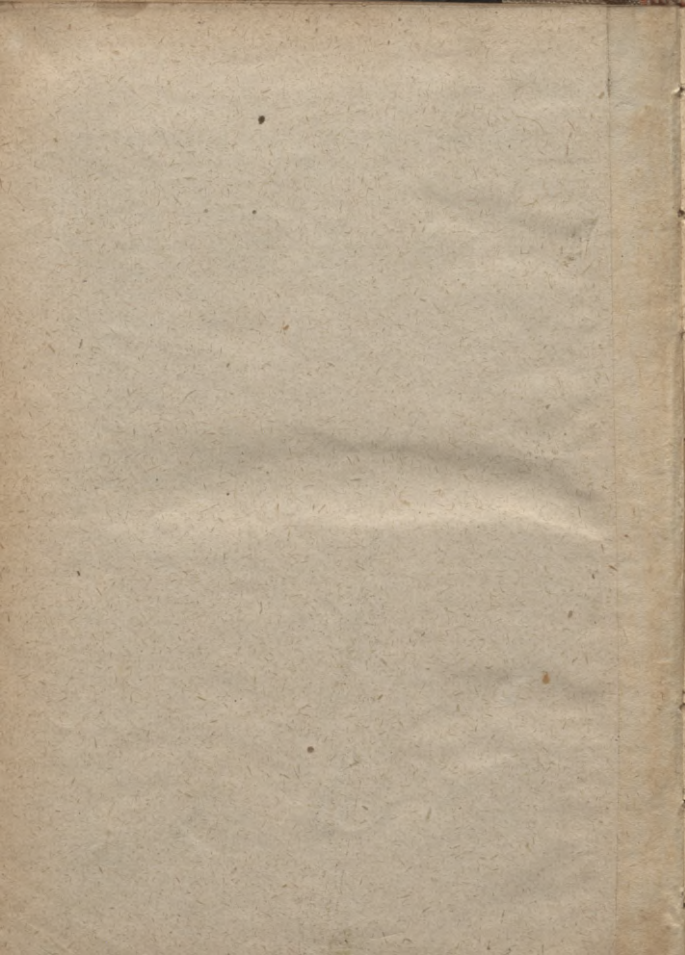
Satura rahditajs.

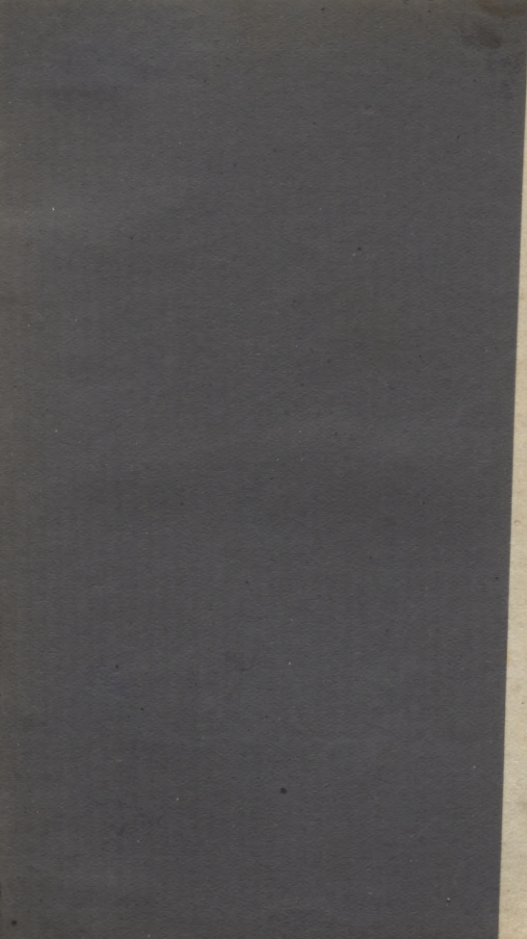
	Lapp.
Breefšchwahrds	7
Karakmeita	9
Šekabs un wina školotaja	15
Pazeetigā širds	22
Baipns ašrahdiijums	34
Mafā mišionare	38
Mahtes balšs	42
Šleeto ņawus idalas brihšchus	48
Augširdiga atreebšanās	53
Waj wari ņawai mahtei teikt?	56
Bahrini	60
Wapehš wimšch nepihpoja	63
Melu ņekas	68
Selta laiks	79
Šekmes — išturibas alga	82
Labs nodoms	87
Nešchehliga parašcha	89
Indianeešcha atreebiba	93
„Turees pee fuga!“	109
„Deht', af, neej tatšchu!“	118
Repaklausibas ņekas	123
Uštizams gans	128
Wās pašudina?	131
Wahršpehš pats ņewi!	134

Rà man behrnibâ eepoteja astoto un dewito bauſli	138
Za tif efi godigs un pateefigs!	142
Wakara luhgſchana	149
Roſe ſtarp ehrſchkeem	152
Wiſbagatafais nowadâ	162
Dſihweſ newehrtiba un wehrtiba	171
Utraitneſ artawa	176
Dihwainâ gimene	187
Romanu laſiſchanaſ ſekas	197
Stahſtinsch par ſchogu	201
Reewataju gaita	203
Neaiſmirſti wahrbi	214
Dſihwo pehz ſaweem apſtakleem	227
Bezais druhmais namſ	232
Tas efi tu	241
Weegli ſaprotami	247
Wila Dſcha leezibas	254

Le 6260

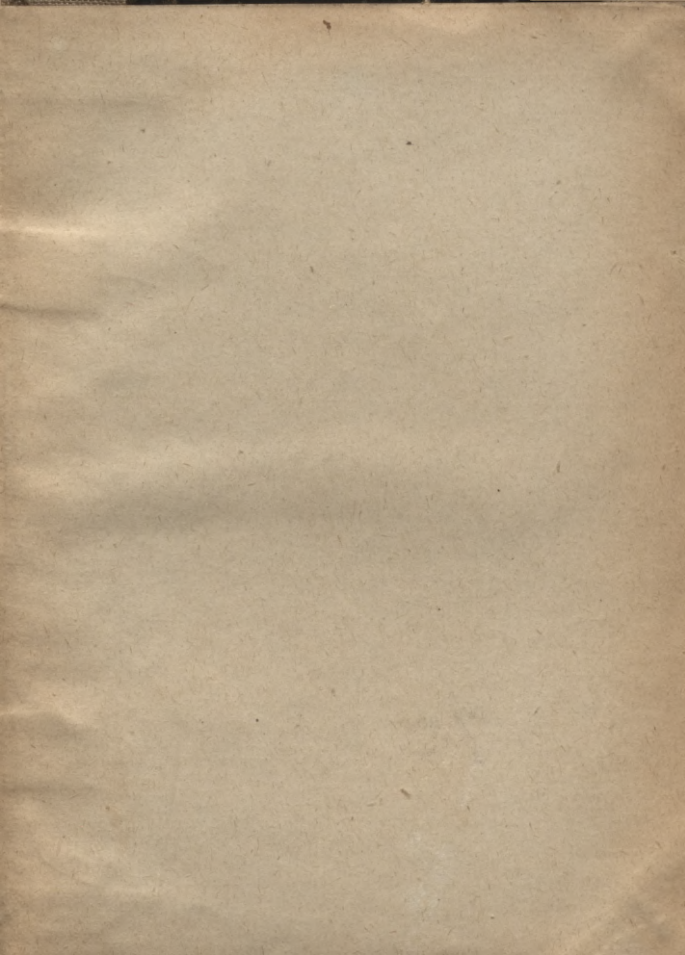

7c 6260

18. MAI 1923

LS-1

LATVIJAS NACIONĀLA BIBLIOTEKA

0306119526

8016.